

TAMPEREEN YLIOPISTO

Eliisa Vainikka

Kuvissa Parisin ja Nicolen kanssa

– Tyttöjen tee-se-itse -kuuluisuus uusliberalistisen ajattelutavan ilmentäjänä 2000-luvun mediamaisemassa

Mediakulttuurin pro gradu -tutkielma

Tampere 2009

SISÄLLYS

1 Johdanto ja tutkielman tavoitteet

- 1.1 Populaari tutkimuskohde, metodit ja aineisto
 - 1.1.1 Aineistona The Fashion Spot "where fashion & community meet"
 - 1.1.2 Tutkimuseettiset ongelmat
- 1.2 Tyttöys ja uusi mediasukupolvi
- 1.3 Keskeisimmät lähteet
- 1.4 Tutkimuskysymykset

2 Kuuluisuudesta

- 2.1 Kuuluisuus tyttöjen fantasiana
- 2.2 Internetkuuluisuus – Itsensä esittämisen tapoja?
- 2.3 Miksi netissä tirkistellään?
 - 2.3.1 Katsominen vallankäyttönä
 - 2.3.2 Mikrokuuluisuus
 - 2.3.3 Kuuluisuuden keinot työmarkkinoilla

3 Tyyli ja maku alakulttuurissa

- 3.1 Maun määritelmiä
- 3.2 Maine ja imago
- 3.3 Mallit ja "imagoyrittäjäyys"
- 3.4 Alakulttuurin kuvat internetissä
 - 3.4.1 Muoti ja tyyli erottautumisen keinoina
 - 3.4.2 Alakulttuurin kuuluisuus sosiaalisena pääomana
- 3.5 Internet, kauneus ja sukupuoli

4 Tytöt toimijoina internetissä

- 4.1 Tyttöidoli Cory Kennedy
- 4.2 Mitä tarkoittaa "diskurssi"
- 4.3 Kaksi tyttödiskurssia: Ofelia ja Girl Power
 - 4.3.1 "Girl Power" ja "uusi tyttö"
 - 4.3.2 Tyttöys kriisissä – Ofelia-diskurssi
 - 4.3.3 "She is kind of addicting though..." – Luenta keskustelusta tyttödiskurssien

perusteella

4.3.4 Makuuhuone tyttökulttuurin topoksena

5 Kohti kriittistä medialukutaitoa?

5.1 Moraalipaniikki nuorten kurinpidon välineenä

5.2 Panoptikonista synoptikoniin

5.3 Uusliberalistisen puheen voittokulku

5.4 Päätelmiä purtavaksi

LÄHTEET

LIITTEET

Tampereen yliopisto

Taideaineiden laitos

Vainikka, Eliisa: Kuvissa Parisin ja Nicolen kanssa – Tyttöjen tee-se-itse -kuuluisuus uusliberalistisen ajattelutavan ilmentäjänä 2000-luvun mediamaisemassa

Pro gradu -tutkielma, 129 s. + liite

Mediakulttuuri

Syyskuu 2009

Tutkielma käsittelee nuorten tyttöjen itse luotua internetkuuluisuutta. Tutkielmassa luodaan kansainvälisen muotifoorumin keskustelun perusteella luenta teini-ikäisen internetjulkiksen Cory Kennedyn representaatioista verkossa. Tutkielma käsittelee internetkuuluisuuteen liittyviä diskursseja ja representaatioita. Miten internetissä kuuluisasta työstä puhutaan ja minkälainen kulttuurinen merkitys tyttöjen internetkuuluisuudella on 2000-luvun alun maailmassa?

Tutkielmassa sivutaan myös maun, alakulttuurin ja maineen käsitteitä. Internet on mahdollistanut nuorille uudenlaisen kanavan saavuttaa näkyvyyttä ja tunnettuutta. Tutkielmassa pohditaan millä tavalla tästä tunnettuudesta keskustellaan verkkokeskustelussa ja minkälaisia teemoja keskustelusta nousee esille.

Tutkielman avainsanoja: tyttöys, kuuluisuus, alakulttuuri, mikrokuuluisuus, internetkuuluisuus

1 Johdanto ja tutkielman tavoitteet

Internet on avannut uuden kanavan päästä näkyviin, ja nuoret osaavatkin käyttää sitä tehokkaasti oman imagonsa luomiseen. Verkkoyhteisöissä voi syntyä niin sanottuja nettijulkiksia, joiden tunnettuus perustuu heidän näkyvyyteensä verkkomediassa. Tavoitteenani tässä mediakulttuurin pro gradu -tutkielmassa on tarkastella nuoren tytön itse luotuun internetkuuluisuuteen liittyviä diskursseja ja representaatioita. Miten internetissä kuuluisasta työstä puhutaan ja minkälainen kulttuurinen merkitys tyttöjen internetkuuluisuudella on 2000-luvun alun maailmassa?

Tässä ensimmäisessä luvussa käyn lyhyesti läpi tutkimuskohteeni, metodini ja aineistoni sekä joitakin niihin liittyviä ongelmia. Toisen luvun omistan kuuluisuuden käsitteen ja katsomisen määrittelylle. Kolmannessa luvussa käsittelen aiheeseen liittyviä maineen, maun ja alakulttuurin käsitteitä. Toisen ja kolmannen luvun käsitteenmäärittelyt muodostavat teoreettisen perustan, jolle analyysini rakentuu. Yrittäessämme ymmärtää tutkimaani ilmiötä törmäämme moniin lähekkäisiin käsitteisiin, jotka toivottavasti avaavat uusia näkökulmia verkkokuuluisuuden ymmärtämiseksi. Neljännessä luvussa tuotan aineistona käyttämäni verkkokeskustelun perusteella luennan suhteessa tutkimuskysymyksiini. Etsin keskustelusta yhteneväisiä teemoja ja diskursseja, joita vertaan muun tutkimuksen tyttödiskursseihin. Viidennessä luvussa pyrin päättämään langanpäät yhteen ja tekemään yhteenvedon aikaisemmissa luvuissa esiin tulleista johtopäätöksistä.

1.1 Populaari tutkimuskohde, metodit ja aineisto

Tutkielmani aluksi on syytä esitellä hieman taustaa sille, miksi valitsin aiheekseni "tyttöjen tee-se-itse -kuuluisuuden internetissä" tai tarkemmin sanottuna "Cory Kennedy -nimisen tytön internetkuuluisuus". Liityin The Fashion Spot -muotifoorumille¹ siksi, että olin kiinnostunut muodista ja trendeistä. Google-hakukoneen antaman tiedon mukaan The Fashion Spot toteaa olevansa "muotikeskeinen verkkoyhteisö, joka käsittelee suunnittelijoita, valokuvaajia, malleja, uria muodin parissa ja trendien haistelua" (suom. EV)², joten yhteisö antoi minulle lupauksen siitä, että sen parista löytäisin kattavasti tietoa näistä aiheista. Vuoden 2006 kuluessa törmäsin verkossa nimeen Cory Kennedy. En tiennyt kuka hän oli, mutta jostain syystä hänen nimensä tuli esiin muutamissakin eri yhteyksissä. Nimen Cory Kennedy takaa löytyikin thecobrasnake.com-

¹ Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/>, luettu: 10.12. 2008.

² Alkuperäinen teksti englanniksi: "Fashion-centric online community that covers designers, photographers, models, fashion careers, and trend spotting.", luettu: 18.11. 2008.

sivustolta³ tuttu kasvo. Thecobrasnake on kuvagalleria, jonne päivitetään säännöllisesti kuvia amerikkalaisnuorten juhlista ja elämästä. Vastaus siihen, kuka Cory Kennedy on, löytyi muun muassa The Fashion Spot -foorumilta: Cory Kennedy on kalifornialainen teinityttö, joka oli saavuttanut jonkinlaisen julkkiksen aseman verkossa vuonna 2006. Hänellä oli ihailijoita muun muassa kyseisellä muotifoorumilla. En vielä silloin ajatellut, että tässä olisi graduni aihe, mutta jostain syystä huomasin kiinnostuneeni Cory Kennedystä. The Fashion Spot -foorumia lukiessani huomasin, että hänestä kiinnostuneita ihmisiä oli muitakin. Aiheeni kumpuaa siis oman kiinnostukseni herättäneestä mediailmiöstä, johon halusin perehtyä tarkemmin.

Cory Kennedy (alkuperäiseltä nimeltään Cory Kennedy-Levin) on 21. helmikuuta 1990 syntynyt amerikkalaistyttö ja malli, jonka ura alkoi internetjulkkiksena. Hänellä on ollut jopa yli 17 000 MySpace-ystävää⁴. Suhtauduin Cory Kennedyyn aluksi lähinnä hämmentyneen uteliaasti ja huvittuneesti, joten palasin useasti, kuten monet muutkin, thecobrasnake.com-sivustolle katsomaan hänen kuviaan ihmetellen sitä, miten hänestä oli tullut niin tunnettu. Thecobrasnaken välityksellä syntynyt kuva parikymppisten kalifornialaisten elämästä oli kiinnostavan erilainen ja jollain tavalla tavallista elämää hohdokkaampi jatkuvine juhlineen ja mielikuvituksekkaine vaatteineen. Cory Kennedy saavutti aseman marginaalijulkisuudessa ollessaan vasta 15-vuotias. Hän tapasi silloin 20-vuotiaan valokuvaajan Mark "The Cobrasnake" Hunterin⁵ konsertissa ja päätyi Hunterin bilekuvia esittelevälle sivustolle thecobrasnake.comiin. Cory tuli näiden kuvien kautta tunnetuksi ja sai ihailijoita esimerkiksi aineistona käyttämälläni muotifoorumilla. Hänestä kiinnostuttiin erityisesti hänen erikoisen tyyliensä, ulkonäkönsä ja nuoren ikänsä vuoksi. Corysta tuli kuuluisa internetissä, ja hänestä kirjoitettiin blogeissa, keskustelufoorumeilla ja jopa muutamissa lehdissä. The Fashion Spot -foorumilla Coryn tyyliä perustettiin oma keskusteluketjunsä, josta tulikin hyvin suosittu. Hänestä kiinnostuttiin tyyli-ikonina Yhdysvaltojen lisäksi myös Euroopassa ja muualla maailmassa.

Corya käsittelevä keskustelu jatkuu yhä, vaikkakaan ei yhtä vilkkaana kuin tutkimani ajanjakson aikana. Gradun kirjoittamisen myötä kiinnostukseni häneen henkilönä on vähentynyt ja muuttunut. Hänen tunnettuutensa ei ole minulle enää niin suuri ihmetyksen aihe kuin aluksi, ja toisaalta hänen kuuluisuutensa on asettunut mielessäni omalle paikalleen alakulttuurisen mikrokuuluisuuden piiriin. Coryn suosio oli varmasti jonkin verran "hypeä", kuten monet The Fashion Spot -foorumin keskustelijoistakin totesivat.

³ Verkkosivu: <http://www.thecobrasnake.com/>, luettu: 10.12. 2008.

⁴ Wikipedia-artikkeli, Cory Kennedy: http://en.wikipedia.org/wiki/Cory_Kennedy, luettu: 12.12. 2008.

⁵ Wikipedia-artikkeli, Mark Hunter, saatavissa verkossa: [http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_\(photographer\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_(photographer)), luettu: 3.2. 2009.

Cory Kennedyssä henkilöityvät useat kiinnostavat näkökulmat nuorten elämään ja internet-kulttuuriin. Ensiksikin oli alusta asti selvää, että tulisin tekemään graduni jostain internetiin liittyvästä aiheesta. Toiseksi naisnäkökulma oli luonteva lähtökohta, johon aihe myös soveltui. Kolmanneksi oivalsin, että aihe liittyy erinomaisesti yhteen myös mediakasvatuksen opintojeni ja entistäkin tärkeämmän nuorten mediankäytön kanssa. Näkökulmani on suomalainen ja katson pohjoismaisen hyvinvointivaltion näkökulmasta amerikkalaista tyttöä. The Fashion Spot -muotifoorumi kuitenkin on hyvin kansainvälinen ympäristö, jossa on niin suomalaisia, amerikkalaisia kuin aasialaisiakin keskustelijoita. Voidaan sanoa, että keskustelun perusteella syntyvä diskurssi on kansainvälinen. Muotiblogien ja kuvagallerioiden maailma on minulle jossain määrin tuttu, mutta siinä on myös paljon vierasta. En ole niin syvällä tutkimani foorumin maailmassa kuin sen aktiivikäyttäjät, joten oma kokemukseni foorumista on varmasti erilainen kuin heillä. Länsimaisen ja suomalaisen teinitytön kokemusmaailma on minulle tuttu, koska olen itsekin ollut tyttö. Amerikkalaisen tytön maailman sen sijaan tunnen vain elokuvien ja tv-sarjojen esittäminä representaatioina. Tutkimassani The Fashion Spot -foorumissa yhdistyvät eri kansallisuuksien tyttöyden kokemukset eräänlaiseksi "kansainväliseksi tyttöydeksi", unohtamatta tietysti sitä, että mukana on myös miespuolisia keskustelijoita.

Mediakasvatukselliselta kannalta minua kiinnostaa tyttöjen seksuaalisuuteen ja internet-näkyvyyteen liittyvä "moraalipaniikki". Nuoret tytötän esiintyvät internetissä katseen kohteina ja käyttävät ulkonäköään hyväkseen. Jackie Stacey'n *Star Gazing* -kirjan mukaan naisilla ja miehillä on erilainen suhde katsomiseen ja katsottavana olemiseen. Vuonna 1972 John Berger totesi, että "miehet toimivat ja naiset ilmestyvät tai esiintyvät" ("men act and women appear"). Bergerin mukaan naiseen kohdistuu katseen kohteena "miehen katse" jopa silloin kun nainen tarkkailee itseään tai toista naista. Tällöin nainen tekee itsestään objektin ja katseen kohteen. (Stacey 1994, 7.) Stacey toteaa, että naisille itsensä havaitseminen ja se miten muut heidät havaitsevat ovat yleensä monimutkaisesti liittyneet yhteen (mt. 8). Stacey'n lähtökohta tutkimukselle on feministinen ja hän yhdistää naisvartalon katsomisen hyödykkeiden myyntiin kulutusyhteiskunnassa. Hollywood-tähtien ihailuun nimittäin liittyvät tiiviisti tähtien ulkonäkö, vaatteet, hiukset ja kosmetiikka. (Mt. 8-9.)

Kuuluisuus saattaa tuoda tytöille mukanaan lieveilmiöitä, kuten ahdistelua ja häirintää. Moraalipaniikki liittyykin uskoakseni julkisen ja yksityisen rajan hämärtymiseen, kun internet on samanaikaisesti sekä intiimi että äärimmäisen julkinen väline. Maineen kasvattaminen ja verkostoituminen voivat mennä myös liian pitkälle ja viedä yksityisyyden.

Onko tämä yksityisyyden menetys enää edes negatiivinen asia? On muistettava, että koko internetkuuluisuusilmiö on marginaalinen, mutta monet siihen liittyvät seikat, joita tässä tutkielmassa käsittelen, hiipivät salakavalasti jokapäiväiseen elämäämme ja erityisesti nuorten elämään. Annikka Suoninen kirjoittaa, että lasten ja nuorten luontainen ennakkoluulottomuus ja uteliaisuus "uusien" medioita kohtaan tekee heistä usein näiden innokkaimpia käyttäjiä. Tämä puolestaan saattaa aiheuttaa epäluuloisuutta ja suorastaan pelkoa vanhemman sukupolven keskuudessa: kun laite, jota vanhemmat eivät itse osaa kunnolla käyttää – tai tulkita sen sisältöjä – näyttää vastustamattomasti houkuttelevan heidän lastensa huomion puoleensa, tämän koetaan helposti uhkaavan vanhempien roolia kasvattajina. Tätä "huolipuhetta", jossa lapsista puhutaan viattomina ja pahan median armoilla olevina, kutsutaan mediakasvatuksessa "huolen diskurssiksi". (Suoninen 2004, 51.)

Esimerkiksi blogien tai sosiaalisen median edustavien yhteisöjen kautta voi syntyä kohtalaisen pienen piirin sisäistä "mikrokuuluisuutta"⁶, jonka ymmärtämiseksi ja käsittelemiseksi tarvitaan medialukutaitoa. Sosiaalisella medialla tarkoitetaan tietoverkossa yhteisesti tuotettua tai jaettua sisältöä. Sari Näre kirjoittaa julkisuudesta ja intimitetistä, että nettijulkisuus on laajentanut julkisuuden kirjoa jopa maailmanlaajuisesti, jolloin intiimiyksin on saanut uusia ulottuvuuksia (Näre 2005, 28). Koko aiheenvalintani perustuu lähtökohdalle siitä, miten internet ja sen kautta saavutettava näkyvyys liittyvät nuorten elämään ja minkälaisia asioita tulisi ymmärtää tällaista näkyvyyttä haettaessa. Kuuluisuus on nykymediakulttuurin samoin kuin nuorisokulttuurinkin näkyvimpiä aiheita. Minua kiinnostaa tutkia sitä, miten kuuluisuus tulee mahdolliseksi alaikäiselle teinitytölle valtavirtamedian ulkopuolella ja miten tästä tytöstä ja hänen kuuluisuudestaan puhutaan verkkokeskustelussa. Mitä tyttöjen internet-kuuluisuuteen liittyvät diskurssit ilmentävät?

Cory Kennedy täytti 18 vuotta keuhäällä 2008 ja tuli Yhdysvaltain lakien mukaan täysi-ikäiseksi (täysi-ikäisyydestä ks. Fisherkeller 2007, 227). Siksi onkin kiinnostavaa tutkia hänen tyttöjän kuuluisuuttaan jälkikäteen. Tämä on mahdollista siksi, että hänen nousunsa kuuluisaksi on dokumentoitu The Fashion Spot -foorumissa häntä käsittelevään keskusteluun. Kuten monelle muullekin internetiä tutkivalle (Sharf 1999, 244), verkon keskustelufoorumi tarjoaa minun tutkimuskohteessani laajimman ja helpoimmin lähestyttävimmän aineiston. Kun kirjoitin tätä tutkielmaa syksyllä 2008 ja keuhäällä 2009, Cory Kennedy oli saavuttanut jonkinlaisen aseman mallina ja muodin asiantuntijana, mutta huippumallia tai valtavirran julkkista hänestä ei ole tullut.

⁶ Selvenän "mikrokuuluisuuden" käsitettä myöhemmin luvussa 2.3.2.

1.1.1 Aineistona The Fashion Spot "where fashion & community meet"

Teen teemoittelun ja lähiluvun avulla luennan muotifoorumi The Fashion Spotin Corya käsittelevästä keskustelusta. Tutkielmani edustaa laadullista tutkimusta ja sijoittuu kulttuurintutkimuksen perinteeseen. Teemoittelun tai teemoittamisen avulla voidaan pelkistää aineistoa etsimällä sen olennaisimmat asiat ja tekstin merkityksen ydin. Aineistolähtöisen lähestymistavan kautta olen pyrkinyt saamaan esille aineistokeskustelustani nousevia teemoja ja aihepiirejä. (Vrt. Moilanen & Räihä 2001, 53.) Aineiston teemoittelu ei kuitenkaan yksin riitä vastaamaan sille esittämiini kysymyksiin. Siksi olen käyttänyt analyysissä hyväkseni myös lähilukua. Olen liittänyt tutkielmani liitteeksi aineiston perusteella teemoittelemani keskustelun. Liite ei sisällä koko keskustelua, vaan siihen kuuluneet mielestäni olennaiset viestit. Viestit olen järjestänyt eri teemojen mukaisesti ryhmiin.

Aineistona käytän The Fashion Spot -muotifoorumin⁷ Cory Kennedyä ja "The Scene" -tyyliä käsitteleviä keskusteluketjuja sekä muutamia Cory Kennedyä käsitteleviä lehtiartikkeleita. Aineistoni koostuu siis viesteistä, joita kyseiseen keskusteluun on kirjoitettu, sekä muutamista muista verkosta löytyvistä teksteistä, kuten Wikipedia-artikkeleista ja lehtiartikkeleista. Pysin lukemaan keskustelussa ilmeneviä teemoja yhdessä lähdekirjallisuuteni kanssa peilaten teemoja lähdekirjallisuudesta esiin nouseviin aiheisiin, erityisesti Sinikka Aapolan, Marnina Gonickin ja Anita Harrisin esittelemiin ristiriitaisiin nykypäivän tyttödiskursseihin.

Foorumin tilastojen mukaan TFS:ssa oli 29.5. 2008 yhteensä 65 694 jäsentä, 45 499 keskusteluketjua ja yli 4 300 000 yksittäistä viestiä. TFS on siis valtavan laaja ja laajuutensa takia vaikeasti hallittava foorumi. Foorumin käyttäjäennätys on 24. kesäkuuta 2005, jolloin käyttäjiä oli yhtä aikaa kirjautuneina 3 841. Foorumille on ollut aikaisemmin mahdollista rekisteröityä vapaasti, mutta tällä hetkellä rekisteröityminen vaatii kutsun joltakulta foorumin jäseneltä. Keskustelut ovat täysin julkisia, ja niitä on mahdollista lukea kirjautumatta foorumille. Ilman rekisteröitymistä TFS:iin ei kuitenkaan ole mahdollista kirjoittaa viestejä.

Keskityn analysoimaan keskusteluketjua "Cory Kennedy", jossa oli 29.5. 2008 yhteensä 1 882 viestiä ja jota oli katsottu yhteensä 290 540 kertaa⁸. Cory Kennedy -keskusteluketju on perustettu 6.11. 2006 aikaisemman keskustelun tilalle. Coryn ketju jää vielä kauas suosituimmista tähdistä, kuten Nicole Richiestä (viestejä 17 723, luettu 2 615 966 kertaa) ja Sienna Milleristä (viestejä 24

⁷ Jatkossa lyhennän foorumin nimen kirjainyhdistelmällä TFS.

⁸ Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/forums/f50/cory-kennedy-50457.html>, luettu: 29.5. 2008.

714, luettu 3 860 002 kertaa)⁹. TFS:n lisäksi otan käsiteltäväksi muutamia lehtiartikkeleita, LA Timesin artikkelin "The Secret Life of Cory Kennedy" (Hubler 2007), LA Weeklyn artikkelin "Cory's World" (Ryder 2006) ja Nylon-lehden artikkelin "Double Exposure" (Feldman 2007).

TFS-foorumilla keskustelevat henkilöt käyttävät nimimerkkejä, joiden ansiosta ei ole mahdollista tietää kunkin kirjoittajan todellista henkilöllisyyttä. Jotkut kirjoittajista paljastavat asuinpaikkansa ja sukupuolensa, muutamit myös ikänsä. Todellista käsitystä kirjoittajien ikäjakautumasta emme kuitenkaan voi saada. Muutamien kommenttien perusteella voimme päätellä suurimman osan keskustelijoista olevan hieman alle tai yli 20-vuotiaita. Mukana on myös ainakin joitakin Cory Kennedyn ikätovereita, mutta varsinainen teini-ikäisten foorumi TFS ei ole. Jotkut foorumilla keskustelevat eivät paljasta itsestään muille käyttäjille juuri mitään tietoa. Kuten muissakin vastaavissa palveluissa, The Fashion Spotillakin on käyttäjän oma harkinnan varassa minkä verran tietoa itsestään jakaa muille. Suurin osa keskustelijoista vaikuttaisi olevan naisia, mutta mukana on myös muodista kiinnostuneita miehiä. Foorumilla ei ole pakko ilmoittaa omaa sukupuoltaan, jolloin monet eivät sitä teekään. Myös nimimerkikseen voi valita jonkin sellaisen, joka ei ilmaise kirjoittajan kuulumista johonkin sukupuoleen. Keskustelijat edustavat myös eri kansallisuuksia: Pohjoismaita, Pohjois-Amerikkaa, Euroopan eri maita ja muutamit myös Etelä-Amerikkaa tai Aasiaa. Kiinnostus muotiin onkin ainoa nimittäjä, jonka voi sanoa yhdistävän kaikkia foorumilla keskustelevia.

Olen jäsenenä TFS-foorumilla, mutta en ole koskaan kirjoittanut foorumille, vaikka minulla olisi siihen mahdollisuus. Jäsenyyteni foorumilla on osittain ongelmallinen, koska olen yhteisön epäaktiivinen jäsen ja käytän sitä hyväkseni tutkimustyössäni. Tunnustan, että tietoni TFS-foorumista on vajavaista, koska en ole käyttänyt sitä päivittäin tai edes viikoittain, kuten sen lukuisat aktiivikäyttäjät. Voi olla, että minulta on jäänyt huomaamatta joitakin foorumin kulttuuriin kuuluvia konventioita yksinkertaisesti siksi, etten ole tarpeeksi syvällä sen toiminnassa. Toisaalta pidän tätä etäisyyttä ja sivustaseuraajan asemaani myös etuna ja olen pyrkinyt merkitsemään tekstiini foorumin tavallisimpia toimintatapoja silloin kun olen niitä havainnut.

Foorumi tekee jäseneksi kutsumisen avulla itsestään eräänlaisen sisäpiirin tai "eliitin", jonne kuka tahansa ei voi liittyä ja sitä kautta kirjoittaa viestejä. Foorumin tiedoissa kerrotaan, että ellei tunne jäsentä, joka voisi antaa kutsun, voidaan halukas lisätä jonotuslistalle, jonka kautta on mahdollista päästä foorumin jäseneksi. Jonotuslistan kautta saa kysymyslomakkeen, jossa kysytään muun muassa ammatista, opinnoista, kiinnostuksen kohteista ja verkkosivuista, joita käyttää. Steve Jones

⁹ Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/>, luettu: 29.5. 2008.

toteaa toimittamassaan kirjassa *Doing Internet Research*, että verkossa muodostuu yhteisöjä, joita ei edes voisi muodostua fyysisessä todellisuudessa, ilman internetiä (Jones 1999, xix). TFS on tällainen yhteisö. Siihen kuuluu niin paljon jäseniä niin monista eri maista ja kulttuureista, että on jännittävää, miten erilaiset ihmiset ovat kokoontuneet keskustelemaan yhdistävänä tekijänään vain yksi aihe: muoti.

Foorumin ulkoasu

Foorumin päävärit ovat harmaa ja harmahtava violetti. Etusivulla on ylimmäisenä "banneri", jossa on The Fashion Spotin nimi ja eräänlainen logo, piirretty kuva mallimaisesta hahmosta, taustanaan harmaa-valkoinen pohja, jossa on violetteja palloja. Visuaaliselta ilmeeltään foorumi on web-suunnittelun näkökulmasta melko vanhanaikainen. Myös mainosten taso vaihtelee suuresti. Voidaan pohtia, onko vanhanaikainen ulkonäkö resurssien sanelema vai onko sen tarkoitus esimerkiksi herättää mielikuvia helposta lähestyttävyydestä ja kotikutoisuudesta. Muotikuvat ovat näkyvästi esillä etusivulla. Bannerin alapuolella on sivuston navigaatio, jossa on linkit osioihin Foorumit, Eturivi, Uutiset, Sidewalk Café, Finishing Touches, Style Spot, Ihmiset & paikat, Videot ja Kuvat sekä lukuisia mainosbannereita. Etusivulla on nostettu esille juttuja foorumin neljästä eri osiosta, jotka ovat Feature-jutut, Uutiset ja trendit, Eturivi (Front Row) ja Sidewalk Café. Etusivulla on myös linkkejä videoihin ja vaihtuviin TFS-kansijuttuihin (Cover Stories). TFS on siis muutakin kuin pelkkä keskustelufoorumi, sillä sieltä on luettavissa myös toimitettuja muotiaiheisia juttuja.

Itse keskustelufoorumi on jaettu viiteen pääkategoriaan: Front Row, Visualizing Fashion, the Finishing Touches, the Style Spot, the Sidewalk Café ja the Information Spot, jotka taas jakautuvat lukuisiin alakategorioihin, joiden alla on eri aiheisia keskusteluja. Cory Kennedy -keskustelu sijaitsee Style Spot -osion alakategoriassa Star Style. Toinen vastaava alakategoria on esimerkiksi Personal Style, jossa käsitellään tähtien tyylin sijaan käyttäjien itsensä henkilökohtaisia tyylejä. Keskustelun kuuluminen Star Style -osioon on merkittävää siksi, että tällä tavoin foorumilla tunnustetaan tai jopa rakennetaan Coryn asema "tähtenä".

Kuten monet verkkoyhteisöt, TFS-foorumi on syntynyt tietystä aiheesta kiinnostuneiden yksityishenkilöiden aktiivisuuden tuloksena ¹⁰. Alkuperäisistä jäsenistä moni ei ole enää mukana foorumilla, ei edes varsinaisen idean keksijäksi mainittu nimimerkki. Foorumi onkin kasvanut pienen piirin keskusteluyhteisöstä valtavaksi kansainväliseksi muotipalstaksi. Tämän luonnollisen

¹⁰ Foorumin synnystä ks. verkkokeskustelu: Birth of Tfs: <http://www.thefashionspot.com/forums/f55/birth-tfs-4569.html>, luettu: 18.3. 2009.

kasvun ja muutoksen perusteella on helpompi ymmärtää foorumin ongelmia, kuten sitä, että ulkoasu on kotikutoinen, nykymittapuun mukaan huonosti brändätty ja sekava. Ylläpitäjät kuitenkin tekevät parhaansa hallitakseen suurta ja jatkuvasti muuttuvaa kuvien ja tekstien massaa ja valtavaa tietoliikenteen määrää.

TFS-yhteisön säännöt ovat varsin tiukat¹¹ Esimerkiksi kuvia foorumille laitettaessa on aina esitettävä kuvan alkuperäinen lähde. Tämä osoittaa, miten tärkeä asia niin tekijänoikeudet kuin lähdetietokin ovat muodista keskusteltaessa. Käyttäjät ja moderaattorit suhtautuvat näihin sääntöihin suurella vakavuudella. Säännöistä huolimatta foorumi on erittäin laaja, joten sen käyttämiseen liittyy myös teknisiä ongelmia. Tutkimustyöni aikana sain huomata, miten vaikea aineistoani oli käsitellä sen laajuuden ja foorumin teknisten rajoitteiden vuoksi. Esimerkiksi foorumin hakutoiminto ei toimi kovin hyvin ja yksittäisissä viesteissä käsiteltyjä aiheita on sen avulla vaikea löytää. Totesinkin tutkimukseni edetessä, että jokin tietty viesti on helpompi löytää foorumilta Google-hakukoneen kuin foorumin oman haun kautta.

Käyttämäni keskustelut sisältävät paljon kuvia, joista kaikki eivät enää edes ole verkossa. Tämä aiheuttaa sen, että keskusteluiden lukeminen ja selaaminen on hidasta, koska kuvien latautuminen vie aikaa. Joskus kuvan puuttuminen voi myös vaikeuttaa siihen liittyvän viestin ymmärtämistä. Lukemista haittaavat myös foorumilla pyörivät mainokset. Foorumilla olevissa mainosbannereissa esiintyy muotiin ja vaatteisiin liittyviä aiheita ja niiden lisäksi esimerkiksi pikkupelien mainoksia. En tiedä mihin mainosten tuotto käytetään, mutta voisin olettaa, että foorumin syntyhistorian tuntien se menisi ylläpitokustannuksiin. Jos foorumin omistaisi varsinainen kaupallinen taho, olisi sen kaupallinen potentiaali varmasti otettu aktiiviseen käyttöön paremmin jo aikapäiviä sitten.

Kuten jo totesinkin, TFS-foorumilla keskustelevista saadaan vaihtelevasti tietoa. Osa on teini-ikäisiä Cory Kennedyn ikätovereita, mutta foorumin ammatillisen painotuksen myötä siellä keskustelee myös aikuisia muodin parissa työskenteleviä ihmisiä. Foorumilla on erityisen kiinnostavaa sen monikansallisuus. Suurin osa foorumin käyttäjistä on minulle kasvottomia, koska tunnen heidät vain heidän avatariensa¹² kautta, enkä ole kiinteä osa yhteisöä. Hyvin harvat esiintyvät avatarissa tunnistettavasti omilla kasvoillaan. Sen sijaan monella on avatar-kuvassa esimerkiksi kuva jostakin tunnetusta huippumallista. Muut käyttäjät kuitenkin todennäköisesti tuntevat toisiaan paremmin esimerkiksi omien muotiblogiensa tai foorumin ”Personal style”

¹¹ Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/community>, luettu: 18.11. 2008.

¹² Internetissä avatarilla tarkoitetaan käyttäjän valitseman hahmon visuaalista esitystä, usein esimerkiksi keskustelufoorumeilla avatar tarkoittaa niin sanottua ”käyttäjäkuvaa”, kuvaa joka esiintyy kaikkien käyttäjän lähettämien viestien yhteydessä.

-palstojen kautta.

Demi-lehden keskustelupalstaa tutkinut Marjo Laukkanen määrittelee tutkimuskohteensa "internetiin sosiaalisesti rakentuneeksi vuorovaikutustilaksi" (Laukkanen 2007, 16). Tämä määritelmä sopii myös kuvaamaan TFS-foorumia. Laukkanen toteaa, että Demin keskusteluissa on monia suullista kieltä mukailevia piirteitä (Mt. 41). Näin on myös TFS:lla. TFS:n viesteissä on, kuten Demin keskusteluissakin, taukoja, täytesanoja, huokauksia ja naurua. TFS:lla viestit eivät noudattele kirjalliselta kieleltä vaadittua kielioppia, esimerkiksi isot alkukirjaimet ja välimerkit puuttuvat monesti tai sitten välimerkkejä, kuten pistettä, käytetään tavanomaista kieltä paljon runsaammin. Nettikeskustelut voidaankin nähdä kirjallisen ja suullisen viestinnän välimuotona (mt. 41). Marjo Laukkanen määrittelee Demin keskustelupalstan "elämäntapayhteisön tilaksi" (mt. 47), jollainen myös TFS-muotifoorumi epäilemättä on. TFS-foorumin käyttötarkoituksia ovat viestintä (keskustelu muiden kanssa), tiedonhaku (muodista) ja sisällöntuotanto (trendien etsiminen, sekä omien että muiden kuvien jakaminen). (Internetin käyttötarkoituksista ks. Stern & Willis, 213.) Foorumilla tavallisten rivikäyttäjien yläpuolella ovat foorumin moderaattorit eli ylläpitäjät tai valvojat ("mod squad"). He pitävät huolta siitä, että keskustelu pysyy asiallisena ja sille tarkoitetuissa aiheissa sekä huolehtivat foorumin rakenteen säilymisestä. Keskusteluja voidaan esimerkiksi tarpeen mukaan yhdistää tai siirtää johonkin toiseen osioon. Moderaattoreilla on arvovaltaa huomauttaa epäasiallisesta käytöksestä, kuvan lähdetietojen puuttumisesta tai puuttua käyttäjien välisiin riitoihin.

Huippumallien maailma

The Fashion Spot -foorumilla huippumallit ovat näkyvästi esillä. Susan Hopkins erittelee eri kulttuuristen kommentaattorien mielipiteitä tyttöjen kiinnostuksesta huippumalleihin. Feministi Naomi Wolfin mukaan unelma malliudesta on kaikkein laajimmalle levinnyt nykynaisten fantasia. Wolfin mukaan tyttöjä saapuu urbaaneihin keskuksiin päämääränään "päästä pinnalle" esiintymisammattissa. Paras saavutus olisi päästä 450 amerikkalaisen mallin joukkoon. Mallit muodostavat Wolfin mukaan ydinkaartin, jonka avulla pidetään kurissa, hänen esittelemänsä "kauneuden myytin" alaisina muut 150 miljoonaa amerikkalaista naista. Wolf huomauttaa myös, että ulkonäkövaatimuksia on alettu esiintymisammattien lisäksi soveltaa kaikkiin töihin, joissa naiset joutuvat tekemisiin yleisön kanssa. (Wolf 1991, 52.)

Cyndi Tebbelin mukaan monet tytöt pitävät mallin ammattia naisen kaikkein suurimpana

mahdollisena saavutuksena. (Tebbel 2000, 4, sit. Hopkins 2002, 77.) Tätä ilmentävät muun muassa eri maissa tuotetut "Haluatko huippumalliksi?" -tosiv-ohjelmat. The Fashion Spotin kaltaisella foorumilla kiinnostus malleihin näkyy erityisen selvästi. Huippumalli ei ole Susan Hopkinsin mukaan ainoastaan merkki naisten puoleensavetävyydestä, vaan myös virtuaalisesta imagonhallinnasta. Hänen mukaansa malleja ulkonäköihanteiden takia kritisoineet feministit ovat unohtaneet, että malleissa on erityisen puoleensavetävää heidän varakkuutensa, kuuluisuutensa ja sosiaalinen asemansa. (Hopkins 2002, 78.) Muoti, pukeutuminen ja huippumallit ovat sivujuonteena tutkielmassani, koska ne liittyvät keskeisesti sekä Cory Kennedyyn henkilönä että aineistona käyttämäni keskustelufoorumien kontekstiin. Muoti on globaalia, ja virtaukset leviävät internetin kautta ympäri maailmaa. Tyyli ja jäsenyys alakulttuurissa voivat toimia erottautumisen ja identiteetin rakentamisen keinoina. Itse tuotettu julkisuus, oman paikan ottaminen alakulttuurissa, verkostoiminen ja tyyli ovat nuorten tyttöjen saavutettua sosiaalista pääomaa, tai Sarah Thorntonin sanoin "alokulttuurista pääomaa" (Thornton 1995, 186), joka on saavutettu verkostoitumalla. Toisaalta ihailulla on myös vastapuolensa: tunnetuksi tulleita tyttöjä kohtaan esitetään kritiikkiä ja muut voivat tehdä heistä pilaa¹³.

1.1.2 Tutkimuseettiset ongelmat

Verkkokeskustelu on jotakin kirjoitetun tekstin ja luonnollisen puheen väliltä (Sharf 1999, 243). The Fashion Spot -foorumilla tämä näkyy siten, että keskustelualueelle kirjoitettu teksti on vain harvoin kieliopillisesti korrektaa. Viestit ovat ennemminkin puhuttua kieltä kirjoitettuna kuin pohdittuja, harkitusti kirjoitettuja tekstejä¹⁴.

Internet on luonteeltaan hyvin julkinen väline, koska sen sisällä on helppo monistaa ja välittää edelleen tekstiä, kuvia ja muita viestejä (Sharf 1999, 246). Se tarjoaa lukemattomia väyliä tiedon jakamiseen eri muodoissaan. Toisaalta verkossa on kuitenkin paljon myös kahdenkeskistä sisältöä (yksityiset keskustelut, verkkopankit ja -kaupat), suljettuja yhteisöjä, joihin on ulkopuolisilta pääsy kielletty, ja vain tietyn lukijajoukon käyttöön tarkoitettuja palveluita (esimerkiksi vain kavereille sallitut LiveJournal- tai Facebook-tilit). Barbara Sharf huomauttaakin, että monesti verkon keskustelupalstalle kirjoittaminen muistuttaa yksityistä keskustelua, ja ajatus siitä, että tutkija saattaisi kerätä keskustelua tutkimuksensa aineistoksi, tuntuu kaukaiselta. Sharf huomauttaa myös,

¹³ Esimerkiksi Lolscenequeens-nimisessä Livejournal-yhteisössä tehdään pilaa nuorista naisista, jotka ovat kuuluisia internetissä. Verkkosivu: <http://community.livejournal.com/lolscenequeens/>, luettu: 7.9. 2009.

¹⁴ Sellaisiakin verkkofoorumeita on, joissa on tiukat säännöt sille, millä tavalla yhteisön jäsenten tulee kirjoittaa. Tämä ei kuitenkaan kuulu TFS-foorumien kulttuuriin. Foorumilla on sääntöjä, mutta ne puuttuvat kielenkäyttöön vain siten, että kiroilu ja muut vulgaarit ilmaukset ovat kiellettyjä.

että nimimerkillä ja omia kasvojaan paljastamatta kirjoittaminen saattaa rohkaista kertomaan intiimejä asioita, jotka henkilö muissa yhteyksissä saattaisi salata. (Sharf 1999, 246.) Sharf vetoaa Elsegemin käsityksiin tietokonevälitteisen kommunikaation yksityisyydestä, kunnioituksesta ja riskeistä. Tiukan rajanvedon sijasta yksityisen ja julkisen välille olisi hyödyllisempää tunnistaa yksityisten ja julkisten tilanteiden väliset erot. Yksityisiä tilanteita sisältyy usein suurempiin julkisiin tilanteisiin. (Mt. 246.) Tämä on totta myös tutkimuskohteessani. Itse keskustelu on julkista ja yleistä aihetta käsittelevää, mutta silloin tällöin joku keskustelijoista saattaa vedota johonkin seikkaan omassa elämässään tai kertoa anekdootin itsestään. Yksityisyyden säilyttämistä ei olisi Elsegemin teesien mukaan ajateltava absoluuttisena, vaan asteittaisena. Yksityisyyden suojelemisen normit ovat julkisesti kehittyneitä ja sosiaalisesti määrittäytyneitä. Elektronisessa viestinnässä on aina mukana se riski, että vastaanottaja voi käyttää saamaansa tietoa väärin. (Mt. 246–247.)

Riitta Jallinoja kirjoittaa, että yksityisen ja julkisen eriytyemisessä on ollut kyse kodin ja perheen ja sen ulkopuolella olevan maailman käsittämisestä erillisiksi ja erilaisiksi. Julkisissa tiloissa tuntemattomien nähtävillä esiintyessään ihmisten on käsitetty olevan naamioituneita, niin että he eivät paljasta "omaa sisintään" vaan ovat ainoastaan sitä mitä näyttävät olevan. Sen sijaan perheen parissa ihmisten on ajateltu olevan toisilleen tuttuja, jolloin heidän ei tarvitse kätkeytyä ja he voivat olla vapaasti "omana itsenään". (Jallinoja 2000, 173.) Jallinoja kirjoittaa, että yksityisen ja julkisen rajan mureneminen on tuottanut uuden erottelun, joka on jakanut ihmiset "julkkiksiksi" ja "yleisöksi". Ne ovat hänen mukaansa tavallaan uusi julkinen ja yksityinen. Median huomio kiinnittyy ihmisiin, jotka ovat jollain tavalla menestyneet työssään, yhteiskunnallisessa tai muussa julkisessa toiminnassa. (Mt. 178.) Hän esittää, että kaikkein avoimimmatkin julkkikset vaalivat yksityisyyttään sen verran, jotta voidaan sanoa, että heillä on "yksityiselämä", mikä on johtanut Jallinojan mukaan siihen, että yksityiselämä on jakaantunut kahteen osaan: "julkiseen yksityiseen" ja "yksityiseen yksityiseen", joista ensimmäinen on se, joka esitetään suurelle yleisölle, ja toinen se, jota pyritään varjelemaan julkisuudelta. (Mt. 182.) TFS-keskustelussa käsitelty Cory Kennedyn yksityiselämä edustaa tätä "julkista yksityistä".

Jo valmiiksi verkossa olevan keskustelun käyttö tutkimuksen aineistona on verkkokyselyä ongelmallisempaa, koska keskustelijoilla ei ole kirjoitushetkellä ollut tietoa siitä, että heidän sanojaan voitaisiin käyttää tutkimustarkoituksiin. Sen sijaan kyselytutkimuksessa vastaajilla itsellään on suostumus kyselyyn ja vapaus valita esiintyminen nimettömänä. Luonnollisen verkkokeskustelun käyttäminen aineistona puolustaa tässä tapauksessa kuitenkin paikkaansa siksi, että keskustelu on syntynyt aidosta vuorovaikutuksesta eikä tutkijan laatimien kysymysten ohjaamana. Tutkijan tekemä tulkinta voi tietenkin ohjata johtopäätöksiä johonkin suuntaan, mutta

itse keskustelun diskurssit ovat aitoja ja kertovat mahdollisesti enemmän tutkimuskohteesta kuin laadittuun kyselyyn annetut vastaukset. Puollan keskustelun käyttöäni sillä, että keskustelu on avoimesti verkossa kaikkien nähtävänä ja luettavana ja siten täysin julkista. Samaten pidän tarinaa Cory Kennedyn kuuluisuuteen noususta julkisena narratiivina, koska hän on julkisuuden henkilö. Jo se, että hänen elämästään on keskusteltu TFS-foorumilla julkisessa välineessä, tekee kertomuksesta julkisen. Miksei sama julkisuus koskisi myös itse keskustelua?

TFS-keskustelijoiden intimiteetti on mielestäni verrattain hyvin suojeltu. Ensinnäkin koska keskustelijat käyttävät enimmäkseen nimimerkkejä, joita itse en ole ottanut esille analyysissäni. Toiseksi kukaan ei keskusteluissa paljasta arkaluontoisia, esimerkiksi terveyteen tai henkilökohtaisiin tietoihinsa liittyviä asioita. Jos joitakin tällaisia paljastuksia keskusteluun liittyikin, ne ovat tutkimukseni kannalta merkityksettömiä, sillä en tutki TFS-keskustelijoita sinänsä, vaan sitä diskurssia, jota keskustelussa käytetään.

Marjo Laukkanen pohtii Demi-lehden verkkokeskusteluista tekemänsä tutkimuksen etiikkaa (Laukkanen 2007, 33–35) ja määrittelee tutkimuskohteensa niin, ettei hänen tarkoituksensa ole tutkia nettikeskusteluun osallistuvia ihmisiä vaan nettikeskusteluita, keskustelutiloja ja keskustelutilanteita (mt. 14). Oma tavoitteeni on samansuuntainen: tutkin keskustelua enkä niitä ihmisiä, jotka palstalla keskustelevat.

Toisaalta kuitenkin foorumi on yhteisö, johon kutsutaan jäseneksi ja jonka jäsen muodollisesti itsekin olen. Joka kerta kun kirjaudun foorumille saan näytölleni viestin: "Tietomme kertovat, ettet ole koskaan kirjoittanut sivustollemme ja odotamme innolla, että saisimme sinut aktiiviseksi jäseneksi yhteisöömme" (suom. EV)¹⁵. Foorumille kirjautuessani tunnen pistoksen omatunnossani, koska en kutsusta huolimatta ole yhteisön aktiivijäsen, vaan "lurkkeri"¹⁶, joka vain lukee osallistumatta keskusteluun. Tässä työssä yksityinen ja julkinen lomittuvat yhteen niin aineiston kuin työn aihepiirinkin osalta, mikä korostetusti tuokin esiin epäselvän rajan yksityisten ja julkisten asioiden välillä.

Music Televisionilla esitettiin 1990-luvun lopulla Beavis ja Butthead -animaatiosarjan spin off, piirrossarja Daria, jossa älykkötyttö Darian pikkusisko Quinn oli pinnallinen bimbo ja Muotiklubin puheenjohtaja. Tätä gradua kirjoittaessani on mieleeni tullut useita kertoja ristiriitainen vastakkainasettelu kyynisen älykön ja hieman tyhmien muotiklubilaisten välillä. Aiheeni on

¹⁵ Alkuperäinen teksti englanniksi: "Our records indicate that you have never posted to our site before and we are looking forward to having you as an active member of our community!"

¹⁶ Wikipedia-artikkeli: <http://en.wikipedia.org/wiki/Lurker>, luettu: 12.12. 2008.

marginaalinen ja hyvin vahvasti populaarikulttuurin piirissä. Sitä voitaisiin myös pitää jossain määrin pinnallisena; käsittelee se muotia ja imagoa. Tutkielmaa kirjoittaessani ristiriitani onkin se, että olen samalla The Fashion Spot -foorumin jäsenenä sekä "muotiklubilainen" että sen tutkija. Siteeni The Fashion Spotin yhteisöön ei ole mitenkään tunteenomainen tai kiinteä, mutta tiedostan sen, että näkökulmani yhteisön passiivisenakin jäsenenä vaikuttaa tutkielmassani. Välillä tunsin lähes myötähäpeää analysoimaani keskustelua kohtaan sen triviaalisuuden ja kielellisten virheiden vuoksi. Cory Kennedy -keskustelussa käsitellään niinkin triviaalisia aiheita kuin hänen käsivarressaan kasvavia ihokarvoja. Tunnen siis toisaalta häpeää siitä, että itse olen kyseisen yhteisön jäsen ja käyttäjä, mutta toki myös ylpeyttä siitä, että olen kyseisen sisäpiirin jäsen.

Mia Consalvon ja Susanna Paasosen mukaan tyypillisiä naisille suunnattujen internetsivujen sisältöjä ovat ihmissuhteet, muoti, kauneus, terveys sekä runot (Consalvo & Paasonen 2002, 4). Naisille suunnattuja verkkosivustoja voidaankin pitää pinnallisina esimerkiksi tiedettä tai kovaa tekniikkaa sisältäviin sivustoihin verrattuna. Tämä kuitenkin edustaa arvottavaa retoriikkaa, jonka mukaan matala kulttuuri on korkeakulttuuria vähempiarvoista, muoti ja viihde ovat tiedettä ja faktaa vähempiarvoisia sekä usein myös naisille tarkoitettut tai naisten luomat sisällöt ovat miesten suosimia sisältöjä vähempiarvoisia. Tätä vastakkainasettelua en aluksi itsekään huomannut, kun ajattelin muotiin liittyvän gradunaiheeni olevan "liian pinnallinen".

Samanlaisiin ristiriitoihin ovat törmänneet myös saippuaopperoiden ja faniuden tutkijat (ks. esim. Nikunen 2005, 33). Toteutin itse asiassa aiheen pinnallisuutta pohtiessani Naomi Wolfin esittelemää käsitystä siitä, miten naiset ovat omassa mielessäänkin toisten katseen ja arvostelun alaisina. Wolf kirjoittaa siitä, miten tytöt oppivat poistumaan omasta ruumiistaan ja katsomaan sitä seksuaalisesti ulkopuolelta, ulkopuolisten ihmisten näkökulmasta. (Wolf 1991, 216.) Aiheenvalintani pinnallisuutta pohtiessani tein samaa, en kehooni, mutta akateemiseen työhöni liittyen: katsoin aihettani ja omaa työtäni ulkopuolisen silmin ja koin että joku voisi pitää sitä liian pinnallisena. Naisten opittuun tapaan tarkastelin omaa käyttäytymistäni muiden ihmisten näkökulmasta itseäni ja omaa toimintaani arvostellen ja rajoittaen.

Pro gradu -tutkielmani on eräänlaista "nykyhetken historiaa" tai aikalaisanalyysiä. Olen pyrkinyt löytämään Juha Suorannan sanoin "oivalluksen jyviä" lukemalla muiden tekstejä oman aineistoni rinnalla (Suoranta 2001, 200). Suoranta toteaa tekemistään kahdesta elokuva-analyysistä niiden olevan "ihmisten maailmasuhteen, digitaalisesti tallennetun nykyisyyden historian tutkimusta". Hän kirjoittaa, että "populaarikulttuuristen mediarepresentaatioiden tutkimisen oikeutuksen ongelma on niiden "läpivirtauksellisuus", niiden keston lyhyys. Ne tulevat ja menevät nopeasti ja siirtyvät

länsimaisen kulttuurin audiovisuaaliseen muistiin". (Mt. 207.) Oman tutkimukseni ongelma on juuri tällainen. Tutkielmani on kuin pysäytyskuva eräästä varsin lyhyestä hetkestä ja eräästä keskustelusta mediassa, joka kuitenkin tarkemmin tarkasteltuna toivottavasti paljastaa joitakin ajassamme esiintyviä keskeisiä teemoja ja kulttuurisia ilmiöitä.

1.2 Tyttöys ja uusi mediasukupolvi

Tutkielmani liittyy tyttö tutkimukseen, joten on syytä aluksi perehtyä hieman yleisemmin tyttöyden käsitteeseen. Toimittamansa *Millennium Girls* -kirjan esipuheessa Sherrie A. Inness toteaa, että nuoriso edustaa kunkin kulttuurin arvoja, minkä vuoksi sen tutkiminen on tärkeää. Nuoret kantavat Innessin mukaan yhteiskunnassa ideologista taakkaa, ja kulttuurin tulevaisuus tai tuho riippuu heidän tekemisistään. Nuorten toiminta ja sen tulkitseminen kertovat paljon heidän yhteiskuntansa arvoista ja kulttuurista. (Inness 1998, 9.)

Miten "tyttöys" sitten voidaan määritellä? Keskityn tytöistä puhuessani noin 13–18-vuotiaisiin teini-ikäisiin tyttöihin tai nuoriin. Rajaan nuorimmat tytöt käsittelyni ulkopuolelle, koska tutkielman analyysin kohteeni on teini-ikäinen. Olen myös rajannut Cory Kennedyä koskevan keskustelun niin, että käsittelemäni keskustelu päättyy siihen, kun Cory täyttää 18 vuotta. Todellinen keskustelu TFS-foorumilla toki jatkuu tämän jälkeenkin, mutta pidän Coryn täysi-ikäistymistä sopivana kohtana aiheen rajaukselle. Keskusteluaineiston rajaus tällä tavalla tuntui luontevalta, jotta aineistoa olisi helpompi käsitellä ja toisaalta myös siksi, etten uskonut tämän jälkeen jatkuvan keskustelun tuovan enää mitään merkittävästi uutta analyysini aineksiksi. Lähinnä keskustelu alkoi toistaa itseään.

Tytöistä kertovassa kirjassaan *Girls. Feminine Adolescence in Popular Culture and Cultural Theory* Catherine Driscoll käyttää käsitettä "feminine adolescence" (tyttöjen murrosikä), erottaakseen sen yleensä poikiin liitetystä käsitteestä "adolescence" (teini-ikä, murrosikä) ja nuoren fyysisiin muutoksiin viittaavasta sanasta "puberty" (puberteetti). (Driscoll 2002, 52). Oma vastineeni käsitteelle "feminine adolescence" on kaikessa yksinkertaisuudessaan "tyttöys". Driscoll toteaa myös, että vaikka sanaa "teini" (engl. teen) käytettiin jo 1800-luvulla, tuntemamme teini-iän käyttäytymisen ja piirteiden määritelmä tulee 1920- ja 1930-luvuilta, jolloin kehitettiin uusia puberteettia, nuoruutta ja naiseutta koskevia teorioita. Sana teini-ikäinen (teenager) tuli yleiseen käyttöön 1950- ja 1960 -luvulla. (Mt. 52.) Sana esiintyi ensimmäisen kerran *Popular Science* lehdessä vuonna 1941 (Mazzarella 2007, 47).

Nuoruutta, keskenkasvuisuutta ja teiniyttä voidaan määritellä sen kautta mitä se ei ole: nuoruus on tila, jossa yksilöllä ei vielä ole täysiä yhteiskunnallisia oikeuksia, vaan nuori on vasta tulemassa täysi-ikäiseksi vastuulliseksi ja vapaaksi subjektiksi. David Buckinghamin mukaan lapsuus on historiallisesti, kulttuurisesti ja sosiaalisesti muuttuva suhteellinen rakennelma, joka määrittyy sen vastakkaisen termin, aikuisuuden kautta (Buckingham 2000, 6–7). Sama pätee myös tyttöyteen. Käsite muuttuu ajan mukana samoin kuin sekin, mitä tyttöyteen kuuluu ja mitä asioita sen nähdään edustavan.

Lähestymistapani aiheeseen on feministinen. Lähdän liikkeelle ajatuksesta, että tyttöys tai naiseus on kulttuurinen ja historiallinen rakennelma, joka on usein marginaalisessa valtasuhteessa mieheyteen ja jota rakennetaan jatkuvasti erilaisilla yhteiskunnallisilla käytännöillä. Anna Mäkelä, Liina Puustinen ja Iiris Ruoho toteavat median olevan kuin suuri "sukupuolishow", keskeinen kulttuurin alue, jolla rakennetaan käsitystä sukupuolesta. (Mäkelä, Puustinen, Ruoho 2006, 7.) Representaatio on toinen keskeinen käsite, kun puhutaan siitä, miten tyttöjä kuvataan tai miten he itse itseään esittävät. Representaatio eli esitys jostakin aiheesta heijastaa esittämänsä asiaa symbolisessa muodossa ja samalla muodostaa sille merkityksen. De Lauretisin sukupuoliteknologian teorian mukaan sukupuoli on sosiaalinen ja historiallinen representaatio, joka rakentuu jatkuvasti kaikissa yhteiskunnallisissa instituutioissa (de Lauretis 2004, 38; Puustinen, Ruoho, Mäkelä 2006, 22). Representaatio liittyy aina johonkin näkökulmaan ja kulttuuriseen asemaan. Kun myöhemmin luen ja tarkastelen Cory Kennedyä koskevaa verkkokeskustelua, pyrin tutkimaan erityisesti hänen representaatiotaan verkossa kyseisen keskustelun kautta. Palaan sukupuolisuuteen vielä tutkielmani loppupuolella.

Median käytössä voidaan nähdä olevan eroja eri sukupuolten lisäksi myös eri sukupolvien välillä, jolloin voidaan puhua toisistaan eroavista mediasukupolvista. Median käytön sukupolvien välisen kuilun voidaan nähdä kasvattavan eroa lasten ja heidän vanhempiensa sukupolven välillä (Buckingham 2000, 5). Kirjassaan *After the Death of Childhood - Growing Up in the Age of Electronic Media* David Buckingham käsittelee lasten ja elektronisen median suhdetta. Buckinghamin mukaan elektronisen median on nähty voivan käyttää lasten haavoittuvaisuutta hyväkseen sekä tuhota heidän yksilöllisyytensä ja viattomuutensa. Myöhemmin tämän pessimistisen käsityksen rinnalle on syntynyt myös positiivisempi näkemys, joka uskoo lapsilla olevan vahva medialukutaito, minkä ansiosta he eivät ole ainoastaan median passiivisia uhreja. Erityisesti uudet mediat ovat antaneet lapsille uusia mahdollisuuksia luovuuteen, yhteisöjen rakentamiseen ja itsensä toteuttamiseen. Jotkut ovat jopa pitäneet uuden median tuomia mahdollisuuksia keinona lasten vapautumiseen ja voimautumiseen. (Buckingham 2000, 41.)

Buckinghamin mukaan tietokonevalmistajat ovat käyttäneet vanhemmille suunnatussa mainonnassa hyväkseen teknologian lupaamia mahdollisuuksia, joiden mukaan tietokoneet ovat "ikkuna uusiin maailmoihin" (Mt. 44). Lapsuuden ja teknologian mytologiat yhdistyvät ajatuksessa, jossa tietokoneen nähdään vapauttavan lasten "luontaisen" ja spontaanin luovuuden. Samanaikaisesti lapset kuitenkin ovat haavoittuvaisia, viattomia ja teknologian haitallisilta vaikutuksilta suojelua tarvitsevia. Tietokonetta voidaan siis pitää toisaalta joko syntipukkina ja syyllisenä ongelmiin ja toisaalta utopistisena lasten viisauden ja hyvyyden vapauttajana. Teknologian nähdään vaikuttavan sosiaaliin suhteisiimme, henkisiin toimintoihimme, muutoksiin käsityksistämme tiedosta ja kulttuurista sekä siihen mitä on oppia ja olla lapsi. (Mt. 45.) Lapsuuden voidaan ajatella myös lyhentyneen, mistä kirjoitan lisää luvussa 5.

Buckingham keskittyy ennen kaikkea näkemykseen lasten ja elektronisen median suhteesta, jossa erotetaan "televisio-sukupolvi" "internet-sukupolvesta". Erotuksena ensimmäisestä konservatiivisesta, hierarkkisesta, joustamattomasta ja keskittyneestä sukupolvesta internet-sukupolvea pidetään nokkelana, itsevarmana, analyttisena, luovana, valmiina kyseenalaistamaan, sosiaalisesti tietoisena ja vielä monin muinkin tavoin erilaisena kuin aikaisempi sukupolvi. Jotkut elektronista sukupolvea käsittelevistä näkemyksistä antavat sille ainoastaan positiivisia arvoja ja uskovat sukupolven toiminnan johtavan vain positiivisiin muutoksiin, kunhan se aikanaan korvaa aikaisemman passiiviseksi leimatun televisiosukupolven. Buckingham kuitenkin suhtautuu erittäin epäilevästi tällaisiin yleistäviin ja elektronista sukupolvea ylistäviin lausuntoihin. (Buckingham 2000, 46–48.)

Rose M. Kundanis esittelee kirjassa *Children, Teens, Families and Mass Media The Millennial Generation* vuosituhaten vaihteen sukupolven tai "sukupolvi Y:n", jonka sanotaan alkavan aikaisimmillaan vuonna 1982 syntyneistä. Vuosituhannen vaihteen sukupolvi ei tunne Kundaniksen mukaan maailmaa ilman tietokoneita ja eroaa aikaisemmasta "sukupolvi X:stä" (generation X). (Kundanis 2003, 41–43.) Nykypäivän amerikkalaisnuoria on nimitetty niin "pakkomielleisiksi itsensä kronikoijiksi" (compulsive self chroniclers) kuin "jatkuvan kontaktin sukupolveksikin" (Stern & Willis 2007, 211). Suurin osa amerikkalaisteineistä on käyttänyt internetiä siitä asti kun he olivat lapsia, Stern ja Willis kysyvätkin minkälainen kokemus verkossa kasvaminen on (Mt. 211). He huomauttavat, että internetiä ei käytetä vain yhdellä tavalla, vaan tavat ovat mitä moninaisimpia. Stern ja Willis järjestävät internetin käyttötarkoitukset artikkelissaan kolmeen kategoriaan, jotka ovat viestintä, tiedonhaku ja sisällöntuotanto. (Mt. 213.)

Vuonna 2005 tehdyn tutkimuksen mukaan (Lenhart & Madden 2005, sit. Stern & Willis 2007) noin 57 prosenttia verkkoa käyttävistä nuorista, eli enemmän kuin puolet kaikista yhdysvaltalaisnuorista, luo itse sisältöä internetiin, esimerkiksi kirjoittaa blogia, rakentaa verkkosivuja, julkaisee taidetta, kuvia, tarinoita tai videoita. Verkon käyttö voi olla myös jo verkosta löydetyn sisällön yhdistelemistä uudenlaisiksi luomuksiksi. (Stern & Willis 2007, 216.) 15–17-vuotiaat tytöt ovat ahkerimpia bloginpitäjiä. Tästä ikäryhmästä yksi neljäsosa kirjoittaa blogia, pojista vain 15 prosenttia. (Stern & Willis 2007, 216.) Vaikka mediassa on mässäilty teinien verkkojulkaisemisen mahdollisilla negatiivisilla vaikutuksilla, jotkut tutkijat ovat löytäneet Sternin ja Willisin mukaan myös positiivisia seuraamuksia. Esimerkiksi Sharon R. Mazzarella on huomannut, miten tyttöjen kulttuurintuotanto verkossa antaa heille mahdollisuuksia osallistua fanikulttuuriin, luoda yhteisöllisyyden tunteita ja rakentaa tiloja, joissa he voivat tuntea olonsa turvalliseksi. (Mt. 217.)

Nimitetään sitä sitten elektroniseksi tai vuosituhannen vaihteen sukupolveksi, voidaan olla yksimielisiä siitä, että tietokoneiden aikakautena kasvanut sukupolvi on erilainen kuin aikaisemmat sukupolvet, tai ainakin kohtaa erilaisen kasvuympäristön ja sitä kautta erilaisia haasteita tai mahdollisuuksia, jotka voivat vaikuttaa sukupolveen. Vuonna 1990 syntynyt internetjulkkis Cory Kennedy, jonka kuuluisuuden syntyä tutkielmani käsittelee, voidaan lukea tähän vuosituhannen vaihteen "elektroniseen sukupolveen" tai "sukupolvi Y":hyn kuuluvaksi. Hän on malliesimerkki siitä, minkälaisia uusia mahdollisuuksia ja haasteita elektroninen media on luonut lapsille ja nuorille.

Susan Hopkins toteaa, että mediavälitteisen sankaruuden sukupuoli on muuttumassa, kun tyttösanarit ovat tulleet yhä näkyvämmiksi populaarin median kuvastoissa (Hopkins 2002, 1–2). Sana "tyttö" on Hopkinsin mukaan saanut viime vuosina monia monimutkaisia ja ristiriitaisia merkityksiä ja päässyt eroon joistakin alentavista ja holhoavista merkityksistään. "Tyttö" ei hänen mukaansa ole enää ainoastaan sukupuoli- ja ikäkatteoria vaan *asenne*. (Mt. 2.) Hopkinsin mukaan "girl power", naisenergia, on yleisö, markkina ja kokoelma niin yksityisiä kuin julkisiakin (post)feministisiä strategioita.

Postfeminismi-käsitettä käytetään usein epäjohdonmukaisesti, ja sillä voidaan viitata useisiin eri asioihin. Käsitteellä on tarkoitettu ei-feminististä vaihetta, joka oli 1960- ja 1970-lukujen naisasialiikkeen taantumuksellinen vastavoima. Sittemmin sillä on Shelley Budgeonin mukaan tarkoitettu feminismin, postmodernin ja postrukturalistisen tiedonkriitiikin liittoa. Jälkimmäinen merkitys ei tarkoita feminismin epäpolitisointia vaan feminismissä ja naiseuskäsityksessä tapahtuneiden muutosten tunnustamista. (Budgeon 1998, 129.)

Kulttuurissamme vaalitaan Hopkinsin mukaan suorastaan supersankarimaisia tyttöyden ihanteita. Tytöille kohdistuu paineita niin median, mainostajien, opinto-ohjaajien, opettajien kuin tv-ohjelmien juontajienkin suunnalta, jotka kaikki hokevat: "you go girl!" Susan Hopkins toteaaakin, että tyttöihin kohdistetut odotukset näyttävät olevan nykyisin loputtomia, kun heille hoetaan, että he voivat "olla mitä tahansa tai tehdä mitä tahansa". (Hopkins 2002, 3.) Marjo Kolehmainen ja Katariina Mäkinen toteavat artikkelissaan "Subjects of Change: Neoliberal subjectivity and bodily management in gay reality television", että tositv-ohjelmien postfeministinen naisten voimaantumisdiskurssi tuottaa itse asiassa uusliberaalia diskurssia. He analysoivat *How to look good naked* -tv-sarjaa ja toteavat siitä, että vaikka ohjelma perustuu naisten voimaantumiseen pyrkivään retoriikkaan, jonka päämääränä on hyväksyä itsensä ja rakastaa omaa kehoaan, niin silti se rakentaa naisista kuvan perustavanlaatuisesti tyytymättöminä omaan kehoonsa ja ulkonäköönsä. Ohjelman tavoite on "saada naiset tuntemaan olonsa hyväksi omassa kehossaan", mutta Kolehmaisen ja Mäkisen mukaan tämä lähtökohta esittää naiset objekteina, joita katsotaan ja tarjoaa kuluttamisen ratkaisuna vartalon ongelmiin. (Kolehmainen & Mäkinen, tulossa).

Hopkins käyttää tytöistä puhuessaan sankarin käsitettä (engl. hero) ja toteaa valinneensa sen tarkoituksella siksi, että nykyinen tyttö sankari on kaikkea muuta kuin menneisyyden herkäät ja palvelualttiit sankarittaret siksi, että hän pitää aktiivisesti puolensa. Hopkins toteaa, että tytöille suunnatuissa kulttuurisissa kertomuksissa on nyt keskeisellä paikalla naispäähenkilö, joka matkaa kapinoinnin, riskinoton ja seikkailujen kautta löytämään oman vahvemman minuutensa. Hänen mukaansa uusi tyttö sankari hakee medianäkyvyyttä ja julkista tunnustusta. Hän haluaa "olla joku".

Joshua Gamson käsittelee kirjassaan *Claims to Fame* kuuluisuutta Yhdysvalloissa ja pohtii muun muassa sitä, miten kuuluisuuden diskurssi muuttui luonnollisesta "suuruudesta" julkisuuskoneistoksi, joka on kuin ihmisiä sisäänsä imevä pölynimuri, jonka toisesta päästä tulee julkkiksia kuin makkarakoneen hihnalta. (Gamson 1994, 15.) Gamson lainaa James Monacoa, joka ehdottaa, että kuuluisuuteen liittyy aina sosiaalisen elämän fiktiivisen luonteen tunnustaminen. Monacon mukaan jo ennen kuin oli olemassa julkkiksia oli sankareita, joilla oli ihailtavia ominaisuuksia, joiden avulla he erottuivat muista. Sankarit olivat *tehneet* asioita, toimineet maailmassa, esimerkiksi kirjoittaneet, ajatelleet, ymmärtäneet ja johtaneet. Julkkisten ei puolestaan ole tarvinnut tehdä mitään erityistä. Heidän tarkoituksensa on vain olla olemassa. Monacon mukaan kukaan ei esiinny täysin totuudenmukaisesti, edes ystäviensä seurassa, vaan kaikki ovat enemmän tai vähemmän rakennettuja ja fiktiivisiä. (Gamson 1994, 10.)

Näihin käsityksiin peilattuna Hopkinsin käyttämä nimitys "tyttösankari" on vähän yliampuva, kuuluisat tytöt voivat olla sekä sankareita että kuuluisuuksia, mutta suurin osa heistä ei kuitenkaan ole "tehnyt mitään merkittävää, kuten kirjoittanut, ajatellut, ymmärtänyt tai johtanut". Suurin osa Hopkinsin tyttösankareista onkin siis vain kuuluisuuksia ja ehkä tyttöidoleita. 1900-luvun alun kuuluisuuksien taianomaisia ominaisuuksia ja "tähtiainesta" korostavat näkemykset ovat säilyneet näihin päiviin asti, mutta niiden rinnalle on tullut diskurssi, joka korostaa kuuluisuuden ansaitsemista ja sen eteen tehtävää kovaa työtä. Samoin kuuluisuuden keinotekoisuutta ja rakentamista korostavat kertomukset ovat lisääntyneet valtavasti. (Gamson 1994, 44.)

Joshua Gamson kirjoittaa, että kurkistus julkisuuden parissa työskentelevien henkilöiden elämään paljastaa sen, että he puhuvat kuuluisuudesta kaupallisessa kontekstissa, jossa se nähdään tuotantona ja samanlaisena myytävänä tuotteena kuin mikä tahansa muukin hyödyke. Sen parissa työskentelevät puhuvat kuuluisuudesta markkinoinnin ja teollisuuden kielellä. (Gamson 1994, 58.) Alalla työskentelevät puhuvat usein siitä, että "tähtien tekeminen" on mahdotonta, koska kaikki perustuu pitkälti hyvään tuuriin, jota ei voi hallita, Gamson kirjoittaa. Hän kuitenkin toteaa myös että julkisuuden henkilöiden PR-edustajien ja managerien käyttäytyminen ei täysin tue väitettä kuuluisuuden hallitsemattomuudesta, vaan mahdollisuuksia luodaan, eikä passiivisesti odoteta. (Mt. 70.) PR-edustajien ja managerien kommentoissa törmäämme ensimmäisen kerran kuulisuuteen liittyvään uusliberaaliin diskurssiin, johon palaan vielä myöhemmin. Uusliberalistinen ajattelu korostaa yksilön vapautta ja vastuuta. Kunkin yksilön tulee hyödyntää hänelle tarjoutuvat mahdollisuudet ja kantaa vastuu omasta kohtalostaan. (Mäkinen 2008, 196.)

Susan Hopkins väittää, että kuuluisuus on postmodernissa maailmassa korvannut avioliiton kuvitteellisena keinona tyttöjen unelmien toteuttamiseen. Romanssi voi hänen mukaansa olla kiehtova seurannaisvaikutus, mutta kuuluisuus on keskeisin tyttöjen fantasia. (Hopkins 2002, 3–4.) Shelley Budgeon kirjoittaa Angela McRobbien huomaamasta muutoksesta siinä, miten tytöt esitetään heille suunnatuissa aikakauslehdissä. (Budgeon 1998, 120.) *Jackie*-lehdestä 1970-luvun lopulla tekemässään tutkimuksessa McRobbie havaitsi, että naiseus määriteltiin siinä "romanttisen individualismin" kautta: tyttöjen tuli ensin toimia itsenäisesti saadakseen ja pitääkseen poikaystävän, mutta sen jälkeen heidän tuli luopua itsenäisyydestään ja yksilöllisyydestään ja määritellä itsensä poikaystävän kautta (McRobbie 1991, 135–186). Kymmenen vuotta myöhemmin 1980-luvulla McRobbie analysoi nuorten tyttöjen lehteä *Just Seventeen* ja havaitsi, että romanssin tematiikasta oli siirrytty itsenäisyyden tematiikkaan. Enää painopiste ei ollutkaan romanttisen suhteen saavuttamisessa, vaan enemmänkin itsetunnon ja oman itsensä kehittämisessä. (McRobbie 1991, 135–186; Budgeon 1998, 120.)

Uusliberalistiseen diskurssiin liittyvä käsitys jatkuvasta itsensä kehittämisestä liittyy myös naisten itsekontrolliin ja kauneuden myyttiin, josta Naomi Wolf kirjoittaa. Hänen mukaansa länsimainen kauneuden myytti pakottaa naiset jatkuvan itsetarkkailun ja itsensä kehittämisen paineeseen. Wolfin mukaan feminismiin on kohdistettu vastaisku, joka yrittää estää naisten etenemisen käyttämällä poliittisena aseena naiskauneuden kuvia eli kauneuden myyttiä. Hän toteaa, että kun naiset vapauttivat itsensä kotielämän naisellisesta mystiikasta, kauneuden myytti valtasi menetetyn alueen ja laajeni sitä mukaa kuin kotielämän mystiikan mahti sosiaalisen kontrollin välineenä hiipui. (Wolf 1991, 8–9.) Wolf kirjoittaa, että feminismin vastavoimaksi tarvittiin ideologiaa, joka sai naiset tuntemaan itsensä "vähemmän arvoisiksi". Tätä tarkoitusta kauneuden myytti alkoi palvella. Kun hyveellistä kotielämää ei enää voitu määritellä naisen ensisijaiseksi sosiaaliseksi ansioksi, kauneuden myytti astui kuvaan ja korotti tärkeimmäksi hyveeksi kauneuden. Wolfin mukaan talouselämä on nyt riippuvainen kauneuden myytin sisäisestä naiseduksesta. (Mt. 20.) Kauneuden myytti liittyy uusliberalismiin siinä, että niihin molempiin kuuluu jatkuvan itsensä kehittämisen ja itsekontrollin koneisto.

Tutkimuskohteeni, Cory Kennedyä käsittelevä verkkokeskustelu The Fashion Spot -muotifoorumilla, voidaan nähdä McRobbien ja Budgeonin kuvailemaa itsenäisyyden tematiikkaa toistavana "tarinana" tai kulttuurisena kertomuksena, jossa tyttösankari on teini-ikäinen Cory Kennedy, joka hakee internet-näkyvyyttä ja saakin sitä varsin runsaasti. Hänen tavoitteenaan on ura muodin tai median parissa ja hänen suhteensa joitakin vuosia häntä vanhempaan valokuvaajaan on vain sivujuoni, joka jää pääasian eli kuuluisuuden varjoon.

Kapinointi, riskinotto ja seikkailut liittyvät olennaisesti Coryn tarinaan. Julkisessa tietoisuudessa kuuluisuuteen liittyy kiinteästi hyvän maineen lisäksi myös pahamaineisuus. Chris Rojekin mukaan kuuluisuus (celebrity) toimii yleensä normaalin moraalisen järjestelmän piirissä sitä vahvistaen. Sen sijaan pahamaineisuus (notoriety) toimii moraalisen kehyksen puitteissa, joka viestii normeista poikkeavuutta ja moraalittomuutta. Rojek toteaa, että nykyisin kuuluisuuteen kuuluu usein myös tavallisten moraalisten sääntöjen ylitystä tai kiellon rikkomista, kuten yletöntä kulutusta, ekshibitionistista libidon tyydyttämistä, huumeiden ja lääkkeiden väärinkäyttöä, alkoholiriippuvuutta tai väkivaltaa. Rojekin mukaan voitaisiin ajatella kuuluisuuden käyttävän hyväkseen ylimäärää ja symbolista arvoa, joka sisältyy jokapäiväistä elämää sääteleviin taloudellisiin ja moraalisiin kehyksiin. Kuuluisuus on siis jonkinlainen ylimäärän ja ylettömyyden ilmentymä ja henkilöitymä, koska se heijastaa suurempaa materiaalista ja symbolista valtaa kuin ei-kuuluisuus. Jos ylettömyyden henkilöitymä merkitsee korkeampaa statusta, se myös sallii

suuremman vapauden ylettömään käyttäytymiseen. Kuuluisuus liittyy siis Rojekin mukaan usein moraalisten rajojen rikkomiseen. Julkkisten maailma, joka on eri kuin se maailma missä me "tavikset" elämme, tuntuu antavan heille suuremmat mahdollisuudet tehdä asioita, joista me voimme vain unelmoida. (Rojek 2001, 31.) Moraalisten rajojen ylittäminen ja kiellon rikkominen (transgressio) liittyy myös Coryn kuuluisuuskertomukseen, erityisesti siinä miten keskustelufoorumilla arvostellaan hänen "julkkiselämäntapaansa".

Cory ei ole perinteinen tyttösankari, vaan "girl poweria" edustava "uusi tyttö" tai "tyttöidoli". En nimitä Corya Hopkinsin tyttösankariksi, koska se painottaa mielestäni liikaa sankarillisia tekoja, eikä sovi siksi ennen kaikkea kuvissa esiintymisen ja näkyvyyden kautta kuuluisuuteen pääseviin tyttöidoleihin, joita joku saattaisi nimittää turhiksi julkkiksiksi. Coryn kuuluisuuden synty kertoo myös lehtihaastattelujen kautta aikuistumisesta ja "oman vahvemman minuuden löytämisestä". Pyrin myöhemmin osoittamaan miten Coryn tarinassa aikuistuminen toteutuu individualismin hengessä, ratkaistavissa olevien vaikeuksien kautta ja menestystä tavoitellen, ja sitä kautta edustaa uusliberalistista eetosta.

Jussi Ojajärvi ja Liisa Steinby kirjoittavat *Minä ja markkinavoimat* -kirjansa esipuheessa uusliberalismin uskottelevan, että vapaa kilpailu on tärkein ja jopa riittävä edellytys yksilöiden vapaudelle ja hyvinvoinnille. Uusliberalismin kriitikkojen mukaan kyseessä on kuitenkin kapeakatseinen puhe- ja ajattelutapa, jolla ajetaan eriarvoisuutta lisäävää rahan valtaa. Siltä ei vain äkkiseltään näytä siksi, että uusliberalismi esittäytyy vapautuksen sanomaksi ottaessaan käyttöönsä runsaasti vapauteen, vapautumiseen, säännöistä irrottautumiseen ja muihin vastaaviin ajatuksiin liittyviä eufemismeja ja tulkinnanvaraisia sanankäyttötapoja. He kirjoittavat myös, että Suomessa uusliberalismin markkina- ja kilpailukeskeisyys pitkälti määrää talouspoliittista ajattelua ja toimii myös useiden sosiaali- ja kulttuuripoliittisten linjausten perusteena. Tutkijat epäilevät yksilön ja yhteiskunnan suhdetta koskevien ajattelumallien muuttuneen pysyvästi uusliberalistiseen suuntaan. Ojajärven ja Steinbyn mukaan yltiöindividualistinen "jokainen on oman onnensa seppä" -ajattelu on kehitykseen liittyvää tuontitavaraa, joka on tuotu kulttuuriimme muualta. (Ojajärvi & Steinby 2008, 12.)

1.3 Keskeisimmät lähteet

Ehkä keskeisin lähteeni tutkielmassani on Susan Hopkinsin kirja *Girl Heroes. The New Force in Popular Culture* (Hopkins 2002), eikä vähiten siksi, että se antaa kiinnostavia näkökulmia ja

lähtökohtia eteenpäin käsiteltäville ajatuksille. Hopkins kirjoittaa välillä provosoivaankin tyyliin nykytyttökulttuurin ilmiöistä ja kulttuurisista merkityksistä populaarikulttuurissa. Hänen esiin tuomansa näkemykset edustavat uutta voimakasta ja vauhdikasta tyttöyttä, jonka kautta populaarikulttuurin tyttöhahmot saavat jopa sankarillisia piirteitä. Vaikka Susan Hopkinsin *Girl Heroes* kulkee tiiviisti mukana lähes koko tutkielmani ajan, en silti ole aina hänen kanssaan täysin samaa mieltä. Voidaan siis sanoa, että luen aineistoani "Hopkinsin kanssa ja Hopkinsia vastaan".

Myös feministinen näkökulma on läsnä tutkielmassani. Pysin soveltamaan aikaisempaa feminististä tutkimusta ja tyttöstudiumia omaan aiheeseeni. Aihepiirin kannalta hedelmälliseksi lähteeksi osoittautui myös Naomi Wolfin kirja *Kauneuden myytti. Kuinka mielikuvien avulla hallitaan naisia* (Wolf 1991). Vaikka kirja on jo lähes 20 vuotta vanha, ei sen aihepiiri ole muuttunut yhtään vähemmän ajankohtaiseksi naisille. Wolfin esittelemä kauneuden myytti vaikuttaa nykypäivän naisten ja tyttöjen elämässä yhtä vahvana kuin 18 vuotta sittenkin. Monet Wolfin ajatuksista ovat erityisen kiinnostavia yhdessä TFS-foorumin kanssa luettuina, koska foorumilla kauneuden ja rumuuden tematiikka on keskeisessä osassa.

1.4 Tutkimuskysymykset

Pysin käsittelemään gradussani tyttöjen internet-kuuluisuutta useasta eri näkökulmasta. Olen kiinnostunut erityisesti siitä, miten kuuluisia tyttöjä representoidaan internetissä. Keskeisimmät aineistokysymykseni ovatkin miten kuuluisia tyttöjä representoidaan verkkokeskustelussa ja poikkeavatko representaatiot kenties aikaisemmista tyttöjen representaatioista? Miten kuuluisuus tulee mahdolliseksi alaikäiselle teinitytölle valtavirtamedian ulkopuolella ja miten internetissä kuuluisasta tytöstä puhutaan?

Minkälaisia keskeisiä teemoja verkkokeskustelun analyysin perusteella voi löytää ja minkälainen kulttuurinen merkitys tyttöjen internet-kuuluisuudella on 2000-luvun alun maailmassa? Entä millä tavalla muutfoorumien keskustelussa toistetaan vakiintuneita ja jopa stereotyyppisiä tyttödiskursseja? Mitä nämä tyttöihin ja kuuluisuuteen liittyvät diskurssit ilmentävät? Maineen kasvattamisen ja verkostoitumisen kautta käsitys yksityisyydestä muuttuu. Onko tämä yksityisyyden menetys enää negatiivinen asia?

2 Kuuluisuudesta

Denis McQuail määrittelee kuuluisuuden erityisen hyvin tunnetun henkilön ominaisuudeksi. Usein tällainen henkilö on ihailun ja faniuden kohde muille henkilöille. Kuuluisuudelle on nykyään McQuailin mukaan edellytyksenä jatkuva median huomio. Julkisuuden henkilön aseman voi saavuttaa monella eri tavalla, ja joskus riittääkin vain se, että on kerran päässyt osalliseksi median huomiosta ja sitä kautta kuuluisuuteen. (McQuail 2005, 549.) Graeme Turner kirjoittaa kuuluisuudesta, että se nähdään samalla sekä hetkellisenä ja sensaatiomaisena että jollain tavalla maagisena ja erityislaatuisena. Erotuksena sankareista, kuuluisuudet ovat muun muassa Turnerin lainaaman Boorstinin mukaan "tunnettuja tunnettuudestaan" ("known for their well-knownness"). (Turner 2004, 4-5; Boorstin 1961, 57.)

Onkin ristiriitaista, miten kuuluisuutta voidaan pitää sekä jatkuvana kehittämistä ja medianäkyvyyttä vaativana että hetkellisenä, sensaatiomaisena ja ohimenevänä. Kuuluisuus voi olla kovan työn jälkeen ansaittu saavutus tai sensaatiomainen kuin luonnollisesti jonkin henkilön erityislaatuisuudesta syntyvä ilmiö. Riitta Jallinoja kirjoittaa, että yksityisen ja julkisen rajan mureneminen on tuottanut uuden erottelun, joka on jakanut ihmiset "julkkiksiksi" ja "yleisöksi". Ne ovat hänen mukaansa tavallaan uusi julkinen ja yksityinen. Median huomio kiinnittyy ihmisiin, jotka ovat jollain tavalla menestyneet työssään, yhteiskunnallisessa tai muussa julkisessa toiminnassa. Sen sijaan niin sanottujen turhien julkkisten ei Jallinojan mukaan katsota ansaitsevan yksityiselämänsä julkistamista, koska he eivät ole ansioituneet millään varsinaisella julkisella elämäntilanteella, vaan heidän esilläolonsa mediassa perustuu liiaksi yksityiseen elämään. (Jallinoja 2000, 178.)

John Langer on jaotellut "tähdet" ja "persoonat" erikseen, niin että vain elokuva tuottaa tähtiä, kun taas televisio tuottaa "persoonia" (Turner 2004, 15). Jako on perusteltu ja ymmärrettävä, mutta entä sitten internetin kuuluisuus? Miten se sijoittuu suhteessa tähän määritelmään? Voiko internetin kautta tulla tähdeksi? Graeme Turner toteaa, että on otettava huomioon se, miten eri median lajit tuottavat erilaista kuuluisuutta. Internet on vaikuttanut sekä siihen, miten julkkiksia käsitellään mediassa, että siihen, miten kuuluisuus syntyy. Henkilökohtaiset kotisivut olivat ensimmäinen mahdollisuus tehdä itsensä tunnetuksi verkossa. Toinen tärkeä esimerkki on "girl-cam"-ilmiö¹⁷, josta Turner kirjoittaa ja joka liittyy myös tyttöyteen, koska useimmilla web cam -sivustoilla

¹⁷ Cam girl on nainen tai tyttö, joka esiintyy kotonaan kameralle, joka taas on yhteydessä internetiin ja lähettää sinne jatkuvasti päivittyvää kuvaa. Tytöt kilpailevat siinä kuka heistä onnistuu saamaan sivustolleen eniten kävijöitä. Cam girls -sivustot sisältävät usein pornografista materiaalia, jolloin niillä yleensä pyritään ansaitsemaan rahaa, mutta ne voivat olla myös harrastus, johon ei liity mitään seksuaalista. (Turner 2004, 64–65.)

esiintyy naisia ja tyttöjä. (Mt. 17–20.) Web cam -sivustot tulevat usein esiin tyttöjen internet-kulttuurista keskusteltaessa. Ne eroavat kuitenkin suuresti tutkimani keskustelufoorumin kaltaisista tyttöjen internet-tiloista. TFS:in keskustelupalstoille linkitetään kyllä kuvia, mutta nämä kuvat eivät useinkaan ole käyttäjien omia, vaan useimmiten kuvia malleista tai julkkiksista. Vain foorumin Personal style -palstoille laitetaan käyttäjien omia kuvia, jotka voivat olla esimerkiksi "päivän asuja" eli kuva siitä mitä käyttäjällä on kunakin päivänä päällään tai muuten vain henkilökohtaista tyyliä kuvaavia valokuvia. Näissä kuvissa osa käyttäjistä peittää kasvonsa kokonaan, jottei heitä tunnistettaisi. Monella käyttäjistä myös on omaa tyyliä esittelevä niin sanottu muotiblogi. Käyttäjien suhtautuminen yksityisyyteen internetissä vaihtelee kovasti: toiset salaavat todellisen nimensä ja identiteettinsä, toiset taas esiintyvät täysin julkisesti omalla nimellään ja kasvoillaan. Joskus käyttäjät voivat laittaa foorumille myös ystäviensä kuvia, jos ystävällä sattuu olemaan erityisen hieno asu tai hyvä tyyli. Cory Kennedykään ei ole laittanut itse kuviaan verkkoon, vaan ne on ensin julkaissut hänen valokuvaaja(poika)ystävänsä Mark Hunter. Cory itse liitti Hunterin ottamia kuvia kuitenkin myös omaan blogiinsa. TFS-foorumilla keskustelevat jakavat muiden ihmisten kuvia ja keskustelevat niiden perusteella muodista ja trendeistä keskusteluissa kuten "The Scene Street Style".

Langerin jaottelua seuraten mielestäni internet-julkkikset ovat lähempänä tv-persoonia kuin filmitähtiä. Yksikään internetjulkkis ei ole kuitenkaan toistaiseksi saavuttanut sellaista maailmanlaajuista kuuluisuutta, kuin monet pop- ja filmitähdet, vaan internet-kuuluisuus on ennemminkin "mikrokuuluisuutta", josta kirjoitan myöhemmin tässä luvussa. Ehkä syy kuuluisuuden eroon on siinä, että internet on viestimenä hajanainen ja sisältää useita eri yleisöjä? P. David Marshallin mukaan uusi media on jonkin verran rikkonut median ja julkkisten välistä symbioottista suhdetta. Kuuluisuuden muuttuva luonne näkyy hänen mukaansa blogien ja web-kameroiden lisääntymisessä, samoin kuin siinä miten paljon on syntynyt julkkisten fanisivustoja sekä virallisia julkkissivustoja, jotka muuttavat käyttäjän ja julkisuudenhenkilön välistä viestintää sekä heidän välisiään suhteita. (Marshall 2006, 634–635.)

Itsensä medioiminen uusien viestimien kautta on alkanut Marshallin mukaan haastaa julkiskulttuurin melko hallittua ja rajattua maailmaa. Ensinnäkin kuuluisuus voi tuottaa hyvin samanlaisen diskurssin kuin blogit ja webkamerat, jotka myös tuottavat "julkista yksityisyyttä". Kuuluisuus liittyy usein julkisen persoonan ulottuvuuksiin, joissa paljastetaan osia julkkiksen yksityisestä minästä. Niitä luetaan, jotta päästäisiin selville julkisuuskuvan takaa löytyvästä "oikeasta" henkilöstä. Blogit ja webkamerat rikkovat tätä representaation kerrosta käsittelemällä yksityistä minää julkisesti julkiskeskustelun käyttämällä. Internet myös luo yhteisöjä, joissa muut

ihmiset voivat keskustella tiettyjen henkilöiden minuuksien ilmaisuista. Itsensä esittäminen esimerkiksi blogien kautta on tuottanut Marshallin mukaan niin suuren tarjonnan minuuksien esityksiä, että ne jopa vähentävät julkisdiskurssien arvoa. (Marshall 2006, 639.)

Mainetta ja kuuluisuutta voi syntyä esimerkiksi verkkoon laitetuista videoista tai blogeista, jotka jonkin niissä esiintyvän yksilön esityksen tai tekemän videon ansiosta pääsevät leviämään internetissä. Tällainen käyttäjien itse luoma sisältö on Marshallin mukaan esimerkki siitä, miten viihdealan valtaapitävien suurten yritysten valta on murenemassa. (Mt. 641.) Marshall kutsuu tapahtunutta muutosta käyttäjäsubjektiviteetiksi (user-subjectivity), joka on nyt alkanut muuttaa kuuluisuuden syntymisen lähteitä. Hänen mukaansa elämämme uudenlaisen narsismin aikaa, jossa itsensä esittäminen on keskeisessä osassa. Tässä ajassa vanha media pyrkii pitämään kiinni kulttuurisesta vaikutusvallastaan välittämällä individualismin ideologiaa. Marshallin mukaan olemme uudella aikakaudella, jossa julkinen identiteetti viihdealan omaisuutena samoin kuin julkisbrändijärjestelmäkin ovat uhattuina. Uusi media on muuttanut kuuluisuutta niin, että yleisöillä on enemmän vaikutusvaltaa työstää uudelleen ja muokata kuuluisuuksien arvoa ja merkitystä heille itselleen. (Mt. 644.)

Graeme Turner puolestaan toteaa, että internetissä digitaalinen tuotanto ja musiikin jakaminen ovat pääosin edelleen samoissa käsissä kuin aina ennenkin: valkoisilla keskiluokkaisilla amerikkalaismiehillä. Sen sijaan uutta on hänen mukaansa se, mihin John Hartleyn tee-se-itse-kansalaisuuden käsitekin viittaa, että tunnumme todistavan median sisältöjen muuttumisen myötä uutta identiteetin muodostumisen prosessia. Kuuluisuudella on yhä tärkeämpi rooli tässä muutoksessa, kuten myös uusissa tavoissa tuottaa kulttuurillista identiteettiä. Tässä roolissaan myös itse kuuluisuus alkaa Turnerin mukaan muuttua; maagisen eliitille kuuluvan tilan sijaan siitä on tulossa lähes järkevä odotus jokapäiväiseltä elämältä. Ainakin julkistekstien kuluttamisesta on tullut osa jokapäiväistä elämää 2000-luvulla, joten ei ole myöskään yllättävää, että kuuluisuus on tullut mukaan myös nuorten tulevaisuudensuunnitelmiin. Tämän ymmärtäminen on Turnerin mukaan tärkeää, ja siksi onkin tärkeää myös tutkia kuulisuuteen liittyviä mediailmiöitä. (Turner 2006, 498–499.)

Kuuluisuus on Chris Rojekin mukaan karkeasti sanottuna vaikuttamista yleiseen tietoisuuteen (Rojek 2001, 10). Hänen mukaansa kiinnostus kuuluisuutta kohtaan johtuu kolmesta historiallisesta prosessista, joita ovat yhteiskunnan demokratisoituminen, järjestäytyneen uskonnon merkityksen väheneminen ja jokapäiväisen elämän kaupallistuminen (mt. 14). Rojek jakaa kuuluisuuden kolmeen lajiin, perittyyn, ansaittuun ja sellaiseen, jossa ansaittu kuuluisuus on suurelta osin

kulttuuristen välittäjien (kuten median) tuottamaa (mt. 17). Termillä "celetoidi" (celetoid) Rojek tarkoittaa median luomaa julkisuudenhenkilöä. Hän erottaa celetoidin perinteisellä tavalla ajattelusta julkkiksesta (celebrity), jolla on paljon kestävämpi ja pidempi julkinen ura kuin celetoidilla. Celetoidi on siis eräänlainen turha julkkis. (Mt. 20.) Rojekin mukaan omistamiseen perustuva yhteiskunta laittaa yksilöt kilpailemaan keskenään varallisuudesta ja statuksesta, koska nämä ovat sosiaalisessa järjestyksessä yleisiä korkean aseman merkkejä. "Saavutusnälänhätä" (achievement famine) on omistamiseen perustuvan yhteiskunnan luonnollinen psykologinen seuraus. Celetoidien ja celeactorien runsaus voi Rojekin mukaan estää meitä näkemästä tätä psykologista tilaa tarjoamalla "saavutusruton" (achievement plague), jossa jokapäiväiset tai vähämerkityksiset tapahtumat siirtävät yksilöitä julkkiskulttuurin piiriin. Yhteiskunnassa, jossa pseudotapahtuma (pseudo-event) voi saada aikaan mediamylläkän, julkisuudessa piipahtavien celetoidien valikoima näyttää olevan erikoislaatuinen ja jatkuvasti muuttuva. Rojekin mukaan Andy Warhol puhui kuuluisassa lausahduksessaan "jokainen voi olla kuuluisa 15 minuuttia" pseudotapahtumien ja celetoidien väistämättömästä noususta. (Rojek 2001, 150.)

Andy Warholin lausumaan viitataan myös analysoimassani verkkokeskustelussa. Eräs nimimerkki toteaa Cory Kennedystä, että "Andy Warhol olisi rakastanut häntä". Toinen keskustelija puolestaan pohtii, että Corysta voisi jopa tulla "uusi Andy Warhol", jos tämä perustaisi taiteellisten ja kiinnostavien ihmisten kollektiivin. Keskustelussa Coryn internet-kuuluisuutta ei pidetä vielä aivan oikeana kuuluisuutena, mutta se nähdään väylänä suurempaan tunnettuuteen. Keskustelussa Coryn kuuluisuuteen liitetään sekä positiivisia että negatiivisia määreitä: joidenkin mielestä hänen kuuluisuutensa on turhaa ja ansiotonta, koska hän ei ole varsinaisesti tehnyt mitään merkittävää, osa foorumilaisista taas on sitä mieltä, että Corylla on loistavat tulevaisuuden mahdollisuudet julkkiksena ja että hänen esiintymisensä ja kuuluisuutensa on virkistävän erilaista ja valtavirran julkisrepresentaatioista poikkeavaa.

2.2 Kuuluisuus tyttöjen fantasiana

Susan Hopkinsin mukaan naisjulkkikset ovat nykyään läsnä tyttöjen ja nuorten naisten jokapäiväisessä elämässä sekä vaikuttavat tyttöjen unelmiin ja haluihin. Hopkins toteaa, että mediaviihteen aikakaudella kasvaneelle sukupolvelle "olla joku" tarkoittaa samaa kuin "olla populaarikulttuurin tähti". Naisjulkkiksen maineen, omaisuuden ja naisellisen vallan kertomus on keskeinen postmoderni menestystarina. Julkisuuden henkilöiden avulla määritellään myös itseään. Hopkins lainaa MacKenzie Warkia, joka on todennut, että postmodernissa kulttuurissa

naisjulkikkiset ilmentävät nimenomaan halua (desire). (Wark 1999, 55, sit. Hopkins 2002, 182.) Hopkinsin mukaan girl power liittyy kiinteästi julkisuudenhenkilöiden valtaan, koska kuuluisuus antaa tyttöjänsankarille sellaista näkyvyyttä, jota muilla ei ole. Miespuoliset teinistänsankarit ovat hänen näkemyksensä mukaan toissijaisia, kun nykytyttökulttuurin ensisijainen fantasian kohde on julkkisnainen.

Mainostajat ja populaariviihteen tuottajat pyrkivät rakentamaan suhteen tyttöjen ja heidän julkkisankareidensa välille. Tätä suhdetta voidaan sitten käyttää hyväksi tyttöjen kulutuksen lisäämiseksi. Julkkiset rakennetaan kuin kuvitelluiksi ystäviksi, joilla on todellista vetoa, eikä vain etäisiksi ja tyhjiksi ihanteiksi. Hopkins kirjoittaa, että tytöt haluavat nähdä tyttöjänsankareita ja henkilöityä naisenergiaa. Mallit, elokuvatähdet ja poptähdet hallitsevat läsnäolollaan monien tyttöjen jokapäiväisessä elämässä. Nämä julkkisankarit ovat naisia, joista tytöt etsivät naisen mallia. (Hopkins 2002, 4.) Hopkins huomauttaa, että "girl power" ei ole kaikkien saatavissa; se on naisellisen voiman muoto, joka on sidottu nuoruuteen, kauneuteen, nopeuteen, energiaan ja seksuaalisuuteen. Sen "feminiiniset" narsistiset mielihyvät ovat väistämättä epädemokraattisia, koska kaikki eivät "ole katselemisen arvoisia". Naisenergia on voimaa ja valtaa suhteessa miehiin ja toisiin naisiin hierarkkisesti rakentuneessa järjestelmässä. Tulevaisuus voikin Hopkinsin mukaan olla feminiininen, muttei välttämättä reilu kaikkia kohtaan. (Mt. 7.) Hopkins toteaa, että hänen tutkimuksensa paljastaa populaarikulttuurin tarinoita, jotka yhdistävät tyttöyden valtaan, kunnianhimoon ja aggressiiviseen itsensä promotoimiseen. (Mt. 10.)

Naisenergia liittyy siis kiinteästi yhteen naisten ulkonäön kanssa. Kauneuden myytilä vallassa elävät naiset kamppailevat näkyvyydestä ja parhaasta ulkonäöstä. Ehkä monet tyttöidolit, kuten Cory Kennedy The Fashion Spotin keskustelupalstalla, ovat sekä vihattuja että rakastettuja siksi, että heillä on valtaa, kunnianhimoa ja aggressiivinen halu promotoida itseään. Mielikuvien tasolla he saavuttavat sen, mihin kauneuden myytilä ja "tyttöjänsankarien" maailman mukainen ihannekuva naisellisuudesta pyrkii: hoikkuuteen, "virheettömyyteen", nuoruuteen ja itsevarmuuteen. Ehkä tyttöjänsankarissa tai -idolissa on muille naisille samanaikaisesti sekä jotain ärsyttävää että ihailtavaa?

Sara Heinämaa ja Sari Näre kirjoittavat *Pahan tyttäret* -kirjansa esipuheessa, että naisiin tuntuu kulttuurissamme kohdistuvan paljon käsittelemättömiä pelkoja ja vihantunteita. Naisviha ei kuitenkaan merkitse ainoastaan miesten naisiin kohdistamaa vihaa, vaan myös naisten kantamaa vihaa omaa sukupuoltaan kohtaan. (Heinämaa & Näre 1994, 5–6.) Jatkuva itsekontrolli, täydellisyyden tavoittelu ja sisäistetty naisviha voivat kehittää naisten välille kilpailuasetelman ja lietsoa naisissa keskinäistä vihaa. Tämä on kenties uusliberalistisen "naisenergian" haittapuoli.

Naomi Wolfin mukaan jatkuvan tarkkailun rituaalinen käyttö esimerkiksi naisten psykologisissa hoitolaitoksissa (joissa naisia rohkaistaan jatkuvasti tarkkailemaan itseään ja ulkonäköään) ilmentää kauneuden myytin varsinaisia tarkoituksia. Wolf kirjoittaa: "naisen laiheus ja nuoruus eivät sinänsä ole jumalaisia ominaisuuksia tässä kulttuurissa. Yhteiskunta ei todellakaan välitä naisten ulkomuodosta itseisarvona." Hänen mukaansa naisia ei valvota siksi, että varmistuttaisiin heidän "kiltteystään", vaan siksi, että he varmasti tietäisivät olevansa valvonnan kohteina. (Wolf 1991, 134.) Ulkonäkönsä avustuksella menestyvät tytöt keinuvat kuluttamisen ja tuottamisen välimaastossa: minä on tuote, jota rakennetaan kauneuden ja muodin sekä kauneustuotteiden kuluttamisen kautta. Naisten kulutuksesta hyötyvät monet tahot: kosmetiikkayritykset, kauneuteen perustuvat palveluammatit, vaateollisuus... Terhi Utriainen kirjoittaa naisista ja kuolematematiikasta, että niin nainen kuin kuolemakin ovat miehelle, ihmiselle ja elämälle jotain vierasta, mikä on sekä tuotava kokemusta lähelle että hallittava ja pidettävä etäällä (Utriainen 1994, 246).

Modernin miesrunon naiskuvaa tutkinut Merja Virolainen puolestaan toteaa naisen olevan samalla sekä muistutus syntymästä että kuolemasta, ruumiin rajallisuudesta ja katoavaisuudesta (Virolainen 1994, 266). Naisiin kohdistuu yhteiskunnassamme niin ihailua kuin pelkoakin. Feminiininen on toinen halun ja pelon kohteena ja sitä kautta feminiinistä myös pyritään sääntelemään. Susan Hopkins pitää kirjassaan tyttöjä ajana kuvana, joka heijastelee median ja viihteen diskurssien sekä fantasian, kuvien ja estetiikan viimeaikaista voittokulkua ja kasvavaa vaikutusta (Hopkins 2002, 5).

2.3 Internet-kuuluisuus – Itsensä esittämisen tapoja?

Susan Hopkins kirjoittaa, että useimmat tytöt haaveilevat kuuluisuudesta, koska tyttöjen mielissä se merkitsee valtaa ja menestystä (mt. 185). Graeme Turner kuitenkin kritisoi Hopkinsin lausuntoa, koska se ei perustu tutkimukseen todellisten tyttöjen ajatuksista, vaan lähinnä Hopkinsin omaan mielipiteeseen. Hopkinsin perustelut kuuluisuuden ja vallan suhteesta eivät riitä Turnerille, jonka mukaan asia ei ole aivan niin yksinkertainen kuin Hopkins antaa ymmärtää. (Turner 2004, 67–68.) Hopkinsin näkemys on postfeministinen ja positiivinen. Hän uskoo, että kuuluisuus voi todella tuoda tytöille valtaa ja toimia heidän edukseen (Hopkins 2002, 185–186). Vaikka näin olisikin, se ei silti merkitse sitä, etteikö tyttöjen kuuluisaksi tulemiseen usein liittyisi heidän ulkonäkönsä ja sen arviointi, kuten se Cory Kennedyn tapauksessakin vahvasti liittyy. Tyttöjen on tietysti mahdollista saavuttaa valta-asema ja kuuluisuus, mutta se vaatii lähes poikkeuksetta "naisellisten avujen"

käyttämistä hyväksi. Ulkoisesti epäviehättävän tytön olisi paljon vaikeampaa päästä katseiden kohteeksi ja julkisesti näkyväksi hahmoksi, mitä kuuluisuus usein edellyttää. Julkkikseksi pyrkiminen siis vaatii kilpailemaan muita julkkikseksi yrittäviä naisia vastaan.

Ulkonäön avulla kuuluisuuteen pääseminen tuntuisi olevan yksi tavallisimmista teistä julkkikseksi. Joshua Gamsonin haastattelema kuuluisuuksien PR-edustaja Amanda Weber toteaa, että hyvännäköistä henkilöä on mahdollista myydä lähes pelkästään hänen ulkonäöllään. (Gamson 1994, 73.) Suositut naisinternetjulkkikset, kuten Julia Allison¹⁸ tai Justine "iJustine" Ezarik¹⁹ ovat tulleet kuuluisiksi varmasti suurelta osin ulkonäkönsä vuoksi. Internetissä kuuluisille miehille ulkonäöllä ei oikeastaan ole niin suurta merkitystä, vaan miehet tulevat kuuluisiksi esimerkiksi erikoisten taitojensa tai työelämään liittyvien ansioiden vuoksi. Miehillä on internetissäkin esiintyessään enemmän liikkumavaraa siinä, miten he esittävät itsensä hyväksytysti muiden silmissä.

Naisten ja tyttöjen internet-kuuluisuus liittyykin vahvasti cam girls -perinteeseen, jossa keskeistä on ulkonäkö ja se, että yleisöä kiinnostaa katsella kauniita naisia internetin välityksellä. Ensimmäisten cam-girls-tyttöjen joukossa oli Jennifer Ringley (JennyCam), joka kiinnitti Washington D.C.:ssä sijaitsevan asuntonsa makuuhuoneeseen ja työhuoneeseen web-kamerat, jotka ottivat hänen elämästään kuvia ympäri vuorokauden. Jennifer Ringley onkin yksi ensimmäisistä internet-julkkiksista.

Sari Näre kirjoittaa kirjassaan *Julkisuudesta ja intimitetistä*, että naisten tultua julkiseen elämään julkisuuteen on siirtynyt myös tunne-elämän alue. Näreeseen mukaan yksityisen puolen tulo julkisuuteen näkyy muun muassa julkisen tilan seksualisoitumisena ja feminisoitumisena, mikä on toisaalta parantanut naisten asemaa työelämässä, mutta toisaalta myös pahentanut naisten symbolista hyväksikäyttöä. Julkisen tilan feminisoituminen ja seksualisoituminen näkyvät esimerkiksi katumainontana. (Näre 2005, 12–13.) Kuten Susan Hopkinskin toteaa, nykypäivän tytöt elävät todellisuudessa, joka on täynnä identiteetin ja imagon rakentamiseen vetoavaa mainontaa. Myös visuaalisuudella ja estetiikalla on hänen mukaansa korostunut tehtävä siinä, miten näemme maailman. Hopkins toteaa, että tytöt himoitsevat julkisuuden henkilön valtaa, vapautta ja taloudellista turvallisuutta (Hopkins 2002, 186).

Graeme Turnerin mukaan cam girls -tyttöjen kuuluisuus on täydellinen esimerkki tee-se-itse-kansalaisuudesta, jota John Hartley pitää positiivisena mahdollisuutena nykypäivän

¹⁸ Julia Allisonista lisää luvussa 2.3.2

¹⁹ Justine Ezarik tunnetaan paremmin nimellä iJustine. Hän on graafinen suunnittelija ja videoeditoija, joka on tullut tunnetuksi Internetiin laittamistaan videoista, joissa hän itse esiintyy.

mediakulttuurissa. Hartleykin liittyy tee-se-itse -kansalaisuuden epäsuoraan demokraattiseen politiikkaan. Turnerin mukaan cam girl -ilmiö ei kuitenkaan lopulta edusta lainkaan tällaista politiikkaa, vaikkakin se mahdollistaa mediavallankäytön tavallisille ihmisille. Demokratisoitunut mediavallankäyttö on kuritonta ja epäjohdonmukaista.

Turnerin mukaan on lohdullista, että cam girls -ilmiön myötä julkisten identiteettien luominen siirtyy PR-ammattilaisilta nuorille itselleen, mikä merkitsee median vallan hajaantumista, mutta hän huomauttaa, että konteksti, jossa cam girls -sivustot esiintyvät, ei useinkaan ole sellainen, että se ajaisi tyttöjen itsensä etua. Usein sivustot ovat kytköksissä muihin sivustoihin, kuten sellaisiin, jotka mainostavat internet-pornoa. Vaikka cam girls -tytöt onnistuvat sivuuttamaan perinteisen julkisuuskoneiston, joutuvat he Turnerin mukaan kuitenkin pornoalan reunamille, jossa heitä käytetään houkuttelemaan uusia kävijöitä pornosivustoille. Tätä tytöt eivät Turnerin uskomuksen mukaan itse toivoisi, vaan vallankäyttö on mahdollista vain uhrauksia tekemällä. (Turner 2004, 68.)

Tytöille kerrotaan median kautta energisesti, että he "voivat tehdä mitä tahansa". Susan Hopkinsin mukaan aikuinen feministi ei aina ymmärrä nuorten tyttöjen ja tyttökuulttuurin mielikuvitusta ja tunteita. Hänen mukaansa feministit unohtavat usein sen että tyttökuulttuurin kuvitteellinen maailma on nuori, optimistinen ja eteenpäin katsova. Nuoret julkisten fanit kuvittelevat Hopkinsin mukaan julkisidolinsa ihannenaaisina, jollaisiksi hekin jonain päivänä kasvavat. Nykypäivän tyttöjen lehdissä nuoret naiset ovat viileän itsevarmoja ja itsenäisiä ja miehet ovat toissijaisia. (Hopkins 2002, 186–187.) Hopkins sivuuttaa sen, että tällainen itsenäisyyttä, itsevarmuutta ja rajattomia mahdollisuuksia tukeva optimistinen retoriikka voi myös synnyttää tytöille paineita. Jos he kerran "voivat olla mitä tahansa" tai "tehdä mitä tahansa", eikö rajattomista mahdollisuuksista seuraa eräänlainen pakko kyetä käyttämään avautuneet mahdollisuudet hyväkseen? Shelley Budgeon kirjoittaakin, että individualismin korostaminen voi tuottaa tytöille vakavia ongelmia. Hänen mukaansa on lannistavaa, että nuoret naiset pitävät nyt feminismiin saavuttamia etuja itsestäänselvyyksinä. Budgeon toteaa, että tästä voi olla seurauksena se, että yksilön on tukeuduttava sosiaalisten ongelmien ratkaisemissa ennen kaikkea itseensä. (Budgeon 1998, 132–133.)

Hopkins toteaa, että "useimmat tytöt unelmoivat poptähden, mallin tai elokuvatähden ammatista, koska he tietävät jo nuorena, että julkisuus merkitsee valtaa. Monet kokevat, etteivät he ole oikein saavuttaneet mitään, elleivät he ole saavuttaneet jonkin verran mainetta". (Hopkins 2002, 185.) Tunnustuksella, maineella ja kuuluisuudella on keskeinen osa nuorten haaveissa ja toiveissa, mutta tilanne on tuskin aivan niin kärjistetty kuin millaiseksi Hopkins sen tulkitsee. Voidaan nimittäin

pohtia, että ehkä esimerkiksi MySpacen tai suomalaisen Irc-gallerian kaltaisten kaveriverkostojen kautta saatava tunnustus ja hyväksyntä voi toimia jo riittävänä saavutuksena, eräänlaisena mikrokuuluisuutena, josta jokaisen on mahdollista saada oma pieni osansa?

Oman verkkoalakulttuurin ja kaveripiirin löytämisen kautta voi kokea "tulleensa joksikin". Cory Kennedyn tapauksessa tunnustus on tullut kaveripiiriä laajemmalla taholta, mutta alakulttuurin sisäinen tunnustuskin riittänee "saavutukseksi", josta voi kokea olevansa ylpeä ja tyytyväinen. Työille kohdistuu paineita hakeutua kuuluisuuteen, koska media tarjoaa siihen aktiivisesti mahdollisuuksia eri välineissä. En kuitenkaan usko, että voidaan väittää, että monista tytöistä tuntuu "etteivät he ole saavuttaneet mitään, elleivät ole saavuttaneet jonkin verran kuuluisuutta", kuten Hopkins kirjoittaa. Ehkä monille tytöille riittääkin jo kuuluisuuden "kuluttaminen" esimerkiksi The Fashion Spot -foorumilla tapahtuvan julkkistyylien seuraamisen ja imitoinnin kautta?

2.3 Miksi netissä tirkistellään?

Sari Näre väittää, että eräät julkisuuden elementit riistävät meiltä intimitetin, mikä puolestaan tuottaa hänen mukaansa vieraantumista (Näre 2005, 8–9). Näre toteaa, että kysymys yksityisen ja julkisen välisestä rajasta pelkistyy kysymykseksi luottamuksesta: "voimmeko enää luottaa siihen, että sisintämme, omintamme ja haavoittuvuuttamme kunnioitetaan, kun kaupalliset edut törmäävät yksityisen ihmisen oikeuteen itseensä?" (Näre 2005, 9).

Clay Calvert kirjoittaa *Voyeur Nation* -kirjassaan mediavälitteisestä voyeurismista eli tirkistelystä (*mediated voyerism*²⁰). Calvert tarkoittaa mediavälitteisellä tirkistelyllä toisten ihmisten elämän aitoja tilanteita käsittelevien paljastavien kuvien ja tiedon usein, muttei aina, viihteellistä käyttöä median välityksellä ihmisten yksityisyyden kustannuksella. (Calvert 2004, 2–3.) Kirjassaan Calvert selittää, miten mediavälitteinen tirkistely on ilmiönä laajennut viime vuosina sekä levinyt viihteeseen ja televisiojournalismiin. Hän jakaa mediavälitteisen tirkistelyn neljään kategoriaan, jotka ovat 1) *video vérité voyeurismi*, 2) *rekonstruktio-voyeurismi*, 3) *tell-all/show-all voyeurismi* ja 4) *seksuaalinen voyeurismi*. Joskus televisio-ohjelmat eivät sovi puhtaasti mihinkään näistä kategorioista ja toisinaan taas jokin mediatapahtuma voi edustaa useampaa kuin yhtä kategoriaa. (Calvert, 4.)

²⁰ Calvertin määritelmä englanniksi: "the consumption of revealing images of and information about others' apparently real and unguarded lives, often yet not always for purposes of entertainment but frequently at the expense of privacy and discourse, through the means of the mass media and Internet." (Calvert 2004, 2–3.)

Video vérité -voyeurismilla Calvert tarkoittaa käsikirjoittamattomia, harjoittelemattomia tosielämän hetkiä, joita tallennetaan videokameralla. Kameran tallentamat henkilöt ovat usein haluttomia osallistumaan tähän tai eivät osaa epäillä, että heitä kuvataan. Tähän kategoriaan kuuluvat esimerkiksi todellisia rikoksia tai takaa-ajoa kuvaavat ohjelmat, kuten *Hurjat poliisivideot*. Tirkistelyä genrestä tekee se, että katselijat voivat seurata ohjelmia turvallisesti omalla kotisohvallaan. Rekonstruktiovoyeurismi on Calvertin mukaan toisinto tai dramatisointi jostakin tosielämän tapahtumasta. Toisin kuin video vérité -voyeurismi, se ei kuvaa todellisia tapahtumia sellaisinaan vaan esittää ne uudelleendramatisoituina ja näyteltyinä. Tähänkin genreen kuuluu paljon rikosohjelmia, joissa toistetaan kammottavia tapauksia uudelleen. Seksuaalinen voyerismi perustuu luonnollisestikin seksuaalisen nautinnon saamiseen ja siihen kuuluvat esimerkiksi tirkistelyfetissejä palvelevat internetsivustot, joissa esiintyy tietämättään ihmisiä alastomina tai seksuaalisissa tilanteissa. (Mt. 5–10.)

Internet-kuuluisuus ja tiedon jakaminen vapaasti omasta elämästään kuuluvat Calvertin jaottelussa tell-all/show-all-voyeurismin piiriin, ja siksi keskitynkin tarkemmin ainoastaan siihen kategoriaan. Aiemmin esittelemäni kolme muuta mediavoyeurismin kategoriaa liittyvät joko televisioviihteesen tai ovat seksuaalisia. Tell-all/show-all -kategoriaan sen sijaan sopii hyvin monenlaista sisältöä. Kategoriaan kuuluvat Clay Calvertin mukaan myös talk-show-ohjelmat, kuten *The Jerry Springer Show*, joissa studiovieraat jakavat intiimejä yksityiskohtia ja skandaaleja elämästään kaiken kansan nähden, sekä piilokameroita käyttävät television uutismakasiiniohjelmat. Internetin tell-all/show-all -voyeurismista Calvert käyttää esimerkkinä jo tuttua Jennifer Ringleyn cam-girl -sivustoa. (Mt. 8–10.) Tell-all/show-all -kategorian tirkistelyyn osallistuvat henkilöt ovat usein antaneet suostumuksensa siihen, että heidän elämästään paljastetaan yksityiskohtia tai sitten he tekevät sen itse, kuten Jennifer Ringley (mt. 8). Internetin tee-se-itse -kuuluisuus ja mikrokuuluisuus lukeutuvat siis myös tell-all/show-all -voyeurismin piiriin. Samoin erilaiset sosiaalisen median sovellukset vauhdittavat tirkistelyä verkossa. Lähes kaikista meistä länsimaisessa yhteiskunnassa elävistä nuorista aikuisista löytyy jotakin tietoa internetistä. Treffikumppanin nimen "googlettaminen", siis tiedon etsiminen henkilöstä Google-hakukoneen avulla on nuorten aikuisten tavallista arkea.

Kirjassaan Calvert väittää, että (erityisesti pohjoisamerikkalainen) kulttuuri on muuttunut ja kehittynyt mediavälitteisen tirkistelyn kulttuuriksi, joka arvostaa toisten ihmisten yksityisistä ja paljastavista tilanteista kertovien elektronisten kuvien katselemista. Hän toteaa, että erityisesti epämiellyttävien, skandaalimaisten ja epätavallisten kuvien katselu on arvossaan. Hänen mukaansa mediavälitteinen tirkistely kukoistaa usein ihmisten välisen keskustelun ja vuorovaikutuksen kustannuksella, koska tirkistelyä harrastavien henkilöiden ei tarvitse olla katselemiensa kohteiden

kanssa suorassa vuorovaikutuksessa (Calvert 2004, 20–21), mikä onkin osa mediavälitteisen tirkistelyn viehätystä (mt. 24). Tämä näkyy myös siinä, miten suosittuja thecobrasnake.comin kaltaiset kuvagalleriat ovat. Internetin kuvagalleriat ja blogit eli verkkopäiväkirjat ovat erinomainen esimerkki siitä, miten toisten ihmisten elämää on mahdollista tirkistellä olematta siihen millään tavalla osallisena tai vuorovaikutuksessa katsottavan henkilön kanssa.

Käsitteessään *mediavälitteisen tirkistelyn kulttuuri* Calvert käyttää kulttuurin käsitettä samaan tapaan kuin Graeme Turner "paikkana, jossa merkityksiä luodaan ja koetaan" ja jossa "sosiaalisia todellisuuksia rakennetaan, koetaan ja tulkitaan" (mt. 21–22). Calvert toteaa, että yhdysvaltalainen mediavälitteinen tirkistely ei ole uusi ilmiö, ei edes sen tell-all/show-all -variaatio, mutta sen sijaan uutta ovat vérité-voyeurismin mediumi, määrä ja intensiteetti. Siitä on tullut joka puolelle mediaa levinnyt ilmiö. (Mt. 41.)

Internetissä tirkistely voi olla ekshibitionistista tai sellaista, että se käyttää hyväksi ihmisiä näiden tietämättä. Näistä kahdesta variantista keskityn ensimmäiseen, koska oma tutkimuskohteenikin edustaa vapaaehtoista omien kuviensa esittelyä.

Internet-ekshibitionismia edusti myös jo aikaisemmin käsitelty parikymppinen Jennifer Ringley (Jenny-Cam), joka kiinnitti asuntonsa makuuhuoneeseen ja työhuoneeseen web-kamerat, jotka ottivat hänen elämästään kuvia ympäri vuorokauden. Calvert toteaa, että erityisesti amerikkalaisessa kulttuurissa käsitykset yksityisyydestä ja individualismista ovat muuttumassa, mistä kertoo ihmisten halu katsella toisia ja joidenkin halu tulla katsotuksi. (Mt. 47.) Clay Calvert antaa myös toisen esimerkin internetin kautta tapahtuvasta tirkistelystä: Voyeur Dorm -sivuston, jossa nuoret naiset esiintyivät usein vähäpukeisina opiskelijoina "asuntolassaan" (mt. 47-48). Voyeurismi voi olla myös seksuaalinen häiriö (Sigmund Freudin termein "skopofilia"), johon kuuluu toistuva alastomien tai seksuaalisia toimintoja harjoittavien tuntemattomien ihmisten katselu oman seksuaalisen mielihyvän saavuttamiseksi (mt. 49).

2.3.1 Katsominen vallankäyttönä

Calvert esittää, että osa tirkistelyn viehätyksestä voi liittyä vallan ja etuoikeuden tunteeseen, jonka saamme katsoessamme muita (Calvert 2004, 53). Kliseen mukaan "tieto on valtaa" ja informaatioaikana muista hankittu tieto voi tarjota meille vallan ja hallinnan tunteita. Katselijalla on valtaa ja hän kokoaa tietoa katsotuista. Hänen ei myöskään tarvitse antaa mitään

vastapalveluksena, Calvert selittää (mt. 69.) Michel Foucault kirjoittaa Jeremy Benthamin vuonna 1791 suunnittelema rangaistuslaitoksesta, *panoptikonista*, joka oli tarkoitettu kurin ylläpitämiseen erilaisissa instituutioissa, kuten vankiloissa, sairaaloissa, kouluissa ja hullujenhuoneissa. Panoptikon oli korkea torni, jota ympäröi pyöreä rakennus, joka koostui yksittäisten vankien osastoista. Panoptikonin ikkunat oli järjestetty niin, että jokainen vanki oli nähtävissä tornista, mutta vangit itse eivät voineet olla varmoja siitä katseltiinko heitä juuri kullakin hetkellä. Jatkuvan tarkkailun vuoksi vankien tuli siis käyttäytyä kunnolla joka hetki: he siis kurittivat itse itseään. Panoptikonin vaikutus syntyy siitä, että vangille aiheutetaan jatkuva näkyvyyden tila, joka takaa vallankäytön toimimisen automaattisesti. (Foucault 1977, 195–201). Foucault kuvaa sitä, miten panoptikonin sellissä jokainen vanki on kuin näyttelijä pienessä teatterissaan, täysin yksin, mutta muiden nähtävänä (mt. 200).

Panoptikonin ajatus voi helposti toteutua myös verkkoviestinnässä. Ajatellaanpa vaikka blogia, jota henkilö kirjoittaa: se on ehkä täysin julkinen ja kaikkien nähtävillä, mutta tekijä kirjoittaa sitä yksin, eikä tiedä ketkä kaikki sitä lukevat ja sen kuvia katselevat. Vanki, tai blogin kirjoittaja, nähdään, mutta hän itse ei näe tai tiedä ketkä näkevät hänet.

Vallantunteen lisäksi tirkistelystä voi saada myös muunlaista valtaa. Voimme esimerkiksi katsomalla oppia asioita erilaisista elämäntavoista. Sen perusteella saamme vallan joko ottaa käyttöön tai hylätä nämä elämäntavat. Katsotuista voi tulla katsojille roolimalleja. Toisaalta katsojat voivat myös kokea olevansa, moraalisesti tai muuten, katsottujen yläpuolella, jolloin he saavat tirkistelystä ylemmydentunteen. (Calvert 2004, 70.) Clay Calvert toteaa voyeurismin lisääntymisen syistä myös, että se saattaa liittyä totuuden ja todellisuuden etsintään, kun massatuotetut ja käsitellyt kuvat tulvivat mieliimme kuvilla kyllästetyssä todellisuudessa. Tämä kuvien maailma saattaa aiheuttaa sen, että ihmiset tuntevat liikkuvansa keinotekoisuuden ja todellisuuden välimaastossa. (Mt. 58.)

Katseleminen osana viestintää sitoo meitä yhteen usein anonyymissä ja persoonattomassa yhteiskunnassa, elokuvakäsikirjoittaja Andrew Niccol on Calvertin mukaan todennut. Halumme katsoa pitää yllä yhteisöllisyyttä, kun katsomme samoja viestejä. (Calvert 2004, 233.) Tämä voi toimia suuressa mittakaavassa kokonaisen yhteiskunnan ja television tasolla, tai pienessä mittakaavassa jonkin pienemmän alakulttuurisen yhteisön keskuudessa. Katsominen ei siis ainoastaan tyydytä yksityisiä haluja, vaan se myös rakentaa yhteisöllisyyttä. Voimme kollektiivisesti joko ottaa vastaan tai hylätä mediavälitteisen tirkistelyn kautta näkemiämme elämäntapoja. (Mt. 233.) The Fashion Spot -foorumi perustuu hyvin vahvasti kuviin, niiden

katsomiseen ja jollain tapaa jopa tirkistelyyn. Kuvia liitetään foorumille ja kommentoidaan yhdessä. Kuvien perusteella vaihdetaan näkemyksiä ja mielipiteitä erilaisista vaatteista ja tyyleistä. Niistä tehdään pitkällekin meneviä tulkintoja katsotuista henkilöistä ja heidän elämistään ja olemuksistaan.

Foorumilla katsomisen kohteena ovat usein nuoret naiset, Hollywood-tähdet, mallit, alakulttuuriset julkkikset tai foorumilaiset itse. Heidän ulkonäköään katsotaan kriittisesti. Kysymys tuntuisi olevan "tyyliä vai ei?" Foorumin kulttuuri ei kuitenkaan perustu vain ulkonäön hyväksymiseen tai hylkäämiseen, vaan kuvien katsominen ja kerääminen on myös luovaa, yhteisöllistä kulttuuria rakentavaa toimintaa, ja monille ilmeisen vakava harrastus. Kuvista etsitään yhteyksiä toisiinsa tai vihjeitä siitä, mikä voisi olla seuraava trendi. Kuvien arviointi perustuu useimmiten yksilöllisiin mielipiteisiin. Cory Kennedyn ulkonäköä, kuvia ja hänestä kertovia lehtijuttuja kommentoidaan foorumilla esimerkiksi seuraavaan tapaan:

i agree something is making me interested in how she dresses but at the same time it does look quite sick.

i don't like the above picture though that doesn't look interesting just ugly.

interesting article but, barf. "She loves to mix vintage with designer"... who doesn't nowadays?? cory certainly has that certain something... but as far as her looks go (clothing & physical features) i don't get it. like a trainwreck, you can't help but stare.

I have to agree that some of the pictures were disgusting. However I also have to admit that I keep coming back to this thread to see those disgusting pictures..lol

Keskustelu on hyvin epämuodollista ja perustuu henkilökohtaisiin mielipiteisiin. Keskustelijat voi karkeasti jakaa kolmeen ryhmään: 1) Coryn ihailijoihin, 2) Coryn vihaajiin ja 3) niihin, jotka eivät osaa päättää mitä mieltä olisivat hänestä. Vaikka monet pitävät Coryn tyyliä likaisena ja esteettisesti epämiellyttävänä, he silti kokevat hänet riittävän kiinnostavaksi, että palaavat jatkuvasti keskusteluun ja thecobrasnaken Cory-kuvien pariin.

2.3.2 Mikrokuuluisuus

Rex Sorgatz kirjoittaa The New York Timesissa 17. kesäkuuta 2008 otsikolla *The Microfame Game* "mikrokuuluisuudesta" (engl. microfame), internetissä toteutuvasta kuuluisuuden lajista, joka ei aivan ole kuuluisuutta sinänsä (Sorgatz 2008). Sorgatz, joka sai omien sanojensa mukaan joitakin vuosia sitten itsekin osansa mikrokuuluisuudesta, kirjoittaa, että tähän uuteen kuuluisuuden lajiin on helppo suhtautua kyynisesti. Itsensä promotoimisen ja voimautumisen, jakamisen ja liian jakamisen sekä kommunikaation ja klikkien väliset rajat voivat olla hämäriä. Hän toteaa, että pääasia on että kuuluisuus ei enää ole vain muutamien etuoikeutettujen mahdollisuus, vaan mikrokuuluisuutta on kaikkien saatavilla, mikäli sitä vain haluaa tarpeeksi kovasti. Mikrokuuluisuus saavutetaan usein määrätietoisella työllä, uusliberalismin eetokseen nojaten.

"Mikrokuuluisuuden" luomiseen osallistuvat sekä kuuluisaksi pyrkivä ihminen itse että hänen "faninsa". Sorgatzin artikkelin mukaan se sulkee julkkiksen ja häntä ihailevan ihmisen välisen kuilun, koska "mikrojulkiksen" kanssa voi vaikkapa ryhtyä Facebook-ystäväksi tai aloittaa Messenger-keskustelun. Internet-julkaisemisen helppous on tehnyt itsensä promotoimisen ja oman yleisön löytämisen huomattavasti aikaisempaa helpommaksi. Helppous on tuonut kuitenkin mukanaan myös äärimmäisen kovaa kilpailua, jolloin internet-julkiksiksi pyrkivien on jollain lailla onnistuttava oman tyylinsä avulla erottautumaan massasta. Yksityisen tiedon kääntäminen julkiseksi sosiaalisen verkostoitumisen sivustojen kautta eliminoi Sorgatzin mukaan viestinnän ja julkaisemisen välisen eron. (Sorgatz 2008.) Kuten Clay Calvert toteaa *Voyeur Nation* -kirjassaan: "nuorille, jotka laittavat web-kameroita koteihinsa, kuuluisuus on vain web-kameran päässä" (Calvert 2004, 86). Mikrokuuluisuudelle on keskeistä Sorgatzin mukaan erityisesti verkoston hankkiminen ja muiden kuuluisuutta havittelevien kanssa liittoutuminen, jakautuminen eri median muotoihin, jopa eri persoonina esiintyminen sekä ristiriitojen aiheuttaminen ja keskustelun herättäminen.

Verkoston vaikutus kasvaa Sorgatzin mukaan sen koon kasvaessa. Hän vertaa artikkelissaan kuuluisuutta sijoitukseen: verkoston tai kannattajakunnan jäsenet ovat meklareita, jotka pitävät huolta siitä, että sijoitukset on hajautettu eri tahoille. Mikrokuuluisuuden pysyvyys ja julkisuuden säilyttäminen ovat sen suurimpia haasteita. (Sorgatz 2008.) Koska mikrokuuluisuus usein syntyy nopeana ilmiönä se voi myös kuihtua hyvin nopeasti pois. Lisäksi perinteistenkin julkisten elinkaari on nykyisin yhä lyhyempi, puhutaanhan "turhista julkkiksista", jotka esiintyvät esimerkiksi iltapäivä- ja juorulehdissä hyvin tiiviisti jonkin lyhyen ajan kuluessa, mutta usein unohdetaan täysin jo vuoden tai kahden tai jopa muutamien kuukausien kuluttua. Chris Rojek käyttää tällaisista lyhytaikaisista julkkiksista nimitystä "celetoid" (Rojek 2001, 20).

Mikrokuuluisuudesta hyvänä esimerkkinä käyvät "skenekuningattaret", jollaiseksi Cory Kennedyäkin on TFS-keskustelussa välillä nimitetty. "Skenekuningattarilla" (engl. scene queens) tarkoitetaan nuoria naisia, jotka panostavat ulkonäköönsä ja esiintyvät tiiviisti skenessä ja internetissä. (Skenestä lisää luvussa 3.) He ovat "tee-se-itse"-julkkiksia, jotka ovat tulleet tunnetuiksi oltuaan näkyvässä asemassa alakulttuurissa. Usein he pukeutuvat näyttävästi ja huomiotaherättävästi. He saattavat myös seurustella skenessä mukana olevien muusikoiden kanssa. Skenekuningattarilla on oma verkkosivunsa esimerkiksi MySpacessä, Livejournalissa tai Buzznetissä, ja he laittavat näille sivuille kuvia itsestään. He eivät ole varsinaisesti malleja, mutta esiintyvät mallien tapaan ennen kaikkea tyylinsä kautta valokuvissa omilla sivuillaan. Jotkut heistä soittavat bändeissä ja osa on saanut esimerkiksi oman vaatemalliston. Skenekuningattaret ovat onnistuneet brändäämään itsensä nuorisoidoleiksi internetin avulla. Esimerkkejä skenekuningattarista ovat Audrey Kitching²¹, Miss Hanna Beth²² ja Kiki Kannibal²³.

Jason Tanz kirjoittaa Wired-lehdessä heinäkuussa 2008 internet-julkis Julia Allisonista, jota pidetään itsensä promotoimisen ja liian tiedon jakamisen malliesimerkkinä. Julia Allison on saavuttanut runsaasti lukijoita useille blogeilleen, mutta samalla hän on kiivaasti inhottu hahmo, jonka Radar-lehti nimesi "kolmanneksi vihatuimmaksi ihmiseksi internetissä"²⁴. Tanz kirjoittaa, että "Allison on viimeisin ja ehkä puhtain ilmentymä [Andy] Warholin ihanteesta: joku joka on kuuluisa vain siksi että hän on kuuluisa. Kuten graffititaiteilijat, jotka tekivät nimimerkeistään taideteoksia, hän on tehnyt itsensä promotoimisesta oman kummallisen taidemuotonsa". Tanzin mukaan tällaisen kohun aikaansaamiseksi on perinteisesti tarvinnut todellisen armeijan PR-ihmisiä, perheen, jolla on suhteita tai suuren budjetin mainoskampanjan, mutta Julia Allison on tehnyt kaiken kuuluisuutensa itse, halvalla ja varustautuneena vain internet-taidoillaan ja kylyttömällä huomionkipeydellään. Jason Tanz pitää Julia Allisonin menestysstrategiana seuraavaa: löytää *niche*, tarpeeksi pieni joukko ihmisiä, asettua keskeiselle paikalle siinä ja pysyä siellä niin kauan, kunnes ihmiset alkavat kiinnittää huomiota. Julia Allisonilla oli New Yorkiin muutettuaan Tanzin mukaan tietoinen päämäärä "tulla kulttihahmoksi" (Tanz 2008), minkä hän sittemmin onnistuikin saavuttamaan. Tanzin haastattelema Ian Schafer, internet-markkinointifirma Deep Focusin toimitusjohtaja, toteaa Andy Warholin tunnettuun lausumaan viitaten, että "nykyisin kaikki ovat julkisia henkilöitä, uuden kliseen mukaan kuuluisia viidelletoista ihmiselle". Schafer sanoo haastattelussa että blogin pitäminen ja sosiaalisten verkostojen profiilien ylläpitäminen on hänelle imagonhallintaa. (Tanz

²¹ Verkkosivu, Audrey Kitching: <http://audrey.buzznet.com/user/main/>, luettu: 25.3. 2009.

²² Verkkosivu, Miss Hanna Beth: <http://hannabeth.buzznet.com/user/>, luettu: 25.3. 2009.

²³ Verkkosivu, Kiki Kannibal: <http://kikikannibal.buzznet.com/user/main/>, luettu: 25.3. 2009.

²⁴ Verkkosivu:

http://www.radaronline.com/features/2008/04/worst_people_on_the_internet_lori_drew_julia_allison_rachel_3.php, luettu: 6.1. 2009.

2008.) Myös Joshua Gamsonin haastatteleminen julkisuuden henkilöiden parissa työskentelevien ihmisten mukaan kuuluisuudessa on ennen kaikkea kyse markkinoinnista. Jos on fiksu, pystyy markkinoimaan itseään, ja jos ei ole, tulee löytää joku joka on fiksu ja pystyy markkinoimaan asiakasta. (Gamson 1994, 72.)

Miksi niin monet ihmiset sitten ovat nykyisin valmiita jakamaan muille liikaa tietoa itsestään? Itsestään muille kertomiseen liittyy monia käyttötarkoituksia. Sosiaalipsykologiassa niitä on Clay Calvertin mukaan jaoteltu seuraavasti: 1) minäkuvan rakentaminen (self-clarification), joka toteutuu, kun henkilöt suunnittelevat ja keskittyvät itseensä kertoakseen itsestään muille ihmisille, 2) sosiaalinen oikeuttaminen (social validation), jossa ihmiset paljastamalla asioita itsestään tahtovat saada palautetta ja neuvoja uskomustensa ja käyttäytymisensä oikeellisuudesta, 3) suhteiden kehittäminen, jossa tiedon vaihtaminen toimii välineenä, jonka avulla solmitaan suhteita ja 4) sosiaalinen kontrolli, jonka avulla henkilö hallitsee imagoaan valikoivasti ja strategisesti paljastamalla tiettyjä asioita itsestään vaikuttaakseen muiden ihmisten mielipiteisiin. (Calvert 2004, 83–84.) Imagonhallinnan maailmassa kasvaneet tytöt, kuten Cory Kennedy tai "skenekuningattaret", ovat löytäneet nämä uudet tavat muokata imagoaan ja julkisuuskuvaansa sekä tuoda itseään esiin. Näin he ovat saaneet helppoja keinoja saavuttaa tyttökuulttuurin keskeisin fantasia: kuuluisuus, tai ainakin hitunen kuuluisuutta.

2.3.3 Kuuluisuuden keinot työmarkkinoilla

Artikkelissaan "Phantasmagoric Labor" Ernest Sternberg tutkii nykypäivän "fantastista työvoimaa" ja työmarkkinoita, jossa työntekijät kohottavat arvoaan laskelmoidun itsensä esittämisen avulla, käyttäen alun perin julkkisten tekemiseen käytettyjä keinoja. (Sternberg 2006, 418.) Yrityksissä ymmärretään, että työntekijät ovat osa tuotetta, mistä seuraa, että työntekijät "esittävät" työssään työpaikan mukaista imagoa (esimerkiksi vaateliikkeissä myyjät pukeutuvat joko värikkäästi tai synkästi vaatemerkin tyylin mukaan ja käyttäytyvät siihen sopivasti: eloisasti tai hillityn viileästi). Performanssista onkin Sternbergin mukaan tullut erityisen tärkeää työmarkkinoilla ja siksi työhaastattelun merkityskin on korostunut. Työhaastattelussa tulee kyetä esiintymään vaaditulla tavalla kollegoille ja asiakkaille. Työhaastattelu on kuin koe-esiintyminen, jossa tulee improvisoida rooli. (Mt. 419–420; vrt. Steinby 2008, 51.) Henkilön tulee myös esittää ansioitaan arvostelijoilleen välittämänsä visuaalisuuden kautta. Täytyy pyrkiä parantamaan omaa arvoaan työmarkkinoilla työperformanssin ja persoonaa ilmentävän työn kautta. (Sternberg 2006, 420.)

Nopean muutoksen ja muuttuvien merkitysten maailmassa, jossa järkiperusteita puuttuu ja työssä tarvittavat taidot ovat usein epäselviä, maine ja tunnettuus toimivat Sternbergin mukaan usein hyvinä henkilökohtaisen kyvykkyyden merkkeinä. "Fantasmaattisessa kapitalismissa" promootioon ja menestykseen hakeutuva kandidaatti todistaisi parhaiten imagonrakentamisosaaamisensa oman tunnettuutensa kautta. Sternberg toteaa, että meidän tulee kaikilla aloilla nykyisin ottaa oppia julkkiksista, niistä ikoneista, joiden menestys oman persoonansa esittämisessä on tullut näkyväksi heidän tunnettuutensa myötä.

Sternbergin mukaan Daniel Boorstinin määritelmä julkkiksesta "ihmisenä, joka on kuuluisa kuuluisuutensa vuoksi" on nykyisin saanut erityisen taloudellisen logiikan: koska jokainen ihminen etenee elämässä oman persoonansa tehokkaan esittämisen kautta, jokaisen tulee myös todistaa oma hyvä maineensa. Siksi meidän tulisi Sternbergin mukaan ottaa kaikilla aloilla oppia julkkiksista. (Mt. 426.) Liisa Steinby puolestaan toteaa, että uusliberalismin aikakaudella on luovuttu persoonallisuuden itseisarvoisuudesta ja persoonallisuudestakin on tullut vain väline menestyksen ja hedonististen nautintojen saavuttamiseksi (Steinby 2008, 54).

Sternberg selittää, miten työntekijät nostavat arvoaan "esiintyjinä" "fantasmaattisilla" työmarkkinoilla. Henkilökohtaista elämäntapaa ja persoonaansa voi ilmentää esimerkiksi lastensa, omaisuutensa, tuttavien, suosittelijoiden ja harrastustensa kautta. (Sternberg 2006, 431.) Hän esittää artikkelissaan, että itsensä esittäminen on kokenut markkinavetoisen muutoksen. Aikaisemmin itsensä esittämisessä on ollut romanttinen ja modernistinen vaihe, joihin kuului käsitys *essentiaalisesta minästä*, joka toimi pohjana, minkä perusteella käyttäytymistä voitiin arvioida. Sternberg kysyykin, onko usko essentiaaliseen minään hävinnyt postmoderniin aikaan siirryttäessä, kun muokkaamme persoonaamme saadaksemme sitä kautta hyötyä itsellemme. Hän toteaa, että romanttinen ja modernistinen minäkäsitys ovat yhä olemassa ja huomauttaa myös, että on tärkeää erottaa toisistaan *minä* ja *minän esittämisen tyylit*. Fantastinen maailma ei voi Sternbergin mukaan millään tuhota minää tai eliminoida sitä kokonaan. Hänen näkemyksensä mukaan minä on yhä yksityinen resurssi, mutta markkinoilla toimijat ovat vain saaneet uusia monipuolisempia tyyllillisiä mahdollisuuksia hyödyntää minää taloudellisen edun saavuttamiseksi. (Mt. 431–433.)

Puhutaan sitten ansiottomasta kuuluisuudesta, turhista julkkiksista, erottumisesta, minäbrändistä, individualismista tai narsismista, on kyseessä periaatteessa sama ilmiö: maagisesti sankareille ja eliitille kuuluvasta ilmiöstä, kuuluisuudesta, on tullut jokapäiväistä kulutustavaraa ja jopa elämänodotus ja kulttuurimme ihailuin elämäntapa. Marshallin mainitseman "käyttäjäsobjektiviteetin" avulla kukin meistä kykenee hallitsemaan omaa "julkisuuskuvansa"

verkossa. Kuten Clay Calvert totesi, elämme mediavälitteisen tirkistelyn kulttuuria, joka sekä yhdistää meitä että erottelee meitä eri kasteihin ja antaa meille valtaa toisiimme nähden.

Tyttöjen elämässä naisjulkikkiset, ulkonäkö ja itsensä esittäminen nivoutuvat yhteen tyttöjen ihanteellisiksi elämänodotuksiksi tai vähintäänkin ulkonäköodotuksiksi. Susan Hopkins kutsui tätä "postmoderniksi menestystarinaksi naisellisesta vallasta". Myös julkisen tilan feminisoituminen kiihdyttää tätä tyttöjen esillepanoa ja menestystä median kuvastoissa. Seuraavassa luvussa paneudun tarkemmin tyylin ja maun käsitteisiin sekä muotiin ja malleihin tyttöjen esikuvina.

3 Tyyli ja maku alakulttuurissa

Cory Kennedyn omaa nimeä kantavan keskusteluketjun lisäksi toinen keskustelu, jossa hänestä puhutaan paljon The Fashion Spot -muotifoorumilla, on 28.12. 2004 perustettu "The Scene Street Style"²⁵. Keskustelussa on 3 838 viestiä ja sitä on katsottu 653 038 kertaa. Keskustelu on aloitettu sen perustamishetkellä suosittua klubi- ja skene-muotia varten, ja keskustelussa esiteltiin paljon esimerkiksi Mark Hunterin thecobrasnake.com-sivustolta poimittuja valokuvia muun muassa klubeilta ja konserteista, joissa Cory Kennedy ahkerasti vieraili. Käsite "scene" (jatkossa suomenkieliseen tekstiin paremmin sopivasti "skene") on siinä mielessä kuin käytän sitä tässä työssä itse asiassa levinnyt Yhdysvalloista ympäri maailmaa, uskoakseni erilaisten katumuotiblogien ja bilekuvia esittelevien sivustojen (kuten thecobrasnake.com) samoin kuin sosiaalisten verkostojen, musiikkimaailman ja erilaisten internet-foorumien kautta.

Skene voi median yhteydessä tarkoittaa monenlaisia muitakin ryhmiä tai alakulttuureita, kuten tietokonealakulttuuri "demoscene" kertoo. Demoscenellä ei kuitenkaan ole mitään tekemistä sen nuorisokulttuurin kanssa, johon viitataan. Skene on vaikeammin määriteltävä kuin monet yksittäiset alakulttuurin muodot. Se liittyy 2000-luvun muotiin, musiikkiin ja pukeutumiseen. Itse asiassa se tuntuu myös sulauttavan itseensä monia muita alakulttuureita. Ehkä sitä voisikin pitää jonkinlaisena yläkäsitteenä sille, mikä milloinkin on pinnalla oleva aikaansa seuraavan nuorison muotisuuntaus.

Skene on siis tietyn ikäisten ja tyylisten hipsterien²⁶ joukko, joka on nuorisomuodin etujoukoissa. Muoti myös muuttuu nopeasti, joten se mikä tällä hetkellä on suosiossa ei ehkä ensi vuonna olekaan. Sama pätee pukeutumisen lisäksi musiikkiin. Skenen jäseniä kutsutaan (yleensä ulkopuolelta) joko nimillä "scenester", "hipster" tai "scene kids". Nämä nimitykset tulevat jatkuvasti esiin The Fashion Spot -muotifoorumin keskusteluissa. Käsitteellä "skenekuningattaret"²⁷ puolestaan tarkoitetaan nuoria hyvännäköisiä tyttöjä, jotka juhlivat paljon ja yleensä pukeutuvat huomiotaherättävästi. Jotkut pitävät myös Cory Kennedyä skenekuningattarena. Syksyllä 2008 skene ei enää ole keskeisesti esillä TFS-foorumilla. Keskustelussa monet toivoivat sen pikaista kuihtumista.

Mielenkiintoista skenessä on sen kansainvälinen näkyvyys ja vaikutus. Katumuotiblogeja syntyi

²⁵ Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/forums/f89/scene-street-style-19113.html>, luettu: 29.5. 2008.

²⁶ Sarah Thorntonin mukaan hipster-käsitteen juuret ovat 1960-luvun beatnikeissä, jotka nimittivät hipstereiksi pinnallisia nuoria, jotka heidän tapansa harrastivat jazzia ja huumeita, ja olivat "hip", mutta jotka erotettiin beatnikeistä pinnallisina poseeraajina. (Thornton 1995, 185.)

²⁷ Esimerkkejä "skenekuningattarista" ovat "Hanna Beth" (<http://hannabeth.buzznet.com/user/>), "Audrey Kitching" (<http://audrey.buzznet.com/user/>) ja "Kiki Kannibal" (<http://kikikannibal.buzznet.com/user/main/>).

lyhyessä ajassa eri puolille maailmaa ja usein ne esittelivät skene-tyylin mukaisia asuja. Suomalaista katumuotia esittelee sivusto nimeltään Hel-looks²⁸. Kansainvälisellä muotifoorumilla The Fashion Spotissa Hel-looks-sivustoon viitataan usein skene-tyylinä, vaikkei mikään tyyli itse asiassa sido blogissa esiintyviä sattumanvaraisia erikoisesti pukeutuvia ihmisiä yhteen. Tämä skene-tyyli tuntui levinneen kaikkiin suuriin länsimaisiin kaupunkeihin, minkä voi huomata jo siitä, että vastaavanlaisia blogeja on olemassa lähes kaikista Euroopan suurimmista kaupungeista, samoin kuin myös Yhdysvalloista, Australiasta, Etelä-Amerikasta ja Aasiasta. Ilmiöstä tuli siis internetin avustuksella todella kansainvälinen. Tällä hetkellä katumuotiblogit lähestyvät yhä enemmän perinteistä muotimaailmaa. Useat kuvaajat kiertävätkin eri muotiviikkoja ja kuvaavat ihmisiä niin Pariisissa, Lontoossa kuin New Yorkissakin muotitapahtumien yhteydessä.

Cory Kennedyn löytänyt bilekuvaaja ja Kennedyn entinen seurustelukumppani Mark Hunter esittelee valokuvissaan skenemuotia. Hänen sivustonsa thecobrasnake.com onkin yksi yleisimmistä lähteistä, joista TFS-foorumin skenetyylistä kiinnostuneet keskustelijat poimivat heidän mielestään kiinnostavia tai heidän makunsa mukaisia kuvia keskusteluun. Skene-nimitys liitettiin vahvasti muun muassa newyorkilaiseen The Misshapes-klubiin²⁹, joka toimi vuoteen 2007 asti ja johon kuului keskeisenä osana klubilla kävijöiden valokuvaaminen ja kuvien laittaminen näkyville internetiin.

Internetin suositut valokuvasivustot vaihtuvat hyvin nopeasti. The cobrasnaken ja The Misshapes-klubin valokuvasivustojen kilpailijoiksi on syntynyt muita kuvagallerioita ja blogeja sekä esimerkiksi ihmisten (erityisesti nuorten) omia "muotikuvia" esittelevä Lookbook-sivusto³⁰. Nuorten internet-kulttuuri elää koko ajan, ja sivustojen suosion elinkaari on melko lyhyt.

3.1 Maun määritelmiä

Sosiologi Pierre Bourdieu kehitti 1970-luvulla teoriaa mausta ja sen määräytymisestä sosiaalisen luokan perusteella. Maku tuo yhteen asioita ja ihmisiä, jotka kuuluvat yhteen, Bourdieu kirjoittaa (Bourdieu 1979, 241). Se saa yhteensopivat ihmiset liittymään yhteen (mt. 243). Maku toimii Bourdieun mukaan sosiaalisen orientaation välineenä ja ohjaa tiettyyn sosiaaliseen paikkaan kuuluvia ihmisiä heille sopivia sosiaalisia asemia, ominaisuuksia, käytäntöjä ja hyödykkeitä kohti (Bourdieu 1979, 466). Bourdieu toteaa, ettei tavaroiden tuotanto voisi toimia,

²⁸ Verkkosivusto: www.hel-looks.com, luettu: 9.3. 2009.

²⁹ Wikipedia-artikkeli, The Misshapes: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Misshapes, luettu: 23.3. 2009.

³⁰ Verkkosivusto: Lookbook: <http://lookbook.nu/>, luettu: 23.3. 2009.

ellei se perustuisi jo olemassaoleville käsityksille mausta. Maku toteutuu tyylillisten piirteiden, mahdollisuuksien ja valintojen kautta, joiden perusteella voidaan rakentaa makuun perustuva elämäntapa. (Bourdieu 1979, 230.) Maun perusteella valitseminen perustuu Bourdieun mukaan siihen, että ihmiset tunnistavat hyödykkeitä, jotka sopivat heidän asemaansa ja jotka sopivat hyvin yhteen keskenään (Bourdieu 1979, 232). Esimerkiksi vaatetus ja ruoka ovat asioita, joiden valintaan henkilökohtainen maku vaikuttaa.

Makumieltymykset tuovat käytännössä esiin asioiden välille tehdyt erot. Kun makumieltymyksiä perustellaan, se tehdään Bourdieun mukaan negatiivisesti, sulkemalla pois muita, oman maun vastaisia mieltymyksiä. Makuasioissa kaikki määrittely on hänen näkemyksensä mukaan negatiivista. Makumääritelmät ovat myös inhoa ja suvaitsemattomuutta muiden makumieltymyksiä kohtaan. Esteettinen suvaitsemattomuus voikin olla erittäin voimakasta. Yhteiskuntaluokkien välisistä esteistä kenties suurin on eri elämäntyylien vieroksuminen, josta on Bourdieun mukaan todisteena eri luokkien välisten avioliittojen vähyys. Sietämättömin asia niille, jotka uskovat olevansa oikean kulttuurin jäseniä, on sellaisten makujen yhdistäminen, jotka tulisi hyvän maun mukaan pitää erillään, Bourdieu väittää. (Bourdieu 1984, 56–57.)

Maku liittyy alakulttuurin käsitteeseen siinä, että alakulttuuri on usein sosiaalinen tila, joka yhdistää ihmisiä, jotka jakavat samanlaiset makukäsitykset, kuten samanlaisen pukeutumisen tai musiikkimaun. Usein alakulttuurissa on myös keskeistä määrittely negatiivisuuden kautta: suljetaan ulkopuolelle ne, jotka eivät kuulu kyseisen alakulttuurin piiriin ja joilla ei ole alakulttuurin vaatimaa tyyliä ja makua. TFS-foorumissa The Scene Street Style -keskustelussa omaa suhdetta alakulttuuriin ilmaistaan esimerkiksi toteamalla tunnistavansa tai tuntevansa ihmisiä, joita kuvissa esiintyy, myöntävänsä pukeutuvansa itsekin samalla tavalla tai että ystäväpiiriin kuuluu skeneen kuuluvia ihmisiä. Jotkut toteavat itsekin olleensa samankaltaisissa juhlissa kuin mistä kuvat on otettu. Keskustelussa käsitellään skenen pinnallisuutta ja toisaalta väitettyä taiteellisuutta ja älykkyyttä, joita alakulttuuriin kuuluvilta osaltaan odotetaan valtavirran kulttuurin vastapainona. Foorumilla väitellään siitä "yrittävätkö" skenenuoret liikaa olla muodikkaan erilaisia vai eivät. Eräät keskustelijat väittävät, että loppujen lopuksi kaikki skeneenkin kuuluvat nuoret ovat keskenään samankaltaisia, aivan kuten valtavirran nuoret, eivätkä yrityksistään huolimatta mitenkään uniikkeja.

3.2 Maine ja imago

Oikean maun lisäksi skenessä on tärkeää myös maine. Sosiaalisessa tilassa nuorille on tärkeää se, minkälaisina muut heidät näkevät. Päästäkseen osaksi jotakin tiettyä alakulttuuria tai vaikkapa verkkofoorumia, on osattava rakentaa oma maineensa sellaiseksi, että yhteisö hyväksyy jäsenekseen. Mainetta rakennetaan usein makuun perustuvien valintojen pohjalta, esimerkiksi tyylin tai musiikkimaun avulla.

Erkki Karvonen toteaa maineesta (engl. reputation) seuraavaa:

Sana "maine" on luonteeltaan kuulemiseen ja puhumiseen perustuva, eikä siis visuaalinen termi. Maine liittyy siihen, mitä jostakin kohteesta tai henkilöstä "mainitaan", puhutaan ja minkälaisia juttuja siitä kuullaan. *Nykysuomen sanakirjan* mukaan "maine" on "arvosteleva maininta", "jotakin koskeva (kerrottuna leviävä) tieto, kulkupuhe, huhu" ja "jostakusta tai jostakin toisten keskuudessa vallalla oleva käsitys, mielipide, 'nimi'." *Suomen kielen etymologisen sanakirjan* (1955) mukaan maineella tarkoitetaan jälkipuhetta tai kulkupuhetta. Karjalassa "mainitseminen" on merkinnyt "kertoa, muistella, puhua poissaolevasta henkilöstä" ja viron "mainida" on tarkoittanut "puhua poissaolevasta takanapäin". (Karvonen 1999, 46–48.)

Maineessa on Karvosen mukaan kyse siitä, mitä jostakin "mainitaan", siis sanotaan, kerrotaan, esitetään. Se on siis perinteisesti liittynyt puhumiseen ja kuulemiseen, viestien esittämiseen ja niiden ymmärtämiseen. Maineeseen käsite on yhdistettävissä nykyaikaisen kulttuurintutkimuksen näkemyksiin siitä, kuinka esityksiä eli representaatioita tuotetaan ja kierrätetään yhteiskunnassa. Karvosen mukaan myyteissä nämä representaatiot ovat muuttuneet, kun ihmiset ovat kohdanneet niitä ja tulkinneet ja muotoilleet niitä uudelleen omista lähtökohdistaan. Nämä yhteiskunnassa kiertävät yksinkertaistuneet ja dramatisoituneet käsitykset ovat myyttejä. Massamedia on tärkeä myyttien vahvistaja ja kierrättäjä. (Karvonen 1999, 46–48.) Maine ja kuuluisuus liittyvätkin tiiviisti yhteen, sillä kuuluisuus perustuu osaltaan ihmisen maineeseen muiden ihmisten keskuudessa.

Leo Braudy kirjoittaa, että maineen historia kuuluu erottamattomasti inhimillisen itsetietoisuuden historiaan (Braudy 1986, 586). Hän toteaa, että tarve saada tunnustusta on osa ihmisluontoa ja hyvin herkkä sosiaalisille rakenteille sekä yhteiskunnallisen viestinnän laajuudelle ja tavalle. Saavutukset ja menestyksen määritteleekin siten usein se, mitä muut ihmiset pitävät ihailtavana. Monet maineen tavoittelijat hakevat myös laajalle levinneiden tavanomaisen ihailun ja hyväksynnän standardien vastaista statusta. Braudyn mukaan maineen tavoittelu on pyrkimystä olla tärkeä ja näytellä

merkittävää osaa ihmiskunnan draamassa. (Mt. 587.)

Maineen tavoittelu inhimillisenä ominaisuutena on myös mikrokuuluisuuden ja internetkuuluisuuden taustalla. Leo Braudy ei pidä keskeisenä moraalisenä kysymyksenä maineen erottamista saavutuksesta, vaan saavutuksen määritelmää jonakin ensisijaisesti ulkoisena. Hänen mukaansa maine on ulkoista mediamaailmassa, jossa kunnia ei ole henkilökohtaisten arvojen ja tyytyväisyyden asia, vaan riippuvaista ulkoisesta tunnustuksesta, joka tekee sisäisestä kunniasta "todellista". Leo Braudyn mukaan nykyajan jokapäiväinen elämä on jatkuvaa esiintymistä muille. (Braudy 1986, 587.) Saman totesi eri sanoin myös aiemmin siteeraamani Sternberg. Tämä ikään kuin ennakoi sitä, miten erityisesti internetin sosiaalisten verkostojen myötä elämästä ja imagosta on todella tullut jotakin mitä jatkuvasti esitetään muille ihmisille.

Susan Hopkinsin mukaan kuuluisuus on jossain määrin imagonhallinnan juhlaa. Yleisö tietää, että julkisuuden henkilöt käyttävät hyväkseen esimerkiksi meikkiä ja plastiikkakirurgiaa. Samanaikaisesti naisjulkkikset ovat hänen mukaansa äärimmäinen sosiaalisen vallan ruumiillistumia. Hänen mukaansa kuuluisuuden kulttuurinen valta on ajankuva ja kuuluisuuden ihailun taustalla onkin ajatus postmodernista identiteetti-ihanteesta, jossa tyyli on kaikkein tärkeintä. Ei välttämättä olekaan todellista identiteettiä, vaan kerros kerrokselta imitaatiota, performanssia ja imagoja. (Hopkins 2002, 200.) Hopkins yhdistää näkemyksessään käsitykset tavoittelemisen arvoisesta tyylistä ja imagosta kaikkialle leviävään kuuluisuuden ihailuun. Kuitenkin todellisen identiteetin kieltäminen on Hopkinsilta ehkä ylitulkintaa, jossa hän painottaa liikaa postmodernia näkemystään.

3.3 Mallit ja "imagoyrittäjäyys"

Tyttöjen kauneuteen perustuvan henkilökohtaisen vallan ilmentymä tyttöjen ja naisten lehdissä on Susan Hopkinsin mukaan huippumalli, joka muiden julkkisten ohella ilmentää populaaria menestyksen fantasiaa. Hopkinsin mukaan postmodernin tytön unelma on tulla nähdyksi, olla näkyvä ja elää näkyvästi kuvien ja ulkonäkönsä kautta. (Hopkins 2002, 102–103.)

"Supermallikulttuuri" syntyi 1980-luvun lopulla ja 1990-luvun alkupuolella, jolloin malleista, kuten Elle MacPhersonista, Cindy Crawfordista ja Kate Moss ista tuli varsinaisia "superbrändejä" (mt. 75–76).

Hopkins pyrkii ymmärtämään tyttöjen kiinnostusta nykypäivän supernaisellisuuden kuviin. Hän

toteaa, että australialaisen tutkija Angie Draperin mukaan brisbanelaiset mallit eivät ole uhreja, vaan ennemminkin "imagoyrittäjiä" (image entrepreneurs). Draperin tutkimat mallit pitivät kauneuttaan arvokkaana, markkinoitavana tuotteena ja eräänlaisena *valuuttana* tai *pääomana*. (Mt. 79.) Tässä mallien näkemyksessä lähestytään jo luvussa 2.3.2 käsittelemääni mikrokuuluisuutta, joka on myös eräänlaista "imagoyrittäjyyttä", jonka tuote on oma itse tai oma imago.

Kuvagallerioiden ja muotiblogien myötä kuka tahansa riittävän kiinnostavan näköinen tyttö voi olla "oman elämänsä huippumalli". Esimerkiksi Lookbook.nu-verkkopalveluun³¹ voi lähettää omia "muotikuvia" omasta tyylistään. palvelun muut käyttäjät katselevat näitä kuvia ja voivat arvioida niitä. Sivuston omien sanojen mukaan³² sitä voidaan käyttää "esittämään oma tyyliinsä maailmalle, kasvattamaan tai uudistamaan omaa imagoaan palautteen kautta, auttamaan pienten muotiliikkeiden omistajia ja suunnittelijoita promotoimaan tuotteitaan sekä inspiroitumaan omaperäisistä tyyleistä eri puolilta maailmaa".

Susan Hopkinsin mukaan huippumalli on median rakentama epärealistinen kuva (Hopkins 2002, 107). Kate Moss, yksi 1990-luvun suosituimmista huippumalleista, antoi kasvot waif-³³ ja heroin chic -³⁴tyyleille. Hänen Calvin Kleinille tekemänsä mustavalkoiset mainoskuvat ovat suorastaan muotikuvien klassikoita. Kate Moss edusti 1990-luvun uutta huippumallityyppiä, joka oli kasvoiltaan aikaisempia malleja lapsenomaisempi sekä vartaloltaan hoikempi ja muodottomampi kuin aikaisemmat huippumallit (esimerkiksi Claudia Schiffer ja Cindy Crawford). John Hartleyn mukaan nykypäivän mediasfäärin ikoni ei ole supervalta vaan supermalli. Kate Mossia arvostettiin Hartleyn mukaan hänen "tavallisuutensa" ja "luonnollisuutensa" takia. Hän oli lähempänä kohderyhmää eli nuoria tyttöjä kuin aikaisemmat huippumallit, kuten Claudia Schiffer. (Hartley 1996, 17.) Kuitenkaan hänen tavallisuutensa tai sopeutuvaisuutensa mallimaailman rutiineihin eivät vieneet Kate Mossia maailmanlaajuiseen kuuluisuuteen, vaan sen teki hänen pieni kokonsa. (Mt. 18.)

Naomi Wolf yhdistääkin nykypäivän laihan naisihanteen yhteiskunnassa tapahtuviin naisten asemaa parantaviin muutoksiin. Wolf kirjoittaa:

Kirjassaan *Seeing Through Clothes* muotihistorioitsija Ann Hollander

³¹ Verkkosivusto: Lookbook, saatavissa verkossa: <http://lookbook.nu/>, luettu: 9.4. 2009.

³² Verkkosivusto: Lookbook, help-osio: saatavissa verkossa: <http://lookbook.nu/help>, luettu: 9.4. 2009.

³³ Sana *waif* liitetään usein Kate Mossiin. Sillä tarkoitetaan koditonta tai kalpeaa ja laihaa huolenpitoa kaipaavaa lasta. Lähes synonyminen termi on *street urchin*, koditon lapsi likaisissa vaatteissa.

³⁴ 1990-luvulla muotiin tuli heroin chic -tyyli, johon kuuluivat vahva silmämeikki, äärimmäinen laihuus ja resuisuus. Kate Mossin on usein sanottu edustaneen *heroin chic* -tyyliä.

luonnehti tilannetta siten, että kaikkien aikaisempien aikakausten näkökulmasta katsoen naisessa alettiin ihannoida "ulkomuotoa, joka toi mieleen sairaalloisuuden, köyhyyden ja hermostollisen uupumuksen".

Laihduttaminen ja laihuus nousivat naisten tavoitteiksi 1920-luvun tuntumassa, jolloin naiset saivat äänioikeuden, ja vuosina 1918-1925 "uusi, pituutta korostava muoto korvasi kurvikkaamman hätkähdyttävän nopeasti". Taantumuksellisella 1950-luvulla päästiin taas hetkellisesti nauttimaan naisten luonnollisesta täyteläisyydestä, koska naiset eristäytyivät kodin seinien sisään. Mutta kun naiset siirtyivät joukolla miehille alueille, tehokas sosiaalinen kurimus alkoi kehittää naiskehosta vankilaa, joka korvasi kodin aiemman tehtävän. (Wolf 1991, 254.)

Naomi Wolfin mukaan naisten tulisi todeta anoreksia poliittiseksi tuhoksi (Wolf 1991, 288). Hänen näkemyksensä on, että epäterveen vartaloihanteen ylläpitäminen tekee tyhjiksi naisten muuten saavuttamat oikeudet ja vapaudet. Wolf kirjoitti lähes 20 vuotta sitten, että "sukupolvi sitten keskimääräinen malli painoi 8% vähemmän kuin keskimääräinen amerikkalaisnainen, mutta nykyään malli painaa 23% vähemmän" (mt. 254). Sittemmin mallit eivät ole ainakaan lihoneet, vaan on alettu puhua niin sanotuista "nollakoon" malleista (engl. size zero). Naomi Wolf esittää, että 1960-luvun laiha malli-ikoni Twiggy ilmestyi Vogue sivuille vuonna 1965 kumoamaan tuloaan tekevien ehkäisytablettien radikaaleimmat vaikutukset. Hän kirjoittaa, että Twiggy oli monien muiden kauneuden myytin symboleiden lailla kahtalainen: toisaalta Twiggy viesti naisille vapautumisesta, joka koitti naisten päästyä eroon aikaisempien sukupolvien kärsimistä lisääntymisen vaihoista (Wolf esittää, että naisellinen pyöreys ymmärretään aina hedelmällisen seksuaalisuuden symboliksi), toisaalta Twiggy tyynnytti miehiä, osoittamalla heille naisellista heikkoutta, sukupuolettomuutta ja nälkää. (Mt. 254–255.) Wolfin ajatus oli, että jos naiset pystyisivät vaatimaan ruokahalun ilon takaisin 1990-luvulla, he saattaisivat ehkä vielä ihmetellä, mikä heitä riivasi "pitkien, surkeiden ja tarkoituksettomien nälän vuosien aikana" (mt. 278). Vielä 2000-luvullakaan naisten ei ole onnistunut päästä eroon "nälän vuosista", vaan tilanne on, jos mahdollista, vielä pahempi, kun sekä mallit että julkkisnaiset painavat vähemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Läheskään kaikista huippumalleista ei tule sellaisia julkiksia kuin Kate Mossista on tullut. Hänen suosionsa on varmasti vaikuttanut hänen toimintansa muotimaailman ulkopuolella ja hänen henkilökohtainen elämänsä, jota on käsitelty runsaasti julkisuudessa. John Hartley (Hartley 1996,

18–19) ja Susan Hopkins (Hopkins 2002, 97) kirjoittavat molemmat Mossin pienestä koosta ja häntä koskevista anoreksia-väitteistä. Moss olikin mallin työn aloittaessaan hyvin nuori, vasta 14-vuotias. Hartley toteaa, että Mossista tuli kuuluisa siksi, että hän näytti siltä, että ylitti lapsenomaisen viattomuuden ja aikuisen tietäväisyyden välisen rajan, mistä syntyi hyvin kiinnostava luenta hänestä populaarissa mediassa (Hartley 1996, 18). Hartleyn mukaan jotkin kuvat Kate Mossista jopa rohkaisivat pedofiliaan, jos häntä katsottiin lapsena. Sen sijaan naisena katsottuna Moss tuntui rohkaisevan anoreksiaan. (Mt. 18–19.)

John Hartleyn mukaan Calvin Kleinin harjoittama taiteen, mainonnan ja eroottisten ilmeiden kaupallinen hyödyntäminen on merkki menestyksestä ja myös siitä, että mediasfäärin energiassa kohtaavat julkisen (taiteen) ja yksityisen (mainoksen) alueet, usein Kate Mossin kaltaisten huippumallien hahmoissa. Hartley pitää Mossin kaltaisia hahmoja muodin vaatimusten ja julkisen yleisön kuvan tekstuaalisena ilmentymänä jossakin tietyssä ajassa. (Hartley 1996, 20.) Sanat *waiif* ja *street urchin* liittyvät yhteen ja ne liitetään usein vahvasti myös Kate Mossin kuviin. Samoin ne liittyvät Cory Kennedyyn, koska hänen tyylistään on puhuttu samankaltaisilla termeillä. LA Weeklyn kolumnissa Caroline Ryder nimitti Corya sanoilla *club urchin* (Ryder 2006) ja Coryn epätavalliseen epäsiistiin tyyliin on viitattu myös *heroin chic* -tyylinä.

Cory Kennedyn hahmossa on havaittavissa toisaalta samankaltaista tietäväisyyttä ja lapsenomaista viattomuutta kuin mitä John Hartley näki nuorena Kate Mossissa. Huippumallit edustavat yleisjulkisuudessa sellaista kuuluisuutta, johon naisinternetjulkikkiset, skenekuningattaret ja esimerkiksi jotkut muotibloggaajat pyrkivät. Itsensä esiin tuominen ulkonäön, poseeraamisen ja näyttävien kuvallisten esitysten kautta ovat elementtejä, joissa tytöt voivat ottaa oppia huippumalleilta. Itsensä esittämiseen visuaalisesti näyttävällä tavalla tuntuvat rohkaisevan myös "Haluatko huippumalliksi?"-ohjelmat ja erilaiset television muuttumisleikit. Kuten P. David Marshall on todennut, verkkomedian kautta yksityistä minää voidaan käsitellä julkisdiskursseja käyttämällä, mikä haastaa perinteisen yleisjulkisuuden julkisuuskäsityksen (Marshall 2006, 639).

"Huippumalli-ilmiö", josta Hartleykin kirjoittaa, on erityisen hyvin nähtävissä The Fashion Spot -foorumilla, jossa malleja käsitteleviä ketjuja on kymmeniä ja taas kymmeniä. Myös Kate Mossin tyyliin on luonnollisesti TFS-foorumilla oma keskustelunsa. Se onkin yksi foorumin suosituimmista keskusteluista. Itse asiassa Kate Mossin suosio on foorumilla niin suuri ja pitkäkestoinen, että tämä keskustelu on jo toinen hänelle perustettu. Cory Kennedyä voidaan pitää mallina, vaikkakaan hän ei pituudeltaan täytä malleilta vaadittua tavoitetta eikä ole esiintynyt jatkuvasti mallina. Hän on kuitenkin saavuttanut jonkin verran mallintöitä ja TFS-keskustelussa

spekuloitiin hänen tulevaisuudenmahdollisuuksiaan mallina. Eräs foorumilainen totesi, että hänen uskoakseen Cory sai oman ketjun TFS:lla juuri siksi että hän alkoi tehdä mallintöitä.

Huippumallin ura onkin aloitettava nuorella iällä ja kolmekymppisenä mallinura alkaa olla jo auttamattomasti ohi. On mielenkiintoista miten nuorten tyttöjen malliuteen liitetään runsaasti negatiivisia määreitä verrattuna esimerkiksi jalkapalloilijapoikiin, joiden on myös menestyäkseen aloitettava uransa nuorina. Mallityttöjen terveydestä ja elämäntavoista huolehditaan ja heidät leimataan negatiivisella pinnallisuuden ja tyhmyyden leimalla, kun taas nuoriin jalkapalloilijalupauksiin liitetään mielikuvia kunnianhimesta, kovasta työstä ja terveydestä. Vaikka mallit ovat populaarikulttuurin ja mediasfäärin ihailtuja ikoneita, heille on silti annettu myös negatiivinen leima epäterveen laihoisuuden lietsojina. Malli on jollain lailla populaarissa diskurssissa aina ristiriitainen hahmo, johon liittyy ihailun lisäksi myös inhoa, samaan tapaan kuin Cory Kennedyynkin.

Suosittu keskustelu TFS:lla on mallien arkipukeutumista ruotiva Model's Street Style³⁵, johon linkitetään kuvia malleista vapaalla sekä kuvausten ja näyttösten tauoilla. The Fashion Spotin tähtiä ovat myös ne mallit, joita yleisjulkisuudessa ja iltapäivälehtien sivuilla ei mainita. The Fashion Spotin keskustelijat kirjoittavat malleista, "Vladasta"³⁶, "Dariasta"³⁷ ja "Stamista"³⁸, kuin ystävästään ja seuraavat näiden uria tarkasti. Iltapäivälehdet haluavat John Hartleyn mukaan lähinnä kirjoittaa skandaaleista, nolata kohteitaan ja pudottaa tähtiä jalustalta, kun taas "muotifanien", jos faninimitystä nyt voi tässä yhteydessä käyttää, pääasiallinen harraste on Kate Mossin tyylin, ulkonäön ja elämäntavan ihailu. Muotia ihailevien fantasia on olla ikuisesti nuori, vapaa ja prepuberteettisen laiha *street urchin*, kuten Kate Moss. Moss itsekin joutuu kuitenkin kamppailemaan "ikuisesta nuoruudestaan", kun nuoremmista malleista povataan hänelle kilpailijoita. Erikoistuneelle "faniyleisölle" ja Hartleyn käsittelemälle julkiselle yleisölle (public) malleista muodostuvat "tekstuaaliset muodostelmat" ovat siis erilaisia. Jos pidetään Susan Hopkinsin ajattelun mukaista "tyttösankaria" huippumallin ohella aikamme ylimpänä ihanteena, on ihanteen henkilöitymä luonnollisesti Kate Moss. Kuitenkin myös Moss alkaa menettää asemaansa ikonina, kun hän ikääntyy ja nuoremmat mallit tulevat hänen tilalleen. Ilta-Sanomat kirjoitti 31.10. 2008 pienen jutun otsikolla "Ikääntyy se Kate Mosskin"³⁹.

³⁵ Verkkokeskustelu, The Fashion Spot, Model's Street Style, saatavissa verkossa: <http://www.thefashionspot.com/forums/f89/model-s-street-style-9077.html>, luettu: 6.4. 2009.

³⁶ Wikipedia-artikkeli, Vlada Roslyakova, saatavissa verkossa: http://en.wikipedia.org/wiki/Vlada_Roslyakova, luettu: 22.1. 2009.

³⁷ Wikipedia-artikkeli, Daria Werbowy, saatavissa verkossa: http://en.wikipedia.org/wiki/Daria_Werbowy, luettu: 22.1. 2009.

³⁸ Wikipedia-artikkeli, Jessica Stam, saatavissa verkossa: http://fi.wikipedia.org/wiki/Jessica_Stam, luettu: 22.1. 2009.

³⁹ Uutinen Ilta-Sanomat 31.10. 2008. Verkkosivu: <http://www.iltasanomat.fi/viihde/uutinen.asp?id=1607383>, luettu: 27.11. 2008.

Susan Hopkins kirjoittaa, että median huomio loi Kate Mossista nykypäivän tyttöjen ja nuorten naisten idolin. Moss on hänen mukaansa siirtynyt monissa lehdissä muotisivuilta julkkissivuille ja hänestä on tullut itsessään julkisuuden henkilö. Hopkins toteaa, että Kate Mossin tarina on kertomus "tavallisesta työstä", josta tuli erityinen julkisuuden kautta. Hopkinsin mukaan Moss edustaa vaihtoehtoista "kuuluisuuden maailmaa", vanhempien tyttöjen Barbie-maailmaa. (Hopkins 2002, 99–100.) Väitän, että sen lisäksi, että heidän kuuluisuutensa noudattaa samantyyppistä kaavaa tavallisuudesta kuuluisuuteen nousevasta työstä, Cory Kennedy ja Kate Moss edustavat myös keskenään samankaltaista symbolista visuaalisen kulttuurin kuvastoa, joka vetoaa varsinkin muotia seuraaviin ihmisiin. Kennedy ja Moss ovat molemmat muodikkaita, mutta persoonallisia, lapsenomaisia ja kuitenkin jollain lailla särmikkäitä. Samoin kuin Kate Mossin nuoruudenkuvat, myös Cory Kennedyn thecobrasnake.com-sivustolla esiintyvät kuvat ovat herättäneet kahdenlaisia reaktioita: sekä ihailua että huolta.

TFS:n keskustelussa on muutamia kommentteja, joissa Corya verrataan Kate Mossiin. Eräs foorumilainen vertaa Cory Kennedyn ulkonäköä Mossiin. Hän toteaa, että Cory näyttää kauniilta ja likaiselta sekä hieman Kate Mossilta, mutta että Kate on siloitellumpi ja hänen mielestään paljon kauniimpi. Toisessa viestissä todetaan, ettei Coryn tyyli ole kovin uniikki, kuten monet väittävät, vaan että Cory tuntuu lainailevan elementtejä pukeutumiseensa muilta, esimerkiksi juuri Kate Mossilta.

Susan Hopkins pitää kirjassaan tyttöjä ajankuvana, joka heijastelee median ja viihteen diskurssien sekä fantasian, kuvien ja estetiikan viimeaikaista voittokulkua ja kasvavaa vaikutusta (Mt. 5). Hän lainaa Anthony Giddensia ja David Harvey'a, jotka ovat todenneet, että postmodernismi ja globalisaatio ovat muuttaneet käsityksiämme ajasta ja paikasta. Koetaan, että elämä on muuttunut nopeammaksi ja maailma tuntuu pienemmältä. Sosiaalista vuorovaikutusta ja jopa intiimiä kanssakäymistä voidaan toteuttaa Hopkinsin mukaan nyt laajenevan kaapelien, satelliittien, johtojen ja näyttöjen verkoston kautta. (Giddens 1990; Harvey, 1990, sit. Hopkins 2002, 5.) Hyvänä esimerkkinä maailman pienenemisestä käy eräs anekdootti TFS:n Cory Kennedy -keskustelusta. Keskustelussa eräs tyttö kertoo hänen ja Cory Kennedyn välisestä suudelmasta ja kohtaamisesta pariisilaisessa yökerhossa. Hän kirjoittaa Corya käsittelevään nettikeskusteluun, että "Cory suuteli minua!" Tähän viestiin vastaa kaksi muuta keskusteluun osallistuvaa jäsentä. He kiittävät, että henkilö jakoi kokemuksensa heidän kanssaan ja pyytävät lisätietoja tapahtumasta:

awww thats cute thanks for sharing!

cute whats the story? did u just ask to take a pic and she kissed ya?

Suudelman saanut tyttö vastaa heille takaisin seuraavaa:

Yeah, exactly.. my friend told her if he could take a pix of us and she agrees with a big smile, gave me kisses and hugs, adorable!

Kahden ihmisen välisestä suudelmasta, joka on äärimmäisen intiimi ele, tulee näin osa globaalia viestinnän ja julkisuuden verkostoa, kun se liittyy johonkin mainetta saaneeseen ihmiseen (vrt. miten John Hartley käsittelee suudelmaa merkityksen metaforana kirjassaan *Popular reality*). Suudelmassa kohtasivat eräs foorumin jäsen, joka on yksityishenkilö, sekä foorumilaisille kuuluisa Cory Kennedy. Mielenkiintoista on myös se, miten foorumin jäsen tahtoi heti jakaa kokemuksensa muiden foorumilaisten kanssa. Intiimi ele on tuonut hänet yhä lähemmäs keskustelun puheenaihetta ja monen ihailun kohdetta sekä kenties tuonut myös lisää mainetta ja arvostusta hänelle itselleen. Myös Joshua Gamson kirjoittaa ensimmäisen tason kohtaamisesta julkkiksen kanssa. Siinä nähdään suoraan, ilman median välittämää kuvaa, julkisuudenhenkilö, alkuperäinen objekti ja kohtaamisesta raportoidaan eteenpäin ystäville (Gamson 1994, 189).

3.4 Alakulttuurin kuvat internetissä

Alakulttuuri (engl. subculture) voidaan määritellä vallitsevasta kulttuurista eroavaksi ihmisten ryhmäksi, joka jakaa keskenään erityiset valtavirran normeille vastakkaiset arvot ja normit. Sub- tai ala-etuliite viittaa siihen, että alakulttuuri on jollain tavalla alisteinen valtakulttuurille, ja sen puitteissa vastakulttuurien on mahdollista voittaa tilaa itselleen. Dick Hebdigen mukaan alakulttuurin käsite on aina kiistanalainen, ja sen erilaiset määritelmät törmäävät voimakkaimmin vastakkain juuri tyylin alueella (Hebdige 1979, 3). Alakulttuurin luovuuden ilmentymiä, kuten pukeutumisessa käytettyjä esineitä, voidaan pitää tyylinä ilmenevinä symbolisen vastarinnan muotoina valtakulttuuria kohtaan. (Mt. 18.)

Cory Kennedy tuli tunnetuksi ensin alakulttuurin ja nuorisokulttuurin kautta. Hänen kuviaan esiintyi thecobrasnake.com-sivustolla, josta hänet ja hänen erikoinen tyyhinsä ja ulkonäkönsä huomattiin. Thecobrasnake -sivustolta löytyvät kuvat ovat vauhdikkaita ja nuorekkaita. Sivustoa ylläpitävän Mark Hunterin oma tyyli on vähintäänkin outo ja omaleimainen, koska hän pukeutuu hyvän maun rajoja rikkoen ja itseironisen huomiota herättävästi. Hänen kuvissaan esiintyy nuoria

kauniita naisia ja muodikkaita miehiä, suunnittelijoita, indie-muusikoita, skeittaaajia, tiskijukkaa, taiteilijoita ja pikkujulkkiksia. Useimmiten Thecobrasnaken kuvat on otettu juhlissa ja klubeilla, joten ihmiset tanssivat ja pitävät hauskaa. Välillä kuvat vaikuttavat suorastaan villeiltä. Niissä esiintyvien ihmisten tyyli saattaa leikitellä rumuuden ja epämuodikkouden rajoilla. Menneiden vuosikymmenten vaatteet ja kirpputorivaatteet ovat näkyvässä osassa, samoin kaikki mauton ja camp – kuten liian räikeät meikit, hiukset sekä yliampuvat ja koomiset asut. Thecobrasnake kiinnostaakin ihmisiä varmasti juuri poikkeavuutensa, outoutensa ja normaalin rajojen rikkomisen vuoksi. Dick Hebdige kirjoittaa, että alakulttuureissa on aina tärkeää "aitojen ja alkuperäisten" jäsenten sekä poseeraajien välinen ero. (Hebdige 1979/2005, 131.) Tämä tulee ilmi myös TFS-keskustelussa, jossa pohditaan skenen jäsenien aitoutta ja vilpittömyyttä. Välillä koko skene leimataan poseeraamiseksi ja teeskentelyksi, mikä mitätöi aitojen ja epäaitojen jäsenten välisen eron. Hebdigen mukaan alakulttuuriin kuulumisessa voi olla myös erilaisia asteita: se voi olla joko pientä pakoa arjesta tai elämää hyvin pitkälti määrittelevä asia. (Mt. 131.)

Corysta on useissa yhteyksissä käytetty nimitystä "The Internet It Girl", minkä ilmauksen etymologiaan on kiinnostavaa perehtyä tarkemmin. Ilmaisulla "It Girl" on juuret 1920-luvulla, jolloin Elinor Glyn ensimmäisen kerran kutsui mykkäelokuvien tähteä Clara Bow'ta tällä nimityksellä. Gene Smith kirjoittaa Clara Bowsta American Heritage -lehdessä:

For she was what cannot be called immoral, but rather amoral. Certainly she was wildly promiscuous. The British writer Elinor Glyn declared Clara had "It" above all women, and so she became the It Girl, destined to be remembered as such and for her position, which ranked her with Garbo, Gish, Pickford, and Swanson and saw her receive forty-five thousand fan letters in January of 1929. (Smith 1995.)

Clara Bow on tyypillinen esimerkki 1920-luvun flapperista tai "uudesta naisesta". Catherine Driscoll toteaa flappereista, että näiden vaikutusta nuorisokulttuuriin ei ole otettu riittävästi huomioon. Ennen toista maailmansotaa flapper-tyttö edusti uudenlaista elämänvaihetta, jolloin nainen ei ollut vielä vaimo ja perheenäiti, vaan nuori ja vapaa. Flapper oli kiinnostunut ulkonäöstä, muodista ja pojista. Hän oli söpöllä tavalla flirttaileva ja kiusoitteleva naistyyppi. Driscoll huomauttaa myös, että flapper-ilmiö oli nähtävissä monissa maissa ja eri kulttuureissa ja että se liitetään usein amerikkalaistumiseen. (Driscoll 2002, 64–65.) Tässä mielessä flapper-asenne muistuttaa levinneisyydeltään nykynuorisomuotia ja skene-tyyliä, jotka ovat globaalisti levinneitä ilmiöitä. Vaikka flapperin ikä ja sosiaalinen asema saattoivat vaihdella, tärkeintä oli tietynlainen

uusi asenne ja tyyli. Shawn Hubler lainaa artikkelissaan Nylon-lehden päätoimittajaa Marvin Scott Jarrettia, joka sanoo, että Coryssa on "sitä jotakin", "ainesosa X", joka on hänen kiinnostavuutensa taustalla: "It's like an Ingredient X, and some people have it and some people don't" [--] (Hubler, 2007). TFS- keskustelussa puolestaan todetaan Corysta, että tällä on "magneettinen persoonallisuus" ja että hänessä "on sitä jotakin".

Jo 1930- ja 1940-lukujen lehtijutuissa kuuluisuutta käsiteltiin yhdistelmänä lahjakkuutta, "tähtiainesta" ja persoonallisuutta. Puhtaimmillaan kertomukset varhaisten filmitähtien noususta kuuluisuuteen antoivat ymmärtää, että kukaan tähti ei nousisi tai "pääsisi pinnalle" ilman että hänellä oli "sitä jotakin" mitä tähdeltä vaadittiin. Kuuluisuus tulisi niille, joille kohtalo sen oli tarkoittanut ja ohittaisi ne, jotka eivät sitä ansainneet. Joshua Gamsonin mukaan filmitähdistä ja kuuluisuuksista kertovissa lehdissä ei määritelty tarkemmin "sitä", "tähtiainesta", karismaa, vetovoimaa tai persoonallisuutta, mitä kuuluisuuteen nousemiseen tarvittiin. Mitä ikinä se olikin, tähdillä oli aina ollut "sitä jotakin". (Gamson 1994, 31–32.) Gamson esittää että 1930- ja 1940-lukujen julkkistekstien perua olevat käsitykset elävät vielä nykyäänkin. Julkkisagentit ja managerit etsivät ihmisiä joilla "on sitä jotakin" tai "tähtiainesta". Kuuluisuuden vaatima tähteys käsitetään jonakin taianomaisena tuuriin ja ennalta määrättyyn kohtaloon perustuvana, jota henkilöllä joko on tai ei ole. (Mt. 70.)

3.4.1 Muoti ja tyyli erottautumisen keinoina

Dick Hebdige on kirjoittanut alakulttuurien olevan häiriötä todellisten tapahtumien ja niiden mediarepresentaatioiden välillä. Alakulttuurit on nähty poikkeavina ja provosoivina rikkomuksina vallitsevaa sosiaalista järjestelmää kohtaan. Näkyvät alakulttuurit ilmentävät Hebdigen mukaan kiellettyjä sisältöjä kielletyissä muodoissa. Usein alakulttuuriin liittyy vallitsevasta pukeutumistavasta poikkeavia pukeutumistyyliä ja jopa lain rikkomista. 1970-luvun punk-ilmiöön liittynyt mediahuomio oli Hebdigen mukaan kaksijakoista: toisaalta pelästynyttä, toisaalta ihailevaa ja kiinnostunutta. Erityisesti tyyli aiheutti kaksijakoisen reaktion; sitä sekä matkittiin että pilkattiin. Valtavirtamediassa alakulttuurin kapinalliset palautetaan omille paikoilleen ja näin palautetaan myös sosiaalinen järjestys. Tähän on Hebdigen mukaan kaksi keinoa: alakulttuuristen merkkien (kuten pukeutuminen ja musiikki) tekeminen osaksi massatuotteita sekä poikkeavan käyttäytymisen leimaaminen, mitä hallitsevat ryhmät harrastavat. Alakulttuuria ei voida erottaa muodista ja kuluttamisesta. Se toimii hyödykkeiden kautta, vaikka hyödykkeisiin liitetyt merkitykset muuttuisivatkin. (Hebdige 1979/2005, 121–122.) Muotia ja kuluttamista taas määrittävät

makutottumukset, mikä liittyy maun ja alakulttuurin käsitteet yhteen. Molemmat, niin maku kuin alakulttuurikin, voivat toimia yksilön erottautumisen välineinä. Mikrokuuluisuus liittyy kuluttamiseen hieman eri tavalla. Siinä erottautumisen ja näkyvyyden kautta tuotteeksi tulee "minä itse".

Tyylin käsitteellä on ollut tärkeä osa nuorison alakulttuureja käsittelevissä tutkimuksissa. Tyyli nähtiin nuorisokulttuurien merkitsevinä käytäntöinä, joissa yhdistetään aktiivisesti esineitä toimintaa ja asenteita merkitsemään identiteettiä ja eroa muista. Nuorison alakulttuurien tyyliä pidettiin varhaisen kulttuurintutkimuksen piirissä symbolisena vastarintana (Hebdige 1979/2005, 121–122). Tavallisen kaduntallaajan tavalliset asut valitaan taloudellisten rajoitteiden, 'maun', mieltymyksen jne. mukaisesti, Hebdige toteaa. Nämä valinnat ovat hänen mukaansa merkittäviä. Jokaisella asulla on paikkansa sisäisten erojen järjestelmässä, joka on perinteisen pukeutumisen diskurssi tai koodisto. Tämä pukeutumistapa sopii siihen liittyviin sosiaalisiin rooleihin ja vaihtoehtoihin. Nämä pukeutumisvalinnat sisältävät Hebdigen mukaan koko joukon viestejä, jotka välittyvät toisiinsa liittyvien hienojakoisten ryhmien kautta. Näitä ovat esimerkiksi luokka, status, käsitys itsestä sekä viehättävyys. Nämä valinnat ilmentävät vähintäänkin normaaliutta poikkeavuuden vastakohtana. Tällöin pukeutumisessa ei ole mitään sopimatonta, henkilöstä saatava kuva on luonnollinen eikä esitä mitään suoraa kannanottoa. Sen sijaan tarkoituksellinen kommunikointi vaatteilla toimii eri tavalla, Hebdige toteaa. Se kiinnittää itseensä huomiota ja erottuu rakennettuna konstruktiona ja merkityksillä ladattuna valintana. Hebdigen mukaan tämä erottaa näkyvien alakulttuurien visuaaliset merkit ympäröivän kulttuurin vastaavista merkeistä. Ne ovat ilmiselvästi keinotekoisia. Alakulttuureissa vaatetuksella on omat koodinsa (kuten punkkarin revitty t-paita) tai ainakin ne osoittavat, että koodeja voidaan käyttää hyväksi, kuin myös tahallisesti väärinkäyttää. (Hebdige 1979/2005, 125.) Näin alakulttuurin edustajat vastustavat valtavirran kulttuurin määritteleviä periaatteita, joissa Roland Barthesin mukaan on taipumus naamioitua luonnoksi, korvata 'normalisoitu' historiallisella ja kääntää maailman todellisuus maailman kuvaksi, joka puolestaan esiintyy "luonnon väistämättömien lakien" muovaamana. (Barthes 1972, 116–118; Hebdige 1979/2005, 125.)

TFS-foorumilla keskustelevat lukevat Cory Kennedyn tyylistä ja samalla myös hänen asenteestaan välittyvää huolettomuutta ja hauskanpitoa. Coryn ei ajatella ottavan itseään liian vakavasti. Osa keskustelijoista pitää Coryn tyyliä rentona, omaperäisenä ja ainutlaatuisena, osa taas on sitä mieltä että hänen tyyliinsä on samanlaista kuin muidenkin losangelesilaisnuorten ja ettei hänessä ole mitään erityistä. Coryn pukeutumista voidaan tulkina kapinallisena ja mukautumattomana. Sen vastapuolena nähdään kuitenkin käsitys Corysta epäsiistinä ja epäviehättävänä. Keskustelun

suurimpia kiistanaiheita onkin se, onko Coryn tyyli ainutlaatuinen vai ei. Mielipiteitä esitetään sekä puolesta että vastaan, kuten seuraavat kommentit osoittavat. Ensimmäisen kommentoijan mielestä Cory näyttää keneltä tahansa katunuorelta New Yorkissa tai Los Angelesissa, toisen kommentoijan mukaan Cory on "skenekuningatar" ja ainutlaatuinen siksi että hän on niin nuori. Jälkimmäisen kommentin esittäjä pitää Coryn tyyliä ja valokuvia hänestä kiinnostavina.

she looks like every other strung out/ street kid in NY or LA

she is a scene queen and shes unique for being so young. her style in interesting and so are photos of her.

Sinikka Ruohosen mukaan pukeutumisessa maku on monimutkainen ketju, koska kuluttaja käyttää yleensä muiden töitä luodessaan omaa ulkoista olemustaan. Vaate elää vasta kantajansa päällä. Se, miten eri vaatekappaleista ja asusteista yhdistetään kokonaisuus, miten siinä liikutaan ja ollaan, miten se sopii kantajansa persoonaan, käyttötilanteeseen ja onko muilla samanlainen vai erilainen kokonaisuus, kaikkea tätä tarvitaan Ruohosen mukaan hyvää makua edustavaan pukeutumiseen. Asukokonaisuus, joka toisen ihmisen päällä edustaa hyvää makua, ei välttämättä ole sitä toisen päällä. Ruohosen tutkimuksessa suomalaisten nuorten pukeutumisesta noin puolet tutkimuksen nuorista pitivät jonkin verran tai erittäin tärkeänä sitä, että muilla ei ole samanlaista asua kuin itsellä. Haastatteluissa nuoret korostivat sitä, että hyvä maku ei jäljittele muita ja se vaatii myös vaivannäköä. Ruohonen toteaa, että sekä Veblenin että Bourdieun käsitteissä huono maku perustuu juuri ymmärtämättömään jäljittelyyn. Ruohonen kirjoittaa: "Kun statussymboleiksi muodostuneet esineet irrotetaan alkuperäisestä yhteydestään ja niistä tehdään vapaasti liikuteltavia elämäntyylien ja sosiaalisen arvon merkkejä, syntyy voimakas pinnallisuuden tai tyyliittömyyden vaikutelma" (Gronow 1991, 85, sit. Ruohonen 2001, 59–60). Ehkä yksilöllisen ja ainutlaatuisen tyylin tavoittelu heijastaakin yhteiskunnassamme vallitsevaa taipumusta individualismin nousuun? Erottumista ja ainutlaatuisuutta pidetään positiivisena ja tavoittelemisen arvoisena päämääränä.

Dick Hebdigen mukaan merkityksen ei tarvitse välttämättä olla tietoista. Esimerkiksi tavallisten miesten ja naisten tavalliset asut on valittu varallisuuden, maun, mieltymyksen ja sen tapaisten merkityksellisten valintojen perusteella. Jokaisella asulla on paikkansa järjestelmässä ja asut sopivat niitä vastaaviin sosiaalisiin rooleihin ja vaihtoehtoihin. Nämä valinnat sisältävät suuren joukon viestejä, joita välitetään erilaisten erojen avulla. Ne ilmentävät luokkaa ja statusta, viehättävyyttä ja käsitystä itsestä. Vaikka ne eivät ilmentäisi mitään muuta, niin ainakin ne viestivät 'normaaliutta' 'poikkeavuuden' vastakohtana. Hebdigen mukaan tietoinen kommunikaatio vaatteiden avulla toimii

eri tavalla; se erottuu näkyvänä ja rakennettuna valintana, merkityksellä ladattuna. Se myös kiinnittää itseensä huomiota. Hebdigen mukaan alakulttuurien tyylien keinotekoisuus erottaa ne valtakulttuurin tyyleistä. Ne esittävät omat koodinsa tai ainakin sen, että koodit on tarkoitettu rikottaviksi ja hyväksikäytettäväksi. (Hebdige 1979, 101–102.) Hänen mukaansa alakulttuurin erottaa muista tavanomaisista kulttuurisista järjestelmistä se tapa, jolla hyödykkeitä käytetään alakulttuurissa. (Mt. 103).

Sinikka Ruohosen mukaan *bricolage* eli esineen alkuperäisten merkitysten uudelleen muokkaaminen ja esineiden uudelleen järjestäminen nuorten toiminnassa, niin että ne saavat uuden merkityksen, ei ole enää tyyppillistä vain alakulttuureille, vaan sitä esiintyy laajemminkin nuorten ja miksei vanhempienkin pukeutumisessa (Ruohonen 2001, 105). "*Bricoleur*", erilaisten merkitysten kerääjä ja muokkaaja, viestii jotakin yhdistelemällä esineitä ja vaatekappaleita ennennäkemättömällä tai poikkeavalla tavalla. Esine ja sen merkitys muodostavat yhdessä merkin. Tällä tavalla esimerkiksi "modit" käyttivät alakulttuurissaan pillereitä, skoottereita ja huoliteltua pukeutumista merkitsemään jotain aivan muuta kuin mitä niiden oli aiemmin ajateltu merkitsevän ihmisille yleensä. (Hebdige 1979, 104.)

Sinikka Ruohonen kirjoittaa sosiologi Georg Simmelin muotikäsitteistä seuraavaa:

[--] Georg Simmelille muoti on sosiaalinen ja universaali ilmiö, joka nousee ihmisen kaksijakoisesta luonteesta, sen yhtenäisyydestä ja erilaistumisesta. Sen moderni ilmentymä, muoti sosiaalisena muotona, yhdistää erilaistumisen ja muutoksen samanlaisuuteen ja mukautuvuuteen. Sen tehtävä on ilmaista sosiaalisia eroja. Muoti on tietoisuutta ajasta sen distinktiivisessä merkityksessä. Se erottaa menneen ja tulevan sekä antaa siten meille vahvan tunteen nykyisyydestä. Muoti tarjoaa välineen ilmaista ulkoisesti asemaansa suhteessa yhteiskuntaan kokonaisuutena. Se antaa myös vallan tunteen, joka on kuitenkin illuusio siinä hetkessä, jossa muodin ilmiöiden nopea vaihtuvuus kulkee ohitsemme. (Frisby 1985, 95–100). Muoti on Simmelille maski, turvallinen tapa erottautua (Noro 1986, 15, 17). Sosiaalisen erottautumisen ja samaistumisen välineenä muoti auttaa ainakin jotenkin suojautumaan erilaisilta jännitteiltä: tasa-arvon ja erilaistumisen vaatimuksilta tai positiivisen ja negatiivisen vapauden jännitteiltä, jotka liittyvät itsensä toteuttamiseen ja riippumattomuuteen. (Gronow 1997,

Monet muodin teoreetikot ovat todenneet muodin lähtevän ihmisten halusta jäljitellä ylempiä ryhmiä. Ritva Raipan tutkimukseen viitaten Ruohonen toteaa, että jäljittelyn kohteena voi olla myös yhteiskunnan alin kerrostuma, kuten esimerkiksi punkkareiden tyyliässä. (Ruohonen 2001, 32.)

3.4.2 Alakulttuurin kuulumisuus sosiaalisena pääomana

Skene on eräänlainen löyhä alakulttuuri. Oikeastaan skenejä on monia eri puolilla maailmaa, kussakin maantieteellisessä paikassa omansa. Ne saattavat viitata toisiinsa tai olla tyyllisesti samanlaisia, mutta ne eivät välttämättä liity toisiinsa millään tavalla. Skene ei ole täysin virtuaalinen kulttuuri, mutta siihen kuuluvat ehdottomina osina esimerkiksi Myspace ja internetin monet kuvagalleriat ja jopa katumuotisivustot. Skeneen liitetään usein myös pinnallisuus, koska ulkonäkö ja muotivirtausten seuraaminen tuntuu olevan skene-nuorille tärkeää. Se liittyy myös olennaisesti konsertti- ja klubikulttuuriin. Kuten Sarah Thornton kirjoittaa klubikulttuureista (Thornton 1995, 184), ne ovat makujen kulttuureita. Klubikulttuurit perustuvat siihen, että osallistujat ovat ajan hermolla ja tietävät mikä on muotia. Thornton toteaa, että periaate, jolla useimmat klubikulttuurit toimivat, on "hipness", muodikkuus ja trendikkyys. (Mt. 184.) Thornton erittelee Bourdieun pääoman tyyppjä (kulttuurinen pääoma, sosiaalinen pääoma) ja lanseeraa oman terminsä "alakulttuurinen pääoma" (subcultural capital), joka näkyy hänen mukaansa esimerkiksi muodikkaassa hiustyyliässä tai huolellisesti kootussa levykokoelmassa (Mt. 186). Alakulttuurin lisäksi skeneä voidaan pitää myös pukeutumistyylinä, johon kuuluu ironisesti aikaisempien aikakausien vaatteiden yhdistely.

Pukeutuminen ei ole kuitenkaan kovin rajattua, vaan skenetyyli voidaan nähdä hyvin monella tavalla. Skenen sisäinen maine tai mikrokuulumisuus saavutetaan usein pukeutumisen ja näkyvyyden kautta. Esiintymällä ahkerasti eri kuvagallerioissa, kuten thecobrasnake.com ja lastnightsparty.com, voi saada itselleen tunnettuutta ja huomiota. Ilman internetiä kyseisen alakulttuurin tunnettuus jäisi paljon pienemmäksi ja enemmän tiettyyn paikkaan sidotuksi. Toki ennen internetiäkin vaikutteet ja muotivirtaukset ovat levinneet eri puolille maailmaa, mutta internetin yleistymisen on tehostanut tätä leviämistä entisestään. Sarah Thornton toteaa, ettei alakulttuurinen pääoma ole yhtä luokkaan sidottua kuin kulttuurinen pääoma. Skene ei korosta yhteiskuntaluokkaa, vaan mieluummin sulauttaa yhteen eri luokkia ja eri kansallisuuksia edustavia samanhenkisiä nuoria.

3.5 Internet, kauneus ja sukupuoli

Naomi Wolf väittää, että nykyajan pakkomielle ja keskittyminen naisten kauneuteen on oire laajemmasta feminismin takaiskusta ja viimeinen keino patriarkaatin naisiin kohdistamalle hallinnalle. Wolf osoittaa, että länsimaisten, itsevarmojen, viehättävien ja menestyvien työtätekevien naisten enemmistön vapauden myrkyttää salainen "piiloelämä". Hänen sanojensa mukaan se on "synkkä alavirta, joka lainehtii kauneuskäsitteitä, itseinhoa, fyysisiä pakkomielteitä, vanhenemisen ja kontrollin menettämisen pelkoa". Wolfin mukaan ei ole sattumaa, että tällainen tunne on yleinen useilla potentiaalisesti vahvoilla naisilla. Sitä mukaa kun naiset vapauttivat itsensä kotielämän naisellisesta mystiikasta, kauneuden myytti valtasi menetetyn alueen ja laajeni samalla, kun kotielämän mystiikan mahti sosiaalisen kontrollin välineenä hiipui. (Wolf 1991, 8–9.)

Wolf kirjoittaa, että feminismin vastavoimaksi tarvittiin ideologia, joka sai naiset tuntemaan itsensä vähemmän arvoisiksi. Tätä tarkoitusta kauneuden myytti alkoi palvella. Kun hyveellistä kotielämää ei enää voitu määritellä naisen ensisijaiseksi sosiaaliseksi ansioksi, kauneuden myytti astui kuvaan ja korotti tärkeimmäksi hyveeksi kauneuden. Wolfin mukaan talouselämä on nyt riippuvainen siitä, että naiset ovat sisäistäneet kauneuden myytin. (Wolf 1991, 20.) Hän toteaa, että toisin kuin annetaan ymmärtää, kauneuden myytti ei kumpua läheisyydestä, seksistä, elämästä ja naisten ylistyksestä, vaan sen aineksia ovat emotionaalinen etäisyys, politiikka, raha ja seksuaalinen sorto. Wolfin mukaan kauneuden myytillä ei ole mitään tekemistä naisten kanssa, vaan se nivoutuu miehiin järjestelmiin ja järjestelmien valtaan. (Mt. 13.)

Naomi Wolf toteaa, että naisten täydellisyydentavoittelua ruokkii laajalle levinnyt uskomus, jonka mukaan naisen ruumis on miehen ruumista vähäarvoisempi ja toisen luokan tavaraa, joka vanhenee nopeammin kuin miehen keho. Wolfin mukaan miehet vanhenevat paremmin sosiaalisen statuksen ehdoilla ajatellen. Havaintomme ovat Wolfin mukaan vääristyneitä, koska silmämme on koulutettu näkemään ajan merkit naisen kasvoilla virheenä, kun taas mieskasvoilla samaiset merkit ilmentävät persoonallisuutta. (Mt. 126.) Naisen vanhenemisen pitäminen negatiivisena asiana puolestaan tekee nuoruudesta kulttuurissamme itseisarvon, jota vanhempienkin naisten oletetaan tavoittelevan. Janne Seppänen kirjoittaa *Katseen voima* -kirjassaan ikäsyrrjinnästä, jota tv-juontajat ovat joutuneet kohtaamaan. Ruutuun pääsevät enää vain nuoren ja viehättävän näköiset ihmiset ja erityisen vaikeaa on vanhenevilla naisilla. Näin tv-kanavat tuottavat visuaalista järjestystä, joka perustuu nuorten näkyvyyteen ja ikääntyvien näkymättömyyteen. (Seppänen 2001, 13.) Populaarikulttuurin tähdet ja huippumallit ovat yhä nuorempia, eivätkä Kate Mossin tai Madonnan kaltaiset populaarikulttuurin

ikonitkaan säästy vanhenemisen aiheuttamalta näkymättömyyden pelolta ja vanhenemisen kritiikiltä, vaan taistelevat kiivaasti vanhenemista vastaan. Wolf toteaa myös, että koska naisen ruumis on sekundaaria, se tarvitsee jatkuvasti parantelua ja täydellistämistä ihmisen keinoin. Tällä hän tarkoittaa kosmetiikka- ja kauneusteollisuutta sekä erilaisia kauneuden rituaaleja. (Wolf 1991, 126.)

Susan Hopkins kirjoittaa, että 2000-luvulla massamedian feminiinyyden uudelleenarviointi saattaa tulla ajankohtaiseksi. Hän vetoaa myös Baudrillardin lausumaan, jonka mukaan ulkomuodolla ja sen hallinnalla on suurin merkitys. (Hopkins 2002, 186.) Hopkins väittää, että naisten representaatioihin objekteina kohdistuu naisen katse ja naisen halu. Tällä hän tarkoittaa sitä, että menestyvät naiset eivät myy itseään ja imagoaan miehille, vaan muille naisille mediavälitteisenä kuvana. (Mt. 187.) Naomi Wolf toteaa naisten seksuaalisesta kokemuksesta, että "tytöt oppivat poistumaan omasta ruumiistaan ja katsomaan sitä ulkopuolelta, koska tyttöjen lukemat kirjat ja heidän näkemänsä elokuvat tutkivat pojan näkökulmasta hetkeä, jolloin poika näkee tytön ja koskettaa tätä". Wolf kirjoittaa, että pienet tytöt eivät opi haluamaan muita, vaan he oppivat haluamaan muiden halua. (Wolf 1991, 216.) Hän sanoo tyttöjen oman seksuaalisuuden suuntautuvan sisäänpäin ja johtavan hämmennykseen, joka on koko kauneuden myytin ydin. Naiset sekoittavat seksuaalisen katsomisen ja seksuaalisen katseen kohteena olemisen ja sitä kautta kokevat intohimon toisen välityksellä, kuvittelemalla olevansa miehen ruumiissa, joka on heidän omansa sisässä. (Mt. 216.)

Vastaavaa katsomista tapahtuu myös nuorten muotiblogeissa tai TFS-foorumilla, eikä kyse ole enää edes seksuaalisesta katsomisesta, vaan yleensä ulkomuodon näkemisestä, katsomisesta ja arvioinnista ulkopuolisten näkökulmasta. Tämä ruokkii kauneuden myyttiä ja samalla rakentaa TFS-foorumin kulttuurin sen ympärille. Wolfin mukaan naisyksilöitä syrjivä malli ulottuu korkeakulttuurista populaarimytologiaan; miehet katsovat naisia ja naiset tarkkailevat itseään katseiden kohteina. Tämä sanelee miesten ja naisten väliset suhteet, mutta määrää myös naisten suhteen itseensä. (Mt. 77.) Tytöt ja naiset asettavat itsensä katsottaviksi myös kuvagallerioissa, ja TFS:in kaltaisilla foorumeilla toiset naiset katsovat naisten verkkoon laittamia kuvia jopa kiihkeämmin ja kiinnostuneemmin kuin miehet.

Naomi Wolfin mukaan naistenlehdet ovat naisten massakulttuuria. (Mt. 93). Tätä samaa massakulttuuria toistaa ja edustaa myös TFS-muotifoorumi, joka kierrättää naistenlehtien sisältöjä. Wolf kirjoittaa, että "miehet välittävät omat traditionsa sukupolvelta toiselle, mutta naisille suodaan vain muoti, jonka jokainen uusi kausi tuomitsee vanhentuneeksi. Tämän mallin mukaan naissukupolvien välinen yhteys heikkenee: olemassa ollutta ei vaalita eikä ihailta historiana eikä

perintönä, vaan muodin tiukat säännöt pilkkaavat sitä hävettävänä vanhanaikaisuutena". (Mt. 290). Voidaan kuitenkin väittää myös, että muodin harrastajille sen historia ja menneet sesongit eivät ole yhdentekeviä. Niihin viitataan TFS-foorumilla ja vuosien takaisista trendeistä ja erityisen vaikuttavista asuista puhutaan yhä. Tässä mielessä Wolfin teesi on siis yksinkertaistava ja jopa naisten muotikulttuuria aliarvioiva. Se syyllistyy samaan arvottamiseen kuin mihin yleinen puhe muodin vähästä arvostuksesta verrattuna vaikkapa miehekkääksi miellettyyn urheiluun.

Kuten totean analyysissäni luvussa 3, TFS:lla itseä ei useimmiten peilata Coryn kautta, vaan Corya peilataan itsen ja oman individualismin kautta. Keskustelijat eivät ajattele, että heidän tulisi olla kuten Cory, vaan hän on jonkinlainen haavekuva. Monet keskustelijoista ovat Corya vanhempia ja heille tämä edustaa ihanteellista nuoruutta, joka on heidän osaltaan jo mennyttä. He toteavat: "olisinpä ollut tuollainen 16-vuotiaana". Osa keskustelijoista taas peilaa Corya itsensä ja oman tyyliensä kautta: joko niin että he näkevät Coryssa itseään tai sitten pitävät omaa tyyliään parempana kuin Coryn.

Naomi Wolf toteaaakin nuorten naisten ensisijaisten naiskuvien olevan heidän itsensä ikäisiä tai nuorempia tyttöjä, siis *tyttöidoleja*, eikä vanhempia viisaita ja vaikuttavia naisia. Nuoria naisia on hänen mielestään heikennetty kaksin verroin, sillä heidän tulee kilpailla miesten lailla jäykissä miehisissä ympäristöissä, mutta heidän on samalla vaalittava pikkutarkasti moitteetonta naisellisuuttaan. (Wolf 1991, 291–292.) Wolf kirjoittaa, että naiset saavat miehiä heikompia tuloksia testeissä, joissa mitataan itsetuntoa. Naisten on hänen mukaansa voitettava "vuosien negatiiviset vaikutukset" eli naisten sisäistetty omaa kehoa kohtaan suunnattu itseinho. (Mt. 157.) Kauneuspornon käsitteellä Wolf tarkoittaa tavallisissa naistenlehtien mainoskuvissa esiintyviä kuvia, joissa naiset kuvataan seksuaalisina ja seksuaalisissa asennoissa ja tilanteissa (Mt. 180–181).

Susan Hopkinsin mukaan postmodernin tytön unelma on tulla nähdyksi, olla näkyvä ja elää näkyvästi kuvien ja ulkonäkönsä kautta. (Hopkins 2002, 102–103.) Internetin mediavälitteinen tirkistely ja mikrokuuluisuus palvelevatkin juuri tätä tarkoitusta. Huippumallikertomus myy, koska se tarjoaa naiskuluttajalle/katsojalle paon voimattomuudesta, passiivisuudesta ja nimettömyydestä. Ehkä tämän vuoksi kertomus internet-julkkis Cory Kennedystä on myös osoittautunut niin kiinnostavaksi? Kertomus eräällä tavalla lupaa, että samanlainen kuuluisuus olisi mahdollista kenelle tahansa meistä, jos sattuisimme olemaan nuoria viehättäviä naisia oikeaan aikaan oikeassa paikassa. Imago-orientoituneessa ajassamme viestit, joihin liittyy vahva visuaalisuus, kuullaan Hopkinsin mukaan paremmin. Huippumallilla on vahva läsnäolo, koska hän on imagon ruumiillistuma; hän on Hopkinsin mukaan saavuttanut paikan jokapäiväisen urbaanin elämän melun

yläpuolelta. Vaikka huippumalli saattaa esittää olevansa haavoittuva tai passiivinen, niin imago joka on kaikkein voimakkaimmin liitetty häneen on rautaisen täydellinen – viileä (engl. cool), etäinen ja vakavasti kunnianhimoinen. (Mt. 103.)

Huippumallikertomus on Hopkinsin näkemyksen mukaan kuitenkin epädemokraattinen ja toimii niiden kustannuksella, jotka eivät yllä kauneusihanteisiin. Tästä johtuvat ehkä ristiriitaiset tunteet, joita naisilla on muita naisia kohtaan: samanaikainen viha ja rakkaus, ihailu ja kateus. (Mt. 104.) Nämä ristiriitaiset vihan sekä rakkauden tunteet esiintyvät erittäin selvästi Cory Kennedyä käsittelevässä keskustelussa, kuten seuraavat kaksi esimerkkiä osoittavat. Ensimmäisessä kommentissa eräs foorumilainen kertoo inhoavansa Corya. Kommentoija pitää tätä itserakkaana ja halveksuu tämän alaikäiselle sopimatonta elämäntapaa. Jälkimmäinen kommentoija puolestaan korostaa sitä, miten erikoislaatuinen ja energinen Cory hänen mielestään on ja toteaa rakastavansa tämän tyyliä.

I really, really hate this girl. What's so special about her anyway? To me smoking, drinking and partying underage is not anything to brag about. She seems so full of herself in interviews as well. She isn't anyone special.

she's a fabulous girl...I just love her style..she has so much energy and that makes her so special!

Onko tämä Coryyn kohdistuva viha tyttöjen ja naisten "sisäistettyä naisvihaa" vai peräti "yllytettyä naisvihaa"? Kulttuurimme tuntuu ruokkivan aineksia, jotka kehoittavat tai yllyttävät vihaamaan ja arvostelemaan muita naisia. Kuten jo aikaisemmin tässä luvussa kirjoitin, nuorten jalkapalloilijapoikien uriin liitetään positiivisia attribuutteja, mutta nuorten mallityttöjen uriin useammin negatiivisia. Angela McRobbie totesi *Jackie*-lehdestä tekemässään tutkimuksessa, miten 1970-luvun tytöille suunnatuissa lehtijutuissa painotettiin yksilöllisyyttä, tyttöjen yhteisöllisyyden kustannuksella. Lehtien maailmassa keskeisessä roolissa oli tyttöyksilö, joka etsi parisuhdetta, samalla kuitenkin kaikki tytöt asetettiin keskenään vastakkain, kun tavoitteena oli "pitää kiinni poikaystävästään", jota muut tytöt saattaisivat houkutella puoleensa. (McRobbie 1991, 98–99.) Kirjassaan *Voiko naista rakastaa? Avion ja eron karuselli* Soile Veijola ja Eeva Jokinen kirjoittavat, että naisten tavoista olla ja toimia, tahtoa ja tietää, voidaan puhua *naistapaisuutena*. Heidän mukaansa naistapaisuus, kuten *miestapaisuuskin* liittyvät siihen, mitä naisilla ja miehillä on historiallisesti ymmärretty. Naistapaisuus kumpuaa siitä, mitä naisilla on ollut ja on edelleen tapana

tehdä, omasta tahdostaan tai pakon edessä. (Veijola & Jokinen 2001, 24.) Veijolan ja Jokisen mukaan "hedelmällisen sukupuolieron" viljelyn voi aloittaa vasta, kun ennalta annetut miehen ja naisen olemukset on hylätty ja sukupuolierosta tulee hedelmällinen vasta sitten, kun sukupuolet eivät enää ole toistensa kääntöpuolia (Mt. 149). Veijola ja Jokinen kysyvät kirjassaan minkä paikan miehen tarjoaa naiselliselle kiinnostuksen kohteeksi. He tulevat lopputulokseen, jonka mukaan nainen ei voi liikkua vapaasti ja ilman väkivaltaa läheisyyden ja etäisyyden välillä, koska naisen tehtävänä on olla pysyvä paikka ja talo miehelle. Naisen velvollisuudeksi katsotaan, että hän sulautuu rakkauteen ja rakastettuihin ilman paluuta takaisin itseensä sekä omaan tilaan ja aikaan. (Mt. 198–199.) Veijola ja Jokinen kysyvät myös kirjansa nimenkin mukaisesti: voiko naista rakastaa? He toteavat, että jos naisella tarkoitetaan miestapaisen toiminnan määrittämää lajioientoa, vastaus on ei.

Cory Kennedyn voidaan nähdä joillakin käyttäytymismalleillaan yrittävän purkautua tämän "naisen paikan" ulkopuolelle. Hän liikkuu kaduilla skeittaajapoikien kanssa, ei kammannut hiuksiaan ja istui likaisilla katukivetyksillä. Hän ei kuitenkaan päässyt pakoon TFS-foorumilla näihin käyttäytymismalleihin kohdistuvaa arvostelua epäsiisteydestä ja suoranaisia vihanpurkauksia hänen olemustaan kohtaan. Cory edustaa mediassakin näkyvää nykypäivän ristiriitaista naiskuvaa, johon kuuluvat ulkonäkövaatimusten lisäksi aktiivisuus, itsenäisyys sekä moninaistuneet naisena olemisen tavat, mutta joka on edelleen yhtä altis perinteisestä naiskäsituksesta lähtevälle kritiikille, jota ei kyseenalaisteta (esimerkiksi nuorten julkisnaisten seksuaalinen kevytmielisyys tai epäsiisti ja levoton käyttäytyminen, joita arvostellaan mediassa armotta).

Huippumalli on Hopkinsin mukaan enemmän kuin seksisymboli, hän on *menestyksen* symboli (Hopkins 2002, 76). Hän kirjoittaa, että feministit, jotka uskovat tyttökuulttuurin päämääränä olevan miehen saaminen, ovat ymmärtäneet väärin. Vaikka huippumalli olisikin seksiobjekti, niin hän on myös "menestysobjekti" (success object) – ainakin tyttökuulttuurin kuvitelmissa. Tämä tyttökuulttuurin sankari ei pyri miellyttämään miehiä, vaan itseään narsististen kuvien ja ulkonäön mielihyvien sekä leikin ja performanssin kautta. (Mt. 94.) Jos mallit ovat siis ensijaisesti naisten kiinnostuksen kohde ja naisten fantasia, niin miehille malli-tyttöystävä on kuuluisuuden ja ulkonäön kautta tulevaa valtaa ilmentävä statussymboli. Jokisen ja Veijolan mukaan miehet käyttävätkin naisia eräällä tavalla kapitalistisen yhteiskunnan kauppatarvina (Jokinen & Veijola 2001, 167–170, 186).

On totta, että mallit ovat enemmän epäseksuaalisia kuin seksuaalisia symboleita, vaikka he esiintyvät ulkonäkönsä avulla. Yllättävää kyllä, TFS-foorumilla seksuaalisuus ei ole keskeistä. Seksuaalisuus ei ole sen kontekstissa yhtä tärkeää kuin esimerkiksi kuuluisuus, tyyli ja imago ovat.

Mallit ovat tyttöjen idoleina epäseksuaalisia, ennen kaikkea tyyli-ikoneita, eivät seksiobjekteja. Tytöt eivät kuvaile Cory Kennedyä seksikkääksi, koska heille sillä ei ole merkitystä. Sen sijaan eräs miespuolinen kommentaattori toteaa Coryn olevan "aika seksikäs". Internetistä löytyvässä kuvitteellisessa "The Cold Inclusive" -blogissa Jason-niminen mies kirjoittaa oletettavasti kuvitteellisista seksikokemuksista julkisnaisten kanssa hieman humoristiseen sävyyn. Blogissa on myös Cory Kennedyä käsittelevä kirjoitus, otsikolla "The Five Amazing Sex Acts of Cory Kennedy"⁴⁰. Seksuaalisuutta lähimmäksi Corya koskevassa keskustelussa tullaan siinä, kun foorumilaiset pohtivat tämän ja Mark Hunterin suhdetta. Tämäkin jakaa keskustelijat kahteen leiriin: toiset ovat huolissaan ja pitävät alaikäisen ja täysi-ikäisen nuoren suhdetta outona ja sopimattomana, toiset taas tukevat sitä ja pitävät pariskuntaa söpönä. Cory yhdistetään keskustelussa muutamia kertoja myös muihin miehiin, lähinnä siksi, että hänet nähdään heidän kanssaan samassa kuvassa.

Tämän luvun tarkoituksena oli ennen kaikkea auttaa lukijaa ymmärtämään tuleva aineiston käsittelyni. Toivon luvun selventäneen TFS-foorumien kulttuuria, muotikulttuuria ja sitä missä kontekstissa luen foorumin viestejä. Luvussa olen pyrkinyt selittämään sitä, miten internetissä ulkonäkönsä avulla näkyväksi ja kuuluisaksi tullut tavallinen tyttö vertautuu huippumalleihin. Tämän luvun tarkoituksena on ollut myös valottaa sitä, miten keskeistä kuvastoa naiset ovat mediassa ja miten monin tavoin menestys, näkyvyys ja ulkonäkö kietoutuvat yhteen meidän ajassamme, erityisesti nuorten naisten elämässä.

⁴⁰ Verkkoblogi "The Cold Inclusive", saatavissa verkossa: <http://inclusive.wordpress.com/2007/02/26/the-five-magical-sex-acts-of-cory-kennedy/>, luettu: 2.3. 2009.

4 Tytöt toimijoina internetissä

Tässä luvussa analysoin TFS-muotifoorumin Cory Kennedyä käsittelevää keskustelua. Olen jaotellut keskustelun viestejä niiden aihepiirien mukaisesti teemoihin. Teemoittelun avulla pyrin löytämään keskustelusta keskeisimpiä esiin tulevia ristiriitoja sekä käsityksiä nykyajan tyttöydestä ja kuuluisuudesta. Tutkin tässä luvussa myös sitä, miten keskustelussa ilmenevät tyttöydestä kertovat diskurssit sopivat yhteen Sinikka Aapolan, Marnina Gonickin ja Anita Harrisin kirjassaan *Young Femininity* esittelemien tyttödiskurssien kanssa, joiden kanssa rinnakkain luen TFS-muotifoorumin keskustelua.

4.1 Tyttöidoli Cory Kennedy

Cory Kennedy on amerikkalaistyttö, joka saavutti aseman marginaalijulkisuudessa ollessaan vasta 15-vuotias. Hän tapasi 20-vuotiaan valokuvaajan Mark "The Cobrasnake" Hunterin⁴¹ konsertissa ja päätyi Hunterin bilekuvia esittelevälle sivustolle thecobrasnake.comiin⁴² (joka tunnettiin aikaisemmin nimellä Polaroid Scene). Thecobrasnake.com ei ole Irc-gallerian (Irc-galleriasta ks. esim. Laukkanen 2007, 223–226) tai MySpacen tapainen kuvagalleria, jonne käyttäjät itse laittavat kuviaan, vaan siellä esitellään Mark Hunterin ottamia valokuvia. Thecobrasnake.com on kuin Hunterin valokuvablogi, johon hän tallentaa elämäänsä. Hunter on niin sanottu bilekuvaaja, joka kiertää klubeja ja tapahtumia Los Angelesissa sekä nykyisin myös muualla ympäri maailmaa valokuvaten kiinnostavia ihmisiä. Hänen kuvansa ovat nuorekkaita, vauhdikkaita ja hauskoja. Corysta tuli aluksi Hunterin harjoittelija ja he huomasivat, että aina kun Coryn kuvia esiintyi Hunterin sivustolla, thecobrasnaken kävijämäärä lisääntyi. Myöhemmin Cory ja Mark alkoivat seurustella.

Los Angeles Timesin artikkelissa Shawn Hubler kirjoittaa, etteivät media, teknologia ja kuuluisuus ole koskaan aikaisemmin törmänneet yhteen nuoruuden kanssa sellaisella voimalla kuin silloin, kun Cory tuli kuuluisaksi internetissä (Hubler 2007). Caroline Ryderin LA Weeklyyn kirjoittaman kolumnin mukaan Coryn kansainvälinen kuuluisuus alkoi Alankomaista (Ryder 2006). The Fashion Spot -foorumilla Cory sai viimein oman viestiketjunsä, kun hän alkoi tulla tunnetuksi erillään "skene-tyylistä" tai thecobrasnakesta. Aikaisemmin Corysta oli keskusteltu lähinnä foorumin Skene-tyyliä tai cobrasnakea käsittelevissä keskusteluissa. Kun hän alkoi tulla tunnetuksi

⁴¹ Wikipedia-artikkeli, Mark Hunter, saatavissa verkossa: [http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_\(photographer\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_(photographer)), luettu: 3.2. 2009.

⁴² Verkkosivu: <http://www.thecobrasnake.com/>, luettu: 16.1. 2009.

laajemminkin, hän sai oman keskustelunsa⁴³ TFS-foorumille. Cory herätti keskusteluissa mielipiteitä puolesta ja vastaan. Aluksi vallitsi epätietoisuus siitä, kuka hän on, ja keskusteluun tuli jatkuvasti kyselyjä asiaa koskien. Osa keskustelijoista ihaili hänen vaatteitaan ja asennettaan, osa taas suhtautui vähättelevästi ja ironisesti. Jotkut ilmaisivat kyllästymisensä Coryyn ja tämän tyyliin jo melko pian, mutta silti viestien määrä vain kasvoi. Eräs kirjoittajista ihmetteli heinäkuussa 2007, ettei voi uskoa, että työstä on jo 53 sivua ja yli 1 000 viestiä. Hänen mielestään Cory näytti kuin keneltä tahansa katunuorelta New Yorkissa tai Los Angelesissa. Foorumilaisia kiinnosti Coryssa ennen kaikkea hänen erikoinen tyyliinsä, asenteensa ja nuoruutensa. Hän sai keskustelussa osakseen sekä ihailevia että inhoavia mielipiteitä.

4.2 Mitä tarkoittaa "diskurssi"

Ennen kuin perehdyn tarkemmin Sinikka Aapolan, Marnina Gonickin ja Anita Harrisin tutkimiin tyttödiskursseihin, on syytä selventää itse diskurssin käsitettä. Diskurssi on Stuart Hallin mukaan ryhmä lausumia, jotka tarjoavat kielen sitä varten, että voitaisiin puhua tietynlaisesta jostakin aiheesta koskevasta tiedosta, toisin sanoen representoida tätä tietoa. Hall toteaa, että silloin kun jostakin aiheesta esitetään lausumia jonkin erityisen diskurssin sisällä, diskurssi mahdollistaa aiheen näkemisen jollakin tietyllä tavalla. Samalla se rajoittaa muita tapoja, joilla aihe voitaisiin esittää. Hallin mukaan diskurssi koostuu useista lausumista, jotka yhdessä muodostavat "diskursiivisen muodostuman". Termi "diskursiivinen muodostuma" on peräisin Michel Foucault'ta. Diskursiivisen muodostuman lausumilla on yhteinen tyyli, ne viittaavat samaan objektiin ja tukevat tiettyä strategiaa tai yhteistä institutionaalista tai poliittista suuntaa tai kaavaa. (Hall 1999, 98–99.)

Hallin käyttämässä diskurssikäsitteessä on tärkeää se, ettei se perustu tavanomaiselle ajattelun, toiminnan, kielen ja käytännön erottamiselle toisistaan. Diskurssissa on kyse nimenomaan kielen käyttämisestä tiedon tuottamiseen, mutta myös se itse on tiettyjen käytäntöjen tuottama.

Se on "diskursiivinen käytäntö", merkityksen tuottamisen käytäntö.
Koska kaikki sosiaaliset käytännöt käsittävät merkityksiä, kaikilla käytännöillä on diskursiivinen ulottuvuutensa. (Mt. 99.)

Diskurssi on siis vaikuttava osa kaikissa sosiaalisissa käytännöissä (Hall 1999, 99). Stuart Hall pohtiikin sitä, voiko diskurssi olla valtaa koskevien kysymysten ulkopuolella toimiva, eli

⁴³ Verkkokeskustelu: <http://www.thefashionspot.com/forums/f50/cory-kennedy-50457.html>, luettu: 3.2. 2009.

ideologisesti viaton (Mt. 102). Hän toteaa, että erilaiset motiivit ja intressit, jotka ovat toistensa kanssa vuorovaikutuksessa, vaikuttavat diskurssiin. Motiivit ja intressit eivät kuitenkaan ole koskaan täysin tietoisia tai rationaalisia. (Mt. 103.) Hallin mukaan eurooppalaisten "meidän ja muiden" diskurssi ei ollut viaton, koska se ei käsitellyt tasaveroisten ihmisten välistä kohtaamista. Eurooppalaiset menivät löytöretkillään sellaisten ihmisten luo, jotka eivät halunneet tulla löydetyiksi, tutkituiksi tai riistetyiksi. Eurooppalaiset kohtasivat muut kansat valta-asemasta käsin. Michel Foucault'n mukaan diskurssi ei vain sisälly aina valtaan, vaan on myös yksi niistä järjestelmistä joiden kautta valta leviää. Diskurssin tuottama tieto laskee Foucault'n mukaan perustan tietynlaiselle vallalle, jota harjoitetaan niitä kohtaan, joista "tiedetään". Kun tätä valtaa harjoitetaan käytännössä, tietyllä tavalla "tiedetyistä" tulee sen alaisia eli heidät alistetaan sille. (Mt. 104.)

Diskurssit ovat siis Hallin mukaan puhetapoja, ajattelutapoja ja tapoja esittää jokin kohde tai aihe. Ne tuottavat merkityksellistä tietoa kohteestaan ja tämä tieto puolestaan vaikuttaa sosiaalisiin käytäntöihin. Sillä on näin todellisia seurauksia ja vaikutuksia. Diskurssit myös toimivat aina suhteessa valtaan ollen osa vallan levittäytymistä ja myös sen kyseenalaistamista. Diskursseissa ei ole Hallin mukaan olennaista se, onko diskurssi tosi vai epätosi vaan se, onko sillä käytännön vaikutuksia. (Mt. 105.)

4.3 Kaksi tyttödiskurssia: Ofelia ja Girl Power

Kirjassaan *Young Femininity - Girlhood, Power and Social Change* Sinikka Aapola, Marnina Gonick ja Anita Harris tarkastelevat kriittisesti kahta vallitsevaa tyttödiskurssia, jotka esittävät tytöt joko vahvoina ja voimakkaina tai haavoittuvaisina ja riskeille alttiina. Käytän oman analyysini perustana Aapolan, Gonickin ja Harrisin tekemää työtä näistä kahdesta tyttödiskurssista. He pyrkivät kyseenalaistamaan asetelman, joka antaa turhan yksipuolisen kuvan tyttöjen monista paikoista yhteiskunnassa ja omissa paikallisissa ympäristöissään. He analysoivat sitä miten tytöt vastustavat ja sopeutuvat "kriisin" ja "voimakkuuden" diskursseihin, jotka tällä hetkellä pitkälti määrittävät tyttöyttä. He toteavat myös, että tyttöjen mahdollisuudet positioida itsensä ovat riippuvaisia heidän sosiaalisista, taloudellisista ja kulttuurisista resursseistaan sekä heidän halustaan ja sitoutumisestaan tiettyihin tyttöyden muotoihin. Aapola et al. käyttävät analyysinsa kohteina useita tekstejä populaarikulttuurin, median, kasvatuksellisen ja feministisen teoriankin alueilta. (Aapola et al. 2005, 11–12.) He toteavat, että median ja akateemisen tutkimuksen kiinnostus tyttöihin ja tyttöyteen kuvastaa sekä kulttuurista kiinnostusta tyttöihin että jonkinlaista heihin

liittyvää nykyaikaista ahdistusta. Kaksi moderneissa länsimaisissa yhteiskunnissa kilpailevaa diskurssia antavat heidän mukaansa muodon tälle kaksijakoiselle käsitykselle tytöistä. (Aapola et al. 2005, 18.) Tyttöihin kohdistuvat kiinnostus ja ahdistus näkyvät myös TFS-foorumin keskustelussa Cory Kennedystä, kuten pyrin myöhemmin näyttämään.

4.3.1 "Girl Power" ja "uusi tyttö"

Aapolan, Gonickin ja Harrisin mainitsemat tyttödiskurssit ovat "Girl Power" (jatkossa: girl power -diskurssi) ja "Reviving Ophelia" (jatkossa: Ophelia-diskurssi). Aapola, Gonick ja Harris toteavat, että koska diskurssit muokkaavat ajatteluamme, tuottavat uutta tietoa ja helpottavat yhteisten käsitysten syntymistä, on tärkeää saada lisää tietoa siitä miten kyseiset diskurssit toimivat. Näistä diskursseista saadun tiedon avulla voidaan käsitellä tyttöihin liittyvää ahdistusta ja kulttuurista kiinnostusta sekä sitä, miten tytöt elävät elämäänsä näiden merkitysten kautta, Aapola et al. toteavat. He haluavat kiinnittää huomiota siihen, miten dominantit diskurssit ja lausumat tekevät tietyistä tyttöyden merkityksistä yleisiä ja hallitsevia olettamuksia. (Aapola et al. 2005, 18–19.) Sen lisäksi että diskurssit helpottavat ajatuksia ja toimintaa, ne myös rajoittavat niitä. Kaikki diskurssit pitäisikin siis Aapolan ja kumppaneiden mukaan nähdä sekä mahdollistavina että rajoittavina. On syytä pohtia myös sitä mitä jää näiden kahden diskurssin ulkopuolelle. Aapola, Gonick ja Harris kysyvät, miten nämä diskurssit osallistuvat tyttöjen monimutkaisten ja epäyhtenäisten subjektiviteettien luomiseen, miten niitä kierrätetään mediateksteissä ja miten tytöt elävät niitä erilaisissa rodullisissa ja eri luokkia edustavissa ympäristöissä. (Mt. 18–19.)

Girl power -diskurssi on monimutkainen ja ristiriitainen. Sillä voidaan nimittää monenlaisia kulttuurisia ilmiöitä ja naisiin liittyviä sosiaalisia asemia. Tämä diskurssi kirjoittaa Aapolan ja kumppaneiden mukaan uudelleen tyttöihin liitettyjä käsityksiä passiivisuudesta, äänettömyydestä, haavoittuvuudesta ja hyväluontoisuudesta. Toiset ovat moittineet girl power -diskurssin perustumista individualismille ja uusliberaaleille⁴⁴ ihanteille; toiset puolestaan ovat iloinneet sen tytöille tuottamista laaja-alaisemmista naiseuden muodoista. (Aapola et al. 2005, 19.)

Käsite "girl power" on levinnyt englannin kielestä myös Pohjoismaihin ja muihin kulttuureihin. Termin juuret ovat 1990-luvulla Yhdysvaltaisessa riot grrrls -punk-liikkeessä. (Mt. 20.) Riot grrrls -liikkeen kanssa samoihin aikoihin syntyi myös paljon suosittuja tyttöbändejä, kuten The Spice

⁴⁴ Uusliberalismi on poliittinen suuntaus, joka pyrkii sysäämään vastuuta valtion sijaan yksilölle itselleen. Uusliberalismin ajatusten mukaan yksilön menestys on pitkälti hänen omissa käsissään ja itsestään on mahdollista ja suotavaakin luoda menestystarina. (Aapola et al. 2005, 36–37.)

Girls, joka otti myös käyttöönsä sloganin "girl power". (Mt. 22.) Susan Hopkins kirjoittaa, että Spice Girlsin edustama "girl power" rakentuu, toisin kuin 1960- ja 1970-lukujen feminismin ihanteet, unelmille kuuluisuudesta ja itsensä kehittämisestä. Nykypäivän naisroolimallit ovat poptähtiä ja julkkiksia, eivät akateemikkoja tai aktivisteja. (Hopkins 2002, 11.) Tultuaan valtavirtamedian tietoisuuteen riot grrrl-liike törmäsi vaikeuksiin. Sen piirissä olevat tytöt alkoivat jopa boikotoida lehtiä ja lakkasivat antamasta haastatteluja, jottei heidän sanomaansa vääristeltäisi mediassa. Aapolan, Gonickin ja Harrisin mukaan tämä "aidon alakulttuurin" ja "kaupallistuneen, aatteesta luopuneen valtavirran" välinen ero näkyy yhä eri muodoissaan girl power -diskursseista puhuttaessa. (Aapola et al. 2005, 24–25.)

Riot grrrlsin vastustuksesta huolimatta "girl power" tehtiin tai "palautettiin" tuotteistamisen kautta osaksi valtavirtaa hieman samaan tapaan kuin punk-muoti 1970–1980-luvuilla (vrt. Hebdige 1979, 94–96). Saman huomion on tehnyt myös Hopkins (Hopkins 2002, 7). Käsitettä alettiin käyttää hyväksi myös mainonnassa, yhteisöjen ja valtioiden projekteissa sekä lähes missä tahansa naisiin liittyvissä uutisissa tai hankkeissa. (Aapola et al. 2005, 25.) Girl power muuttui muoti-ilmiöksi. Girl power -diskurssi positioi nuoret naiset rohkeiksi, kunnianhimoisiksi, motivoituneiksi ja itsenäisiksi. (Mt. 26.) Susan Hopkins kirjoittaa, että "söpöstä, mutta voimakkaasta tyttö-naisesta on tullut pop-kulttuurin ikoni: hän on sankarillinen ylisuoriutuja – aktiivinen, kunnianhimoinen, seksikäs ja vahva" (Hopkins 2002, 1). Kyseisen diskurssin ideologia antaa mahdollisuuden yksilöllisten menestystarinoiden synnylle ja jopa rohkaisee tyttöjä tavoittelemaan menestystä.

Stuart Hallin mukaan diskurssi rinnastuu sosiologien ideologiaksi nimittämään ilmiöön: se on joukko lausumia tai uskomuksia, jotka tuottavat tietoa, joka palvelee tietyn luokan tai ryhmän etua. Hall toteaa, että Foucault on perustellut diskurssi-käsitteen käyttöä ideologia-käsitteen sijasta sillä, että ideologia perustuu jaottelulle tosiin (tiede) ja epätosiin (ideologia) maailmaa koskeviin lausumiin sekä uskomukseen siitä, että maailmaa koskevat tosiseikat auttavat meitä erottamaan todet lausumat epätosista. Foucault kuitenkin väittää, että sosiaalista, poliittista tai moraalista maailmaa koskevat lausumat tuskin koskaan ovat yksinkertaisesti joko tosia tai epätosia. Hän pyrkiikin Hallin mukaan diskurssin käsitettä käyttämällä pääsemään eroon pulmasta selvittää, mitkä sosiaaliset diskurssit ovat tosia tai tieteellisiä, mitkä taas epätosia tai ideologisia. (Hall 1999, 100–101.) Löysin TFS-foorumin keskustelusta teemoja, jotka ilmentävät nykypäivän tyttöyden ihanteita, kuten painetta oman tulevaisuutensa luomisen ja menestymiseen.

1990-luvun "riot grrrls"-tytöille muun muassa Driscollin esittämä kysymys "onko girl power feminismiä?" olisi ollut absurdi, mutta nykykontekstissa, jossa girl power on liitetty vahvasti

teinityttöjen kuluttajarooleihin ja termin merkitykset ovat lisääntyneet jatkuvasti, vastaus kysymykseen ei ole lainkaan yksinkertainen (Aapola et al. 2005, 26). Girl powerista on tullut tytöille suunnatussa markkinoinnissa käytetty slogan, jonka avulla myydään tuotteita, joihin kenties liittyy ajatus niiden mukanaan tuomasta vahvemmassa ja rohkeammasta itsestä, joka syntyy naisellisuuden, individualismin ja kulutuksen kautta. Girl power -diskurssin avulla on myyty vaatteita, kosmetiikkaa, musiikkia ja sen oheistuotteita. Mistä tahansa monista mahdollisista perspektiiveistä girl power -ilmiötä tarkastelemaan, se ilmentää aina jonkinlaista muuttuvaa tyttöyttä. Kollektiivinen ja yksilöllinen voimautuminen samoin kuin kaupallinen tyttöjen hyväksikäyttö, joka edistää uusliberaalia ajatusmaailmaa, antavat molemmat Aapolan, Gonickin ja Harrisin mukaan uuden ilmiön tytöille, tyttöydelle ja sille miten tyttöjen tulisi elää elämäänsä. (Mt. 32.)

Aapola et al. tarkastelevat girl power -diskurssia sosiologi Ulrich Beckin "individualisaation sosiaalisen nousun" (Beck 1992, 87) ilmentymänä, joka liittyy uusliberalismin nousuun (Aapola et al. 2005, 36). Aapolan ja kumppaneiden mukaan joitakin girl power -ilmiön puolia voidaan pitää uutta itsestään vastuussa olevaa ja itseään toteuttavaa uusliberaalia subjektia luovina. (Mt. 36–37.) Beck kirjoittaa "refleksiivisestä modernisaatiosta", jossa ihmiset vapautuvat teollisen yhteiskunnan instituutioista, kuten luokasta, perheestä ja sukupuolirooleista. Tämä ruokkii individualisaation sosiaalista nousua, jonka kanssa samanaikaisesti olemassaolevat yhteiskunnan epätasa-arvoiset suhteet kuitenkin säilyvät ennallaan. Tämä on Beckin mukaan mahdollista siksi, että yleisen elintason noustua ihmiset ovat irronneet luokkasitoumuksistaan ja joutuvat luottamaan itseensä yksilöllisillä työmarkkinoilla. Kunkin on itse valittava ja muokattava omat vaihtoehdotensa elämässä, oma alakulttuurinsa ja sosiaalinen identiteettinsä sekä kannettava valintoihin liittyvät riskit. Individualisaatio tarkoittaa tässä mielessä Ulrich Beckin mukaan elämäntapojen erilaistumista ja hajaantumista. (Beck 1992, 87–88.)

Nuorten tyttöjen roolimalleja ja identiteetin rakentamista Britanniassa tutkineen Shelley Budgeonin mukaan individualisaatioon liittyy käsitys identiteetistä valintana (Budgeon 1998, 121–122, 139; Aapola et al. 2005, 37). Budgeonin ajattelutavan mukaan "nuorena naisena oleminen merkitsee sitä, että voi olla kuka vain haluaa". Tämä näkemys on erittäin positiivinen. Budgeon ehdottaa, että yksilöllisyys ja itsensä määrittelemisen tarjoavat tytöille voimakkaan aseman, josta arvioida ihannenaiseuden kulttuurisia representaatioita sekä haastaa ja hylätä mahdollisia naisen malleja, jotka eivät sovi heidän käsitykseensä itsestään ja omasta tulevaisuudestaan. (Aapola et al. 2005, 37.) Valerie Walkerdine ja kumppanit ovat kuitenkin esittäneet kriittisiä huomioita tähän positiiviseen ajatukseen ja todenneet, että tämä valintatilanne ei ole samalla tavalla mahdollinen työväenluokan

brittityöille, joiden mahdollisuudet menestykseen ovat heidän omista kyvyistään tai haluistaan huolimatta rajatut. (Walkerdine et. al. 2001, sit. Aapola et al. 2005, 37.)

Girl power -diskurssiin liittyviä piirteitä ovat naisellisuus, tyttöys, individualismi, päämäärätietoisuus ja päättäväisyys. Girl power -diskurssi rakentaa feminististä ihannetta uudesta vahvasta nuoresta naisesta, jolla on vahva käsitys itsestään ja joka pitää omat asiansa omissa käsissään. Diskurssin korostamat mahdollisuudet, rajaton potentiaali ja lupaus tulevaisuuden hallinnasta ilmentävät myös uusliberalistisen ajatusmaailman ihanteita. Mukana on myös ajatus siitä, että menestys ja onnellisuus ovat tyttöjen ulottuvilla, kunhan he vain hankkivat taidot tai piirteet, joita tarvitaan jatkuvaan itsensä uudelleen keksimiseen. Feministisen ja tulevaisuudenuskoksen retoriikan lisäksi girl power -diskurssi on myös kätevä markkinointikeino, jolla saadaan kontakti laajoihin teinityttömarkkinoihin. Tytöt ovat aktiivisia kuluttajia ja niinpä girl power -diskurssi on löytänyt tiensä myös markkinoinnin apuvälineeksi. (Aapola et al. 2005, 39.) Joidenkin kriitikoiden mukaan girl power -diskurssi on jopa vähentänyt feminismin tehoa (mt. 30). Näitä edellä mainitsemiani girl power -diskurssin piirteitä pyrin myöhemmin löytämään TFS-foorumin Cory Kennedyä käsittelevästä keskustelusta. Aapola ja kumppanit pelkäävät, että girl power on kohdannut jonkinlaisen taantumän, jonka seurauksena tyttöjä pyritään positioimaan uudelleen tutun vastakkainasettelun mukaisesti paikkoihin "hyvinä" ja "pahoina" tyttöinä sekä niihin liittyviin merkityksiin seksuaalisuudesta, naiseudesta, vallasta ja toimijuudesta (mt. 39).

4.3.2 Tyttöys kriisissä – Ofelia-diskurssi

Aapola, Gonick ja Harris panevat merkille, että Ofelia-diskurssi ("Reviving Ophelia") tuli valtavirran huomion kohteeksi samoihin aikoihin kuin girl power -diskurssi, 1990-luvun alkupuolella. Toisin kuin girl power, Ofelia-diskurssi on varsin homogeeninen ja vaikuttanut erityisesti Pohjois-Amerikassa. Diskurssin nimi tulee psykologi Mary Pipherin kirjasta *Reviving Ophelia: Saving the Selves of Adolescent Girls* (1994). Pipher käyttää Shakespearen Ofelia-hahmoa uuden tyttöyden kriisin symbolina. Pipherin mukaan *Hamletissa* Ofelia on tottelevainen tytär, joka hukuttautuu suruun ja tappaa itsensä, koska ei kykene vastaamaan Hamletin ja isänsä kilpaileviin vaatimuksiin. Aapola ja kumppanit toteavat, että Ofelia-diskurssilla on länsimaisissa yhteiskunnissa pitkä historia. (Aapola et al. 2005, 40–41.) Mary Pipherin väitteen mukaan tytöille tapahtuu jotain dramaattista varhaisessa murrosiässä, minkä seurauksena he menettävät oman minuutensa ja joutuvat yhteiskunnallisten paineiden vuoksi laittamaan sivuun oman aidon itsensä. Tämä paine "olla joku muu" masentaa Pipherin mukaan tyttöjä. Ofelia-diskurssin mukaan tytöt ovat

haavoittuvaisia, minuutensa kadottaneita sekä median ja muun yhteiskunnan painostuksen vuoksi miellyttämisenhaluisia. (Mt. 41–42.) Aapolan, Gonickin ja Harrisin käsittelemien tekstien kautta välittyy käsitys tyttöjen murrosiän itsetuntokriisistä, joka johtuu tyttövihamielisestä kulttuurista, mikä puolestaan kieltää tytöiltä aidon itsensä ilmaisemisen. (Mt. 43–45.)

Ofelia-diskurssin rinnalle on syntynyt myös toinen tyttödiskurssi, joka korostaa tyttöyden kriisiä, nimittäin käsitys "ilkeästä tytöstä" (mean girl). Vaikka Aapolan ja kumppaneiden mukaan useimmat tätä diskurssia käsittelevät kirjat kuvaavat ilkeän tytön voimakkaana, enemmän kuin haavoittuvana, on tyttö silti kriisitilassa ja tarvitsee aikuisten väliintuloa päästäkseen takaisin menestyksellisen kehityksen polulle. Tämä "riskikäyttäytyminen" aiheuttaa huolta siksi, että nuorten sukupuoliroolit ovat sen myötä alkaneet hämärtyä, koska tytöt ovat alkaneet käyttäytyä tavoilla, joita on yleensä pidetty pojille tyypillisenä. 2000-luvun alun "paha tyttö" on Meda Chesney-Lindin ja Katherine Irwinin mukaan Yhdysvalloissa latino- tai afroamerikkalaisen jengitytön sijaan valkoinen, lupaavan tulevaisuuden omaava, keskiluokkainen ja kotoisin lähiöstä. (Chesney-Lind & Irwin, 2004, sit. Aapola et al. 2005, 48–49.) Aapola et al. toteavat Chris Griffinin huomauttaneen, että varakkaille vaikeuksissa oleville nuorille suunnatut erityiskoulut ovat lisääntyneet. Nämä koulut ja terapiaohjelmat pyrkivät puuttumaan itsetunto-ongelmiin, aggressioon ja häiriökäyttäytymiseen. Usein nämä Ofelia- tai "ilkeä tyttö" -diskursseja käyttävät instituutiot tarjoavat keskiluokkaisille vanhemmille nopeiden ratkaisujen ohjelmia, joiden tarkoitus on saada heidän lapsensa jälleen oikealle tielle kohti menestystä. Kuten Valerie Walkerdine, Helen Lucey ja June Melody ovat todenneet, keskiluokkaiset henkisistä tai muista ongelmista kärsivät tytöt saavat paljon mahdollisuuksia kalliisiin terapiaoihin. Sen sijaan vähempiosaiset tytöt joutuvat itsetunto-ongelmiensa kautta helpommin rikosoikeuden kuin terveydenhuollon piiriin. (Walkerdine, Lucey, Melody 2001, 185, sit. Aapola et al. 2005, 50.)

Vaikka Ofelia-diskurssi onkin tuonut näkyviksi tietynlaista tyttöyttä ja tyttöjä, se on tehnyt niin hyvin muuttumattomilla ja kankeilla tyttöjen representaatioilla: tytöt on esitetty vain yhteiskunnan passiivisina uhreina. (Mt. 52.) Se on myös kiinnittänyt huomiota huonon itsetunnon, syömishäiriöiden, masennuksen ja riskikäyttäytymisen kaltaisiin ongelmiin. Se sisältää myös paljon ongelmia, kuten sen että diskurssi esittää ennestään jo varsin etuoikeutetut valkoiset keskiluokkaiset tytöt huono-onnisina uhreina ja sitä kautta edelleen marginalisoi niitä tyttöryhmiä, jotka ovat sosiaalisesti, taloudellisesti ja poliittisesti vielä huonommassa asemassa. Diskurssi myös individualisoi sosiaalisia ongelmia ja korostaa ratkaisuna sitä että tyttöjen itsensä tulisi tehdä yhä enemmän työtä itsensä hyväksi esimerkiksi terapian kautta ratkaistakseen heitä kohtaavat sosiaaliset ongelmat. (Mt. 55.) Vastuu tyttöjen hyvinvoinnista on siis siirretty vanhemmilta ja yhteiskunnan

instituutioilta yhä enemmän tytöille itselleen.

Ehkä länsimaisen kulttuurimme pakkomielteinen kiinnostus nuoriin tyttöihin koskeekin nimenomaan valkoisia keskiluokkaisia tai rikkaita tyttöjä, jotka ovat näkyvästi esillä mediassa, niin huolen ja ahdistuksen kuin ihailunkin aiheina? He ovat populaarikulttuurin sankareita, "tyttöidoleita", niin tv-sarjoissa, pop-tähtinä, malleina kuin internetissäkin. Heissä yhdistyvät nuoruuden, ulkonäön, varakkuuden ja vastuun puuttumisen fantasiat, joten heillä voidaan nähdä olevan loputtomien mahdollisuuksien lisäksi myös monia muita uusliberaalin maailmankatsomuksen ihanneominaisuuksia. "Tyttöidoli" on nuori, mutta ikäisekseen poikkeuksellisen kypsä, hyvinpukeutunut, ulkonäöstään huolehtiva, persoonallinen, rohkea ja kuuluisa tyttö. Hän symboloi menestystä, näkyvyyttä ja yksilöllisyyttä, mutta yksilöllisyys toteutuu vain länsimaisen kauneusihanteen rajoissa. Tyttöidoli ei voi olla ylipainoinen, huonoihoinen, heikkoitsetuntoinen, köyhä, näkymätön tai lapsellinen, kuten oikeat teini-ikäiset. Esimerkkejä tyttöidoleista voisivat olla Cory Kennedyn lisäksi vaikkapa Lindsay Lohan, Mary-Kate ja Ashley Olsen sekä Britney Spearsin ja Kate Mossin kaltaiset tähdet nuorena. Tyttöidolit esiintyvät taajaan myös populaarikulttuurin teksteissä, tv-sarjoissa ja elokuvissa, kuten O.C., Gossip Girl, Clueless tai High School Musical.

Tutkimuksessaan lasten ja nuorten esityksistä amerikkalaisessa prime time -televisiossa Nancy Signorielli toteaa, että vanhemmat teinitytöt esiintyvät poikia useammin amerikkalaisissa televisio-ohjelmissä. Televisio-hahmoista 13 prosenttia naisista oli 15–19-vuotiaita, kun taas vain 7 prosenttia mieshahmoista oli samanikäisiä poikia. Signoriellin mukaan yleensä enemmistö television henkilöhahmoista on miehiä, mutta 15–19-vuotiaiden ikäryhmässä tyttöjä esiintyy enemmän kuin poikia (Signorielli 2007, 170–174.) Vuonna 2000 tehdystä tutkimuksesta puolestaan kävi ilmi, että 13–21-vuotiaat nuoret jakautuivat prime-time-ohjelmissä tasaisesti molempien sukupuolten kesken, mutta olivat enimmäkseen valkoihoisia. Nämä nuoret kuvattiin usein rooleissa, joissa he selvittivät romanssiin, ystävyYTEEN, perheongelmiin ja suosittuuteen liittyviä ongelmia. He ratkaisivat ongelmansa itse, ilman aikuisten apua. Signoriellin mukaan Axel Aubrun ja Joseph Grady ovat huomanneet, että televisiossa teinit esitetään usein "superyksilöinä" – malleina siitä minkälaisia amerikkalaiset aikuiset itse haluaisivat olla. (Mt. 173.)

Ehkä teinityttö on aikuisten fantasia siksi että teinitytöllä on vapaus sen myötä, että häntä ei ole sidottu työhön tai perheeseen? Nuori ei ole tarpeeksi vanha työskentelemään, mutta on kyllin vanha kuluttamaan (Driscoll 2002, 64.) Tyttöidolin elämä on taloudellisesti turvattua, koska vanhemmat maksavat hänen kulunsa. Hän on vapaa "kehittämään ja toteuttamaan itseään", mutta hänellä ei ole

vastuuta esimerkiksi perheestä tai edes oikeudellista vastuuta itsestään. Tämän lisäksi tyttöidoli on ulkoisesti haluttava; hän edustaa pornossa, populaarimusiikissa ja muodissa esiintyvää itseisarvoisen nuoruuden ja kauneuden ihannetta, ja juuri siksi teini on fantastinen hahmo.

Kaarina Nikusen, Susanna Paasonen ja Laura Saarenmaan toimittamassa kirjassa *Jokapäiväinen pornomme* tutkitaan mediakulttuurin pornoistumista sukupuolen ja seksuaalisuuden kannalta. He kirjoittavat Britney Spearsin muuttuneesta tähtikuvasta, jossa Britney siirtyi pidättyväisestä viattomasta naapurintytöstä pornahtavaan esiintymiseen. Nikunen, Paasonen ja Saarenmaa huomauttavat, että Britney oli lolitaimaisesti napapaidoissa esiintyessään alusta asti seksuaalisoitu hahmo. (Nikunen, Paasonen, Saarenmaa 2005, 13–14.) Uransa alkupuolella Britney ilmensi erilaista fantasiaa: fantastista tyttöidolia ja pornoelokuvista tuttua viatonta, mutta seksuaalisoitua naapurintyttöä. Britneyn kasvaessa hänen edustamansa kuva muuttui. Myös Marko Raitanen kysyy, että ehkä aikuisuuden sijasta tavoiteltavaa onkin nuoruus? Jukka Relanderin mukaan nuoruudesta on tullut ihannetila, joka edellyttäisi akateemista koulutusta, toimitusjohtajan tuloja ja ammattiurheilijan fyysiikkaa. (Relander 2000, 286, sit. Raitanen 2005, 200). Raitanen huomauttaa myös, että suomalaiset nuoret pitävät arvostettavina ominaisuuksina itsenäisyyttä ja vastuun kantamista (mt. 204).

Nuorisokulttuurin vakautuminen Suomessa on kuvattu kolmivaiheisena ilmiönä. Ensimmäisessä vaiheessa aikakauslehdistö toimi nuorison luokittelijana ja leimaajana. Lehtien kirjoittamien paniikkia ja epävarmuutta lietsovien tarinoiden kautta nuoret huomasivat olevansa osa näytelmää, jossa heillä oli omat roolinsa ja he alkoivat mieltää itsensä ilmiöksi. Lopulta nuoret itsekin hyväksyivät vakiintuneet luokitukset ja raamitetun vapautensa, mikä johti siihen, että länsimaisissa teollistuneissa yhteiskunnissa nuoruutta pidetään ylimenokautena. Tähän liittyen nuorille suodaan erityisvapauksia nauttia nuoruudesta ennen aikuisten maailman velvollisuuksiin siirtymistä, mikä on toisaalta johtanut myös nuoruuden ihannointiin. Toisessa vaiheessa nuorten omat lehdet toimivat tyylien ja alakulttuurien määrittäjinä ja kolmannessa vaiheessa nuorisokulttuurit sisäistetään. (Ruohonen 2001, 47.)

Aapola, Gonick ja Harris pohtivat miten on mahdollista, että ensi katsomalta niin ristiriitaiset diskurssit, girl power ja ofelia, ovat ilmenneet samanaikaisesti. Ilmentävätkö ne ehkä erilaisia tytöille mahdollisia subjektiviteetin muotoja? Mitä nämä ovat ja missä suhteessa ne ovat toisiinsa? Mitä eroavia ja samanlaisia kulttuurisia ihanteita henkilöydestä, yksilöllisyydestä ja toimijuudesta tytöt kohtaavat näiden diskurssien kautta? (Aapola et al. 2005, 40.) He problematisoivat kirjassaan diskursseja edelleen muun muassa rodun ja aikuisuuden käsitteiden kautta. Näitä kriittisiä kantoja

en kuitenkaan näe tarpeelliseksi ottaa esille tässä yhteydessä vaan pyrin seuraavassa alaluvuissa keskittymään lähinnä edellämainittuihin diskursseihin suhteessa tutkimukseni kohteeseen, teini-ikäistä Cory Kennedyä koskevaan verkkokeskusteluun.

4.3.3 "She is kind of addicting though..." – Luenta keskustelusta tyttödiskurssien perusteella

TFS:in keskustelun aiheena on muoti. Cory Kennedy -keskustelu kuitenkin ajautuu varsin helposti sivuun itse aiheestaan eli Cory Kennedyn tyylistä ja vaatteista, vaikka foorumin moderaattorit usein kehottavatkin harhapoluille joutuneita keskustelijoita pysymään itse aiheessa. Tässä luvussa kuvailen keskustelua ja teen siitä oman luentani suhteessa aikaisempaan tyttötutkimukseen ja aikaisemmissa luvuissa esittelemiini kommentaareihin. Keskustelussa käsitellään monia Cory Kennedyyn ja tämän elämään liittyviä asioita, joilla ei kuitenkaan ole paljonkaan tekemistä hänen asujensa tai tyyliinsä kanssa. Osa hänen viehätysvoimastaan liittyikin muuhun kuin vaatteisiin. Varsin suuri osa keskustelusta koostuu siitä, että kirjoittajat pyrkivät pääsemään selvyyteen siitä, mikä tekee Corysta niin kiehtovan tai joidenkin mielestä myös luotaantyöntävän hahmon. Keskustelun perusteella voidaan tehdä myös joitakin johtopäätöksiä tyttöyteen liittyvistä ihanteista länsimaisessa kulttuurissamme.

Käytän keskustelua aineistonani samaan tapaan kuin Marjo Laukkanen käyttää Demi-lehden keskustelupalstaa väitöskirjassaan *Sähköinen seksuaalisuus. Tutkimus tyttöydestä nettikeskusteluissa* (Laukkanen 2007). Toisin kuin Laukkanen en kuitenkaan tee etnografista tutkimusta, vaan tekstin analyysia teemoittelun ja lähiluvun avulla. Kun käytän suoria lainauksia keskustelusta, olen jättänyt siinä olevat kirjoitusvirheet korjaamatta, suorat sitaatit ovat siis samassa asussa kuin ne esiintyvät foorumilla, kaikkine kirjoitusvirheineen. En kokenut tarpeelliseksi sisällyttää työhöni keskustelijoiden nimimerkkejä kahdestakin syystä: ensinnäkin haluan suojata keskustelijoiden yksityisyyttä ja toiseksi en koe niiden tuovan merkittävää lisää tulkittavaan materiaaliini. Vaikka keskustelu on julkinen, en halua nostaa esille yksittäisten keskustelijoiden nimimerkkejä, enhän tutki kenenkään yksittäisiä mielipiteitä tai itse keskustelijoita, vaan ennemminkin kokonaisuutta, joka on kyseisen keskustelun muodostama diskursiivinen muodostelma. Nimimerkit ovat usein englanninkielisiä, joskus niihin sisältyy nimiä, usein myös numeroita, joskus viittauksia muotiin, mutta useimmiten en kuitenkaan tiedä mihin henkilö nimimerkillään viittaa. Ne ovat yksilöllisiä tunnuksia, joiden avulla henkilöt erottautuvat foorumilla. Suorat lainaukset The Fashion Spotilta olen erottanut tekstistä sisennyksin.

Foorumilla käytetty kieli on hyvin vaihtelevaa. Jotkut kirjoittavat hyvää englantia, toiset taas erittäin huonoa. Tämä ei kuitenkaan vaikuta keskustelijoiden välisiin suhteisiin, vaan foorumi vaikuttaa yllättävän tasavertaiselta paikalta. Se yhdistää monia eri kansalaisuuksia edustavia ihmisiä, joten monelle käyttäjälle englanti on vieras kieli. Tämän vuoksi ei voidakaan olettaa, että kaikki osaisivat kirjoittaa täydellistä englantia. Tämä on foorumilla hyväksytty tosiasia, eikä kirjoittajia erotella käytetyn kielen perusteella eri kasteihin. Foorumilla tullaan kirjoitusvirheistä huolimatta ymmärretyksi. Kirjoittajat ovat myös eri-ikäisiä, eikä heidän koulutustaustoistaan ole tietoa. Uskoisin, että foorumilla keskustelea niin korkeasti koulutettua kuin työläisammateissakin olevaa väkeä. Nuorten nettikieli tuo myös oman värinsä foorumin keskusteluihin hymiöiden ja lyhenteiden myötä. TFS:in kulttuuriin ei kuulu, että keskustelussa vaadittaisiin esimerkiksi isojen alkukirjainten käyttöä tai oikeita välimerkkejä. Keskustelu TFS:lla on siis varsin epämuodollista.

Suosituimmat aiheet Corya koskevassa keskustelussa ovat hänen elämäntyyliinsä pohtiminen sekä hänen ulkonäkönsä arviointi. Foorumilla keskustellaan paljon myös Coryn internet-kuuluisuuden synnystä, hänen mahdollisista yhteyksistään muoti- ja viihdemaailmaan sekä hänen perheestään ja vanhemmistaan. Aapola, Gonick ja Harris toteavat, että kulttuurissamme tyttöihin liittyy samanaikaisesti sekä valtava kiinnostus että ahdistus. Nuoreen tyttöön liittyvä viha-rakkaus-keskustelu on hyvin vahvasti esillä myös TFS-foorumin Cory Kennedy -keskustelussa. Corya käsittelevä keskustelu huojuu jossakin kiinnostuksen ja ahdistuksen välimaastossa. Kiinnostusta ilmentävät itse keskustelun olemassaolon lisäksi Corya ihailevat viestit. Ahdistusta ja inhoa puolestaan ilmentävät huolestuneet ja Coryn tyyliä, elämäntapaa tai olemusta moittivat viestit. Kuten Sara Heinämaa ja Sari Näre toteavat, naisviha ei merkitse ainoastaan miesten naisiin kohdistamaa vihaa vaan myös naisten kantamaa vihaa omaa sukupuoltaan kohtaan. Tämä viha rakentuu Heinämaan ja Näreän mukaan yksityisten ja yhteiskunnallisten suhteiden kohtauspisteissä. Naisvihassa on heidän mukaansa kyse yksilöllisiin kokemuksiin kiinnittyvästä tunnerakenteesta, joka saa yhteisöllisen ilmaisun mielikuvissa, kulttuurituotteissa, ideologioissa ja uskomuksissa. (Heinämaa & Näre 1994, 6.)

TFS-foorumin Cory Kennedyä koskevassa keskustelussa yhdistyvät sekä Ofelia- että girl power-diskurssi. Keskustelijat käyttävät molempien diskurssien mukaisia perusteluja koettaessaan selvittää Cory Kennedyn vetovoiman ja suosion salaisuutta. Olen jaotellut keskustelun viestejä niissä esiin tulevien teemojen mukaisesti ryhmiin. Löytämäni kategoriat ovat "tulevaisuus ja uusliberaali diskurssi", "huoli-diskurssi", "ihailu ja kadehtiminen", "kapinallisuus ja transgressio", "seksuaalisuus ja skandaali", "luokka, perhe ja varallisuus", viha-rakkaus-debatti" sekä "muut julkkikset ja kuuluisuus".

Tyttöihin liittyvissä diskursseissa nojaan aikaisempaan tyttöutkimukseen. Aapola, Gonick ja Harris pohtivat sitä miten Ofelia- ja girl power -diskurssit vaikuttavat tyttöjen subjektiviteettiin ja sitä miten niiden samanaikainen olemassaolo on selitettävissä (Aapola et al. 2005, 53). He toteavat haluavansa tutkia diskursseja erään tärkeän uuden vaiheen ilmentäjänä 1900-luvun lopulla ja 2000-luvun alussa. He liittävät nämä diskurssit modernisaatioprosessin muutoksiin ja siihen mitä Ulrich Beck on nimittänyt "individualisaation sosiaalisiksi nousuksi". Samalla kun hallitusten ja työmarkkinoiden toimet velvoittavat "standardisoimaan oman olemassaolonsa", individualisaatio pakottaa ihmiset jatkuvaan itsetarkkailuun, niin että "emme ole sitä mitä olemme, vaan sitä mitä teemme itsestämme". (Beck 1992, 87–88.) Tätä kautta nykyaikaisista sukupuoli-identiteeteistä ja -suhteista tulee symbolisia, niin että ne representoivat ihannemuodossa perinteestä irrotetun ja itsensä uudistaneen minän mahdollisuuksia. Beck on luonnehtinut nykyistä modernia aikaa "refleksiiviseksi moderniksi" (mt. 87; Bauman 2002, 45). Sekä Ofelia- että girl power -diskurssi korostavat nuoria naissubjektiviteettejä projekteina, joita yksilö voi muokata, ja rohkaisevat tyttöjä "tekemään työtä itsensä eteen". Uusia voimakkaita identiteettejä voidaan luoda ostamalla oikeita tuotteita ja hankkimalla oikea "look". Vaikeudet ja ongelmat ovat ratkaistavissa terapian ja itsetuntotyöpajojen avulla. Tyttöjen subjektiviteeteistä tulee siten sen valvonnan ja sääntelyn arvoisia, jota toteuttavat niin aikuiset kuin tytöt itsekkin. (Beck 1992, 54.)

Tulevaisuuden mahdollisuudet ja uusliberaali diskurssi

Uusliberaali menestysdiskurssi eräällä tavalla henkilöityy Cory Kennedyssä. Hänet voidaan nähdä "tee-se-itse" -julkkiksena, joka on onnistunut toteuttamaan individualisaatioprosessin huippuunsa ja tekemään itsestään menestystarinan ja uniikin ihailun kohteen. Hänelle povataan suurta tulevaisuutta, ja hänen internetissä saavuttamansa kuuluisuuden arvo tunnustetaan. Osa foorumin kirjoittajista uskoo Corylla olevan tulevaisuudessa hyötyä hänen jo saavuttamastaan kuuluisuudesta ja solmimistaan kontakteista. TFS-foorumi on tunnustanut Cory Kennedyn "tähteyden" ja ollut osaltaan myös rakentamassa sitä, sillä häntä käsittelevä keskustelu sijaitsee foorumin "Star Style"-osiossa, jossa on enimmäkseen julkkisnaisten tyyleille omistettuja keskusteluja. Eräs keskustelijajoista arvelee, että Coryn olisi mahdollista ryhtyä näyttelijäksi, ohjaajaksi, laulajaksi tai dj:ksi, koska hän pääsi jo esiintymään erään tunnetun yhtyeen musiikkivideossa. Keskustelijat uskovat, että viihdealan ihmisten piireissä liikkuminen voi avata Corylle mahdollisuuksia esimerkiksi elokuvarooleihin.

Foorumilla spekuloidaan Coryn tulevia mahdollisuuksia esimerkiksi independent-elokuvissa tai

ammattivalokuvamallina. Nämä mielipiteet toistavat girl power -diskurssin näkemystä menestyneestä individualisaatioprosessista. Cory toimii malliesimerkkinä siitä, että periaatteessa kuuluisuus ja siihen ajatuksena liittyvä menestys ovat kenen tahansa nuoren naisen ulottuvilla. Keskustelijat ovat sisäistäneet ajatuksen siitä, että kuuluisuus voi oikein käytettynä tuoda mukanaan monia mahdollisuuksia. Coryn tulevaisuuden mahdollisuuksia pohtiessaan eräs kirjoittaja toteaa, että tämä tulee päätymään joko vieroitushoitoon, stailistiksi tai lehden toimittajaksi. Kommentissa menestys kietoutuu yhteen epäonnistumisen ja transgression (lain, uskonnollisten normien tai kiellon rikkomisen) kanssa. Kirjoittajan Coryn tulevaisuudelle tarjoamat mahdollisuudet ovat joko vieroitushoito ja riippuvuus tai menestyvä ura muodissa ja mediassa. Menestykseen liittyy kiinteästi epäonnistumisen ja turmiollisen transgression vaara. Kirjoittaja toteaa myös, että jos Cory käyttää kuuluisuuttaan hyväkseen, hän voi saada monia mahdollisuuksia ilman kovin suuria panostuksia, kuten Paris (Hilton) ja Nicole (Richie). Julkkikset kuten Paris ja Nicole näyttävät mallia siitä miten voidaan menestyä.

I think that if she uses it well the fame she has now can open alot of doors for her with out having to put must effort in. Look at Paris and Nicole.

Corya verrataan keskustelussa Andy Warholin 1960-luvun tähteen Edie Sedgwickiin⁴⁵ ja jopa Warholiin itseensä. Foorumilaiset pohtivat sitä, onko Cory Kennedy "uusi Edie Sedgwick", kuten osa keskustelijoista tuntuu ajattelevan. Eräs keskustelija toteaa, että Cory saattaisi olla jopa uusi Warhol, joka voisi perustaa hullujen taiteellisten persoonien ryhmän. Kirjoittaja toteaa, että saattaisi itsekin liittyä ryhmään, jos asuisi Los Angelesissa.

I couldn't have said it better myself... if not the Edie, maybe even the Warhol! I could totally see her starting some entourage full of artsy, crazy people... heck, I would join in if I lived in Los Angeles!

Kirjoittaja tuo itsensä mukaan ajatukseen, joka on varsin optimistinen ja jopa liioitteleva. Kuitenkin tämä Coryn "kuvitteellinen tulevaisuudensuunnitelma" osoittaa sen, miten suuria odotuksia hänelle lankeaa jo marginaalisen kuuluisuudenkin perusteella. Keskustelijat pohtivat sitä, tuleeko Corysta ammattimalli tai muotisuunnittelija. Muita Corylle foorumilla tarjottuja mahdollisuuksia ovat elokuvaohjaajan, laulajan, dj:n tai näyttelijän ura. Nämä tulevaisuudenvaihtoehdot ovat foorumilaisten täysin spekulatiivisia mielipiteitä ja käsittääkseni Cory itse ei ole todennut

⁴⁵ Wikipedia-artikkeli, Edie Sedgwick: http://fi.wikipedia.org/wiki/Edie_Sedgwick, luettu: 17.2. 2009.

haluavansa esimerkiksi elokuvanäyttelijäksi.⁴⁶ Menestyksekkääseen tyttöyteen kuitenkin tunnutaan liittävän näitä "ihanneammattaita", joiden kautta kuuluisuus ja menestys yhä kasvavat. Coryssa selvästikin kiehtoo myös hänen nuoruutensa. Monet keskustelijoista toteavat, että Coryssa on poikkeuksellista juuri se, että hän on vasta niin nuori ja saavuttanut jo näkyvän aseman. Kulttuurissamme tyttöys ja nuoruus tuntuivat olevan ihannetila.

Seuraavassa kommentissa todetaan, että Cory ei enää näytä niin sottaiselta kuin aluksi, ja kirjoittaja pitää siksi Corysta enemmän kuin ennen. Hän epäilee, että Cory huolehtii ulkonäöstään paremmin, koska hän on "muutakin kuin internet-it-girl". Kirjoittaja toteaa, että Cory on menossa "oikeaan maailmaan" ja tulossa kuuluisaksi itsekseen, kun useammat ihmiset tuntevat hänet lehtijuttujen kautta.

now she doesnt look as messy as b4... i like her more now than b4... i think she is taking care of her aspect because now she is more than a internet it-girl... she is becoming a celeb by herself going out to real world (i mean, newspapers and mags; more ppl know her)

Internet-kuuluisuutta ei siis pidetä vielä "oikeana" kuulisuutena, vaan suuri tunnettuus saavutetaan vasta perinteisen median kautta. Coryn tyylin kehittymistä seurataan tiiviisti, arvioidaan ja tulkitaan foorumilla. Ihmiset joko pitävät Coryn "sottaisesta tyylistä" tai vaihtoehtoisesti pitävät hänestä siistimpänä ja huolellisesti meikattuna.

Jotkut kirjoittajista haluavat hillitä Coryn ihailijoiden intoa toteamalla, ettei hän oikeastaan ole tunnettu TFS:n, internetin ja thecobrasnaken ulkopuolella. Eräs foorumilainen kuitenkin huomauttaa miten monissa eri medioissa Corysta on kirjoitettu. Keskustelussa myös todetaan, että tällainen huomio on erityisen poikkeuksellista nuorelle tytölle. Samainen keskustelija toteaa, että Corysta ollaan joko pakkomielteisen kiinnostuneita tai häntä halveksitaan, mutta juuri kyseisellä hetkellä Cory on esillä joka puolella. Ajatus pakkomielteisestä kiinnostuksesta ja halveksunnasta yhdistyy Aapolan, Gonickin ja Harrisin esittämään ajatukseen siitä, että tyttöihin liittyy sekä ahdistus että pakkomielteinen kiinnostus (Aapola et al. 2005, 18).

Kuuluisuus ja muut julkaisut

⁴⁶ Sen sijaan Coryn nuorempi sisko Cody Kennedy-Levin on aloitteleva nuori näyttelijä, joka on esiintynyt muun muassa Gene Simmonsin sukukalleudet -tv-sarjassa. Cody Kennedyn esittely Internet Movie Databasesissa, verkkosivu: <http://www.imdb.com/name/nm2682397/>, luettu: 12.8. 2009.

Hetkellisyys tulee usein esille keskustelun kommentteissa. Foorumilaiset tiedostavat hyvin sen miten katoavaista kuuluisuus nykyisin on. Keskustelussa pidetään normaalina sitä, että aika kuuluisuudessa voi jäädä lyhyeksi. Todella monet toteavatkin jossain vaiheessa, että "Coryn 15 minuuttia kuuluisuudessa ovat jo ohi".

no one is gonna remember her in few years. thats the way things go in la.

There are always people who get famous for nothing BUT only for a certain period of time. Her hype was interesting gor every curious person but now that there is nothing interesting about her coming out, she gets boring. It's normal.

Kuten Chris Rojek toteaa, celetoidien luonteeseen kuuluu se, että ne katoavat julkisesta tietoisuudesta melko nopeasti (Rojek 2001, 21). Eräs keskustelija toteaaakin, että Cory on "tyypillinen esimerkki 15 minuutin kuuluisuudesta". Keskustelussa keskitytään hetkeen ja painotetaan sitä, että Cory on esillä kaikkialla "tällä hetkellä". Kuten nuoruuskin, myös kuuluisuus on katoavaista. Foorumilaiset ymmärtävät sen, että julkkiksiin kyllästyminen ja heidän katoamisensa julkisuudesta on nykyisin "normaalia". Kyllästyminen Coryyn ilmeneekin nopeasti foorumilla. Monet toteavat "olevansa jo kyllästyneitä häneen". Eräs nimimerkki kysyy, että "kuka on seuraavan 'it girl'?" Toinen taas toteaa, että "'kuuluisa kuuluisuutensa vuoksi' -ilmiö on aikansa elänyt". Kuuluisuuden hetkellisyys ja katoavaisuus tiedostetaan keskustelussa. Eräs foorumilainen kirjoittaa, että hän piti ennen Corysta, mutta nyt Corysta alkaa tulla "vanha ja väsynyt". Kommentti on outo, onhan kummallista sanoa alle 18-vuotiaan nuoren "alkavan tulla vanhaksi ja väsyneeksi":

I used to enjoy Cory Kennedy but I think she's getting old and tired. Yes, she has a pretty face but she seems like one of those ego filled internet celebrities.

Ylläoleva kommentti tekee pitkälle menevän johtopäätöksen Corysta, jonka mukaan tämä "muistuttaa niitä isoegoisia internet-julkkiksia". Näitä "isoegoisia internet-julkkiksia" ei kuitenkaan millään lailla eritellä tarkemmin. Monissa mielipiteistä tulee esiin ajatus, että kirjoittaja uskoo tuntevansa Coryn ja tietävänsä minkälainen tämä on. Ylläolevan kommentin kirjoittaja antaa ymmärtää, että hän myös tietää minkälaisia "isoegoiset internet-julkkikset" ovat, kun hän leimaa Coryn sellaiseksi. Keskusteluun osallistuu toki myös henkilöitä, jotka puolustavat Corya ilkeiltä

kommenteilta ja toteavat, ettei kukaan voi tietää millainen tämä on, ellei todella tunne häntä.

Coryn haastatteluja luetaan tarkkaan ja niiden perusteella pyritään rakentamaan kuva siitä, minkälainen ihminen tämä on. Muutamat foorumilaiset ovat tavanneet Coryn henkilökohtaisesti, mistä he jotka eivät ole häntä tavanneet ovat erityisen kiinnostuneita.

cory is great. hung out with her on wed. she's a lot of fun

It seems like many of you have met her.. could you elaborate a little? It's kinda interesting, even if you don't like Cory all that much.

She's extremely beautiful when she's dressed up and she has a lot of charisma although I'm not so a big fan of her personality. I wonder if she's always that rude like you told, (nimimerkki poistettu), or if she just had a bad day...

Ylläolevien kommenttien luoma keskustelu on juoruilua, jonka mielihyvä syntyy Joshua Gamsonin mukaan tietojen kierrättämisestä ja arvioiden muodostamisesta (Gamson 1994, 175). Gamsonin mukaan "juoruilupelille" ei ole välttämätöntä, että välitetty tieto on totta. Itse asiassa liian paljon tosietoa saattaa lopettaa koko pelin. Juoruilussa ei ole tärkeää vain asioiden saaminen selville ihmisistä, vaan keskustelu, tarinankerronta, tulkinta ja tuomitseminen. (Mt. 176.) Kaikkia näitä Gamsonin esittelemiä julkisjuoruilun piirteitä esiintyy myös TFS-keskustelussa. Gamson toteaa, että julkkiksista juoruilu on vapaampaa kuin esimerkiksi naapureista juoruaminen (mt. 176-177).

Foorumilaiset bongaavat monesti Coryn valokuvien taustalta "oikeita julkkiksia", kuten Ashley Olsenin, Paris Hiltonin, Nicole Richien ja Lindsay Lohanin. Corya ja erityisesti hänen asennettaan myös verrataan "oikeisiin julkkiksiin". Joissain kuvissa hän poseeraa yhdessä näiden julkkisten kanssa. Eräs keskustelija on innoissaan siitä, että Cory Kennedy -keskusteluketju on niin suosittu, että se on noussut foorumin etusivulle Lindsay Lohanin ja Nicole Richien tyyliä käsittelevien suosituimpien keskustelujen joukkoon. Corya verrataan Paris Hiltoniin ja todetaan, että "hän aloittaa uransa samalla tavalla kuin Paris – juhlimalla". Myös Coryn ja muiden julkkisten välistä kontrastia ihastellaan. Osa keskustelijoista pitää hyvänä sitä, millä tavalla Cory vastustaa perinteisten julkkisten representaatioita. Hän ei poseeraa samalla tavalla kuin muut ja hänen hassuja ilmeitään ja erikoista ulkonäköään pidetään virkistävänä ja kiinnostavana verrattuna muihin julkkiksiin: "On hauska huomata, miten eri tavalla he poseeraavat – Lindsay ja Cory!!"

Voitaisiin jopa ajatella, että Cory on riot grrrl -hengen mukainen tyttöidoli, vähän poikamainen ja perinteistä naisjulkiksen representaatiota vastustava hahmo. Foorumilaiset pitävät tästä, koska se on erilaista ja kiinnostavaa:

I love her pics with famous people. They all look ready and posed - and she looks like shes almost trying to be the anti-beautiful. I love it.

But I actually love those silly expressions especially when she stands next to celebs like Paris who look like they want to have sex with you any minute and think of theirselves like the hottest bitches in the world. So I think it's more refreshing.

Huoli-diskurssi

Huolta ja teinitytön elämän kriisiä korostava Ofelia-diskurssi näkyy erityisesti Coryn elämäntavasta sekä fyysisestä ja henkisestä terveydestä huolehtivissa viesteissä. Suuressa osassa viestejä päivitellään sitä, miksi vanhemmat eivät ole puuttuneet tytön juhlimiseen, juopotteluun ja tupakointiin millään tavalla. Osa kirjoittajista tuomitsee tiukasti alkoholinkäytön alaikäisenä ja ehdottaa Coryn toimittamista vieroitushoitoon. Nämä mielipiteet toistavat Ofelia- ja "paha tyttö"-diskurssien mukaista ajatusta siitä, että nuori valkoinen keskiluokkainen tyttö tulisi palauttaa riskikäyttäytymisestä "oikealle" menestyksen tielle terapian tai vastaavien keinojen avulla. Myös Cory vietti masennuksen vuoksi jakson yksityiskoulussa, joka tarjoaa terapiaa ongelmissa oleville nuorille. Shawn Hublerin artikkelissa kerrotaan, että sekä Cory että hänen kaksoissiskonsa kävivät säännöllisesti huumetesteissä ja että Corylla oli vaikeaa koulussa masennuksen vuoksi. Hublerin haastattelussa Cory ei halua leimautua ongelmissa olevaksi nuoreksi, eikä haluaisi Hublerin kirjoittavan, että hänen koulunsa on sisäoppilaitos. Cory sanoo haastattelussa: "I don't want people to start rumours like, 'Oh, she went to, like, Utah.' Like I'm one of those kids." "Ne" lapset, ovat Coryn kommentissa vaikeuksissa olevia, huonosti käyttäytyviä nuoria, jotka ovat joutuneet ongelmiin ja sitä kautta "hoitoon". Hubler kirjoittaa, että Coryn ympärillä olevan nuoret olivat Etelä-Kalifornian etuoikeutetuimpia ja elivät sitä kautta kovien paineiden alaisina, mikä ei helpottanut lainkaan hänen nuorempaan kokemaansa surullisuutta. (Hubler, 2007.) Hublerin jutussa annetaan siis ymmärtää, että Coryn kaltaisilla nuorilla on valtavat paineet menestyä, mikä voi puolestaan johtaa surullisuuteen ja masennukseen, jos nuori ei koe pystyvänsä vastaamaan hänelle asetettuihin tavoitteisiin ja vaatimuksiin. Myös TFS-keskustelussa esiintyy vaatimuksia Corya

kohtaan, mutta palaan niihin vielä myöhemmin. Naomi Wolfinkin mukaan nuoret naiset joutuvat ennen näkemättömien odotusten kohteeksi (Wolf 1991, 292).

Useissa keskustelun kommentteissa toistuu sekä Coryn ulkonäköön että elämäntapaan liittyvää kritiikkiä siitä, että hän näyttää likaiselta, narkkarilta, huumaantuneelta ja humalaiselta. Eräs keskustelija toteaa, että pitäisi Corysta enemmän, jos tämä ei näyttäisi jatkuvasti humalaiselta ja että hänen mielestään on häiritsevää nähdä nuori teini niin "kuluneen" ja väsyneen näköisenä. Eräs kirjoittajista epäilee leikillisesti, että Corysta saattaa tulla "naisvastine Pete Dohertylle"⁴⁷, The Libertines -rockyhtyeen laulajalle, joka on kamppailut huumeongelmansa kanssa ja seurustellut muun muassa Kate Mossin kanssa. Erään faniksi itseään tituleeraavan kommentti Coryn ulkonäköön ja nuoruutta ihannoivaan kulttuuriin kuuluu seuraavasti:

I have been a fan but in some of these pics she just looks like a little girl playing dress up (and not necessarily in a good way). Suddenly she looks startling young to me... A culture that takes the idolisation of youth to these kinds of extremes is a bit disconcerting.

Kirjoittaja on yhtäkkiä havainnut sen miten nuorelta Cory näyttää ja vertaa tätä pikkutyttöön, joka leikkii pukeutumisleikkiä. Hän kertoo mielipiteensä kulttuurimme nuoruuden ihannoinnista ja toteaa, että näin äärimmilleen vietyinä se on hänen mielestään huolestuttavaa. Nuorten pukeutumista tutkinut Sinikka Ruohonen toteaa, että nuoruuden käsite on hämärtynyt. Samalla, kun nuorilta edellytetään yhä varhaisempaa aikuistumista kuluttajina, omivat keski-ikäiset Ruohosen mukaan nuoruuden merkkejä ja käyttäytymismalleja itselleen, esimerkiksi pukeutumisessa. Nuoruudesta on tullut länsimaisessa kulttuurissa ihanne, jonka avulla tuotteita markkinoidaan myös keski-ikäisille. (Ruohonen 2001, 49.) Tämän nuoruuden ihannoinnin panevat merkille muutamat TFS-keskustelijatkin, kuten siteeraamastani esimerkistä käy ilmi. Huolestuneet viestit siis toistavat Aapolan, Gonickin ja Harrisin esittelemää Ofelia-diskurssia.

Jotkut keskustelijoista ymmärtävät Coryn juhlimista, eivätkä ole lainkaan huolissaan. Esimerkiksi eräs saksalainen keskustelija huomauttaa, että hänestä alaikäisten alkoholikäytössä ei ole mitään erikoista, koska Saksassa alkoholin alaikäraja on 16. Toiset taas tuomitsevat sen jyrkästi ja ovat sitä mieltä, että jatkuva juhliminen sekä huonontaa Coryn ulkonäköä että on muutenkin pahasta hänelle. Keskustelussa ihmetellään, että miksi sosiaaliviranomaiset eivät ole jo poikenneet Coryn kotona, kun vaikuttaa siltä, etteivät hänen vanhempansa hoida tehtäväänsä, mihin eräs foorumilainen

⁴⁷ Wikipedia-artikkeli, Pete Doherty: http://en.wikipedia.org/wiki/Pete_Doherty, luettu: 26.2. 2009.

kuitenkin huomauttaa, että mikäli viranomaiset kävisivät Coryn luona, heidän pitäisi tehdä pysähdykset myös Lindsay Lohanin ja lukuisten muiden alaikäisten julkkisten luona. Corylla mainitaan olevan "suhteita", minkä vuoksi hänen pääsyään suosituille klubeille ei estetä. Kun keskustelussa otetaan esiin se, etteivät klubit kiellä pääsyä alaikäiseltä Corylta, eräs foorumilainen toteaa, ettei kukaan puutu siihen, jos liikkuu julkkisten, kuten Lindsay Lohanin kanssa, joka itsekin on alaikäinen. Julkkiksille suodaan siis erilainen asema, ja heidän uskotan kenties kypsyvän aikaisemmin kuin "tavallisten ihmisten".

Luokka, perhe ja varallisuus

Coryn sukunimi Kennedy kiinnittää helposti ihmisten huomion, ja monet ihmettelevätkin onko hän mahdollisesti sukua Yhdysvaltain entiselle presidentille John F. Kennedylle. Näin ei kuitenkaan ole, vaan Coryn virallinen sukunimi on Kennedy-Levin.

Is she a 'real' Kennedy? From the Jackie O bunch?

oh, i was wondering who this girl was. was vaguely interested for 2 seconds until i found out she's not connected to JFK, not even distant grand niece twice removed and just some dirty looking smelly (ciggies!) raggamuffin

Eräät kyselevät, ovatko Coryn vanhemmat julkkiksia tai rock-muusikoita, koska hänellä vaikuttaa olevan paljon kalliita vaatteita. Peritty julkisuus kiinnostaa ihmisiä, vaikkei siitä tässä tapauksessa olekaan kyse. Nimen lisäksi Coryn perheeseen liittyen ihmetellään heidän varallisuuttaan. Monet foorumilla keskustelevista hämmästelevät sitä, miten Corylla on varaa designer-vaatteisiin. Toiset ovat sitä mieltä, että Coryn yksityiskoulua pitävät vanhemmat ovat rikkaita, toiset taas ennemminkin sitä mieltä, että he ovat keskiluokkaisia.

Aapolan ja kumppaneiden mukaan Mary Pipherin käsittelemä nuorten tyttöjen kriisi on laajentunut, koska amerikkalaisten tyttöjen täytyy Pipherin mukaan irrottautua vanhemmistaan juuri silloin, kun he tarvitsisivat eniten vanhempiensa tukea. Kamppaillessaan lukemattomien uusien paineiden kanssa tyttöjen täytyy luopua perheen suojeluksesta ja siitä läheisyydestä, jota he ovat lapsena tunteneet. Tämä näkemys korostaa edelleen nuorten tyttöjen haavoittuvuutta. (Aapola et al. 2005, 48.) Luonnollisesti myös Cory Kennedy on amerikkalainen tyttö ja hänkin pyrkii Pipherin ajatuksen

mukaisesti vahvasti irroittautumaan vanhemmistaan. Coryn vanhemmat eivät aluksi edes tienneet tyttärensä internet-suosiosta ja sen laajuudesta.

Aluksi Coryn vanhempien toimintaa enimmäkseen ihmetellään TFS:lla ja monet pitävät sitä vastuuttomana. Vanhempia moititaan keskustelussa avoimesti:

this kid needs parents who actually pay ATTENTION... its sad...

I like how her parents don't even know about the hype around her, it's funny. But as most hypes... it's exaggerated, nothing spectaculr about her or her style.

Kuitenkin monet keskustelijoista ovat Coryn vanhempien puolella silloin, kun vanhemmat lähettävät Coryn yksityiseen sisäoppilaitokseen. Shawn Hubler toteaa artikkelissaan Corysta, että tytön vanhemmat olivat enemmän huolissaan tämän henkisestä hyvinvoinnista kuin siitä, minkälainen internet-persoona tällä on. Coryn äiti sanoi, ettei hänellä ei ollut tahtoa tai osaamista ottaakseen selvää siitä, mitä Coryn internet-persoonan maailmassa tapahtui. (Hubler 2007.) Keskustelussa eräs nimimerkki toteaa, että jos hänen äitinsä olisi nähnyt hänen poseeraavan kuten Cory, hän olisi saanut rangaistuksen. Cory voidaan siis nähdä myös Ofelia-diskurssiin liittyvänä "pahana tyttönä" (mean girl), joka rikkoo sääntöjä ja sovittuja normeja (transgressio), eikä tottele vanhempiaan. Paha tyttö -diskurssia toistavat Coryn elämäntapaa moittivat viestit sekä käsitykset Corysta kurittomana ja ylpeänä nuorena.

Vanhempiensa lisäksi Cory pyrkii erottautumaan myös muista nuorista. Hän toteaa Nylon-lehden⁴⁸ lokakuun 2007 numerossa, ettei olisi koskaan ollut tyytyväinen, jos olisi joutunut "vain käymään koulua ja tekemään tavallisia asioita, joita hänen ikäisensä nuoret yleensä tekevät" (Nylon, October 2007). Samassa haastattelussa Cory toteaa, ettei ole koskaan tykännyt lukiosta (high school) ja haluaisi, että se olisi jo ohi, jotta hän pääsisi aloittamaan "aikuisen elämänsä":

Now a senior at Olympic High School in Santa Monica, CA, it's no surprise that she says she feels misunderstood by her peers. "Some of the kids think I'm a model. I'm like, 'Yeah, sort of, whatever. It's hard to explain,'" she says, sounding bored. "I've never liked high school. I just want to get it over with. I've always wanted to move onto my career – my

⁴⁸ Nylon on amerikkalainen populaarikulttuuria ja muotia käsittelevä lehti.

adult life. (Nylon, October 2007.)

Tässä kommentissa ilmenevät jälleen uusliberalismin ihanteet individualismista: ihailtavaa ei ole massaan kuulumisen vaan individualismi ja itsenäisyys, jo mahdollisimman nuorella iällä.

Eräs foorumilainen toteaa Coryn huomiotaherättävästä suhteesta häntä viisi vuotta vanhempaan Mark Hunteriin, ettei osaisi kuvitella Coryn seurustelevan kenenkään "tavallisen" 15–16-vuotiaan pojan kanssa ja että hänellä tuskin olisi mitään mitään yhteistä tavallisten poikien kanssa. Coryyn tunnutaan liittävän keskustelussa epätavallinen kypsyys yhdistettynä epätavallisen suuriin odotuksiin. Eräs toinen keskustelija toteaa, että Corylla on paljon aikaa tehdä jotain merkittävää elämässään (minkä hän uskoo Coryn vielä tekevänkin), mutta toistaiseksi hänen tulisi "keskittyä koulunkäyntiin ja alussa olevan uran toteuttamiseen siinä sivussa". On mielenkiintoista, miten pelkkään koulunkäyntiin keskittyminen ei ole riittävää, vaan pienin mahdollinen mitä 16-vuotiaalta Corylta odotetaan on "koulunkäynti sekä alullaan olevan uran luominen". Cory Kennedy -keskustelussa nivoutuvat yhteen keskustelijoiden luomat tulevaisuuden menestyksen odotukset, paineet ja uusliberaalit ihanteet. Kommenteista käyvät ilmi girl power -diskurssiinkin liittyvät paineet "tulla joksikin", joihin tytöt törmäävät yhä nuorempana (Hopkins 2002, 3). Kuten Cory toteaa Hublerin haastattelemana: "I was with great people, but I've always felt like I needed to do something more for myself, to be, like, five steps ahead of the game." (Hubler 2007.)

Joillekin keskustelijoista Coryn menestys tuntuisi aiheuttavan myös paineita. Eräs kirjoittaa, ehkä puolileikkisästi, että ei voi uskoa, että Cory on vain pari kuukautta häntä vanhempi ja "on jo universumin keskipiste New Yorkissa". Sama kirjoittaja toteaa "pyörivänsä vielä San Franciscon skenessä ja tulleensa valokuvatuksi vain kahdessa tai kolmessa tapahtumassa". "Minun täytyy päästä treffeille bilekuvaajan kanssa!", kyseinen foorumilainen kirjoittaa. Toinen keskustelija toteaa myös Coryn olevan samanikäinen kuin hän:

she's my age too! and i also cant believe that shes already done these things like smoke party clubbing so often

Keskustelussa tulee esiin myös odotuksia liittyen Coryn älykkyteen. Jotkut moittivat Coryn kantaottavuutta ja ovat sitä mieltä, että Cory pyrkii antamaan itsestään älykkään kuvan, vaikkei ole sellainen. Myös Coryn blogia arvostellaan, erityisesti sen kieltä, joka teini-ikäisille amerikkalaisille tyypillistä ja melko sekavaa.

Naomi Wolf on todennut, että kulttuuri tyypistää naiset kahteen naisen malliin, jotka ovat "kaunis mutta ei älykäs" ja "älykäs mutta ei kaunis". Naisille sallitaan hänen mukaansa äly tai ruumis, muttei molempia. (Wolf 1991, 79.) Tämä vastakkainasettelu näkyy myös foorumikeskustelussa, jossa pohditaan Coryn älykkyyttä. Osa foorumilaisista alkaa puolustaa Corya. Eräs toteaa, ettei häneltä pitäisi vaatia ihmeellisiä ja älykkäitä lausuntoja, koska hän on vasta nuori tyttö ja vain nauttii elämästään. Toinen taas ihmettelee, pitääkö muoti-ikonin olla valmistunut Yalen yliopistosta ja huomauttaa, etteivät Kate Moss ja monet muutkaan muoti-ikonit ole älykköjä. Muoti-ikonilta ei siis välttämättä vaaditakaan älykkyyttä ja toisaalta hänen mahdollinen älykkyytensä pyritään lähes kieltämään.

So please.....she's a young girl, don't ask her to have amazing and intelligent things to say. She's just enjoying her life.

Well, she's only 17, isn't she? Girls on this age are allowed to be a bit goofy. I am not a fan of Cobrasnake and she's basically popular for doing nothing. Although I think she's pretty

Catherine Driscollin mukaan tyttöyttä määritellään länsimaisessa kulttuurissa yleisesti niin, että tyttö on keskeneräinen nainen. Tytöllä on oikeus ja jopa velvollisuus keskeneräisyyteen, sillä hän on vasta matkalla kohti naisena olemista (Driscoll 2002, 2; Laukkanen 2007, 201). Niinpä Corystakin todetaan, kuten ylläolevasta kommentista käy ilmi, että hänen ikäisellään tytöllä on oikeus olla höpsö. Yksi foorumilaisista vertaa Corya samanikäiseen siskoonsa ja toivoisi, että hänen siskonsakin pukeutuisi mielenkiintoisesti ja kokeilevasti kuten Cory, koska "sen ikäisillä tytöillä on oikeus siihen". Tämä kommentoija on huomannut Driscollinkin esittämän käsityksen nuorista keskeneräisinä ja kokeilevina:

I actually think she's a cute kid. A little bit on the derelict site, sometimes, but still. How old is Cory anyway, 16? That's the right time to fool around with weird looks between beautiful and, well, moronic. My little sister is the same age and her clothes bore me to death. I wish she looked a tiny bit original. Cory does.

Eräs teinityttöihin liittyvistä ominaisuuksista tuntuisikin olevan vapaus hullutteluun ja kokeiluun. Teini-ikäinen voi vielä vaihdella identiteettiään tai vaikkapa kokeilla erilaisten alakulttuurien tyylejä. Nuorten kulutus voidaan nähdä luovana ja aktiivisena toimintana, jonka kautta he

muuntelevat ostamiensa tavaroiden merkityksiä ja asettavat massatuotteet uuteen kontekstiin. Työstämällä aktiivisesti ulkoista olemustaan vaatteiden kautta, nuoret oppivat samalla jotakin sisäisestä itsestään. He käyttävät tyyliä merkitsemään itsensä symbolisesti ja kehittämään itseymmärrystään ainutkertaisena persoonana. (Ruohonen 2001, 54.) Sinikka Ruohonen toteaa, että *bricolage*, esineen alkuperäisten merkitysten uudelleen muokkaaminen ja esineiden uudelleen järjestäminen nuorten omassa toiminnassa, niin että ne saavat uuden merkityksen, ei ole enää tyyppillistä vain alakulttuureille, vaan sitä esiintyy laajemminkin nuorten ja miksei vanhempienkin ihmisten pukeutumisessa (mt. 105).

Allaolevassa kommentissa kirjoittaja ottaa kantaa nykypäivän nuorisokulttuuriin ja siihen, että nuoret ovat vakavia ja pyrkivät olemaan ikäistään vanhempia tai kypsempinä. Hän pitää Corya virkistävänä esimerkkinä huolettomasta tytöstä:

as for 'why cory?' i believe her charm is in that she couldnt care less. its so refreshing to see a careless girl who's just having fun and ready to pull a joke on herself.. this is so rare in today's youth culture where everyone looks older than their actual age, 'comme il faut' and uptight

Ihailu ja kadehtiminen, girl power, kapinallisuus ja transgressio

Mielenkiintoista on se, että elämäntapakritiikistä huolimatta monet TFS:in kirjoittajista näkevät Coryssa myös jotain positiivista tai ihailtavaa. Mielenkiintoista on myös se, että monet eivät osaa päättää mitä mieltä ovat Cory Kennedystä. 16-vuotias foorumilainen toteaa, että hän ei ole huolissaan Corysta, koska hänen mielestään alaikäisten alkoholinkäytössä ei ole mitään kummallista. Hän vain haluaa nähdä mitä Corylla on päällään. Toinen keskustelija sanoo Coryn olevan vain vuoden häntä nuorempi ja ihailee myös tämän tyyliä. Hän sanoo samastuvansa Coryyn, mutta ihailee sitä miten Cory ei tunnu stressaavan meikkaamisesta tai pukeutumisestaan, mutta näyttää silti hyvältä:

it think it's because she's only a year younger then me... and i can relate to going to parties etc. like she does .. appart from i get stressed about make up what to wear etc... were as she just doesnt and looks so effortlessly cool.

Osalle TFS:in tytöistä Cory toimiikin girl power -hengen mukaisena roolimallina, joka ei mukaudu kaikkiin ulkonäkövaatimuksiin, vaan on vapaasti oma itsensä ja pitää hauskaa:

i think Cory is adorable. We should all be so confident when we have bruised legs or a big zit on our chin! She looks cute no matter what - and has a seemingly great attitude about taking this stuff as it comes.

But any girl who can get her picture taken looking zoned out at the end of a night or with a huge spot on her chin, and still retain a smile, gets my vote. This girl is raw

Joidenkin mielestä Coryssa on ihailtavaa nimenomaan rento asenne. Täysin päinvastoin kuin Coryn paheksujat, hänen ihailijansa lukevat Coryn kuvista elämäniloa ja onnellisuutta. Ristiriitaiset tulkinnat ovat hyvin selviä ja jokseenkin hämmentäviä; miten samat kuvat merkitsevät niin erilaisia asioita eri ihmisille? Coryn pukeutumista kuvataan vaivattomaksi ja erilaiseksi. Jotkut tuovat esiin myös sen seikan, että Cory ansaitsee oman viestiketjunsä tyyliänsä takia, koska hän pukeutuu itse, ilman stailistin apua, toisin kuin monet julkkikset. Yksi keskustelijoista toteaa, että katselee mieluummin jotakuta Coryn tyylistä kuin "jälleen yhtä Rachel Zoe"-kloonina. Rachel Zoe⁴⁹ on viime vuosien menestyneimpiä amerikkalaisia stailisteja, joka on pukeutunut monia tunnettuja julkkisnaisia, kuten Cameron Diazia, Lindsay Lohania ja Mischa Bartonia. Zoen on sanottu vaikuttaneen sairaalloisen laihuushanteen leviämiseen ja asiakkaidensa epäterveeksi epäiltyyn laihtumiseen.

... But on the other hand she seems to have a really interesting personality and she's brave for wearing what she does. I'd rather see someone like Cory Kennedy than another Rachel Zoe clone

i love the fact that she isn't like the cliché rich santa monica kids her age and wears whatever she pleases.

Coryn olemusta ja tyyliä kuvataan keskustelussa sekä positiivisilla että negatiivisillä määreillä. Positiiviset kommentit korostavat erityisesti hänen erilaisuuttaan ja ainutlaatuisuuttaan. Eräs kirjoittaja toteaa yllä olevassa katkelmassa pitävänsä siitä, ettei Cory ole kuin ikäisensä kliseiset rikkaat santamonicalaisnuoret vaan pukeutuu, kuten itse haluaa. Coryyn liitetään adjektiiveja, kuten uniikki, erilainen, erityinen, originelli. Eräs toteaa, että "Corylla on oma juttunsa" ("got her own

⁴⁹ Wikipedia-artikkeli: Rachel Zoe, saatavissa verkossa: http://en.wikipedia.org/wiki/Rachel_Zoe, luettu: 6.2. 2009.

thing going"). Sanotaan, että "hänessä on jotain erityistä". Kuten nimitys "Internet It girl" antaa ymmärtää, Coryssa ajatellaan olevan "sitä jotakin". Erittäin monet keskustelijoista kuvaavat häntä kauniiksi, nätiksi, söpöksi ja suloiseksi. Coryyn liitetään myös hauskuus ja hauskanpito. Sana hauska (fun) toistuu usein keskustelussa. Häntä kuvataan iloiseksi ja hymyileväiseksi ja todetaan että hän "nauttii elämästään", "pitää hauskaa" ja "vaikuttaa hauskalta". Joidenkin mukaan Cory on myös viihdyttävä, täynnä elämää ja jopa naurettava (ridiculous). Monet toteavat Coryn olevan kiinnostava tai kiehtova (interesting, intriguing, fascinating, captivating), useiden mielestä jopa addiktoiva. Eräs keskustelija sanoo olevansa "oudosti viehättynyt Coryn tyylistä" ("strangely attracted to her look"). Toiset sanovat, että Coryssa "on sitä jotakin, mikä kiehtoo ihmisiä" tai että hänellä on "magneettinen persoonallisuus".

Adjektiivi "viileä" (cool) esiintyy myös keskustelussa toistuvasti. Merkillepantavaa Coryssa tuntuu olevan myös hänen asenteensa. Keskustelijat toteavat, että Coryn asenne on "virkistävää" (refreshing), koska se on erilainen kuin julkkiksilla yleensä. Girl power -diskurssin positiivista puolta ilmentävät foorumilaisten Coryn persoonasta tekemät tulkinnat, kuten Coryn aitous, kiinnostavuus, erilaisuus ja useasti mainittu itsevarmuus. Foorumin kirjoittajat ihailevat hänen tyyliinsä lisäksi hänen spontaania asennettaan, itsevarmuuttaan ja aitouttaan.

i think cory is very cute. very addictive! her pictures and lifestyle are so captivating

I was just reading her blog; she's not smart, talented, or beautiful. But she is... interesting. And addictive. Something about her makes me want to stop and watch what she's doing.

She's so fascinating. I tried to hate her but I can't do it, haha.

Positiiviset kommentit Corysta heijastavat alkuperäisen riot grrrls -hengen mukaista asennetta tyttöyteen. Tietynlainen kapinallisuus, mukautumattomuus ja normien vastustaminen vetoavat TFS:n jäseniin. Monet toteavat, että Cory Kennedy on ihailtava, koska hän ei yritä liikaa eikä välitä muiden ihmisten mielipiteistä. Hänen "kapinallisuuttaan" ja "mukautumattomuuttaan" pidetään positiivisena ja ihailtaan. Häntä pidetään myös huolettomana (care free, a free-spirited attitude), energisenä (great energy, so much energy, so alive) ja hulluttelevana (whimsical attitude, couldn't care less, mad style). Moni foorumilainen mainitsee Coryn olevan inspiroiva (inspiring, inspirational). Riot grrrls -liikkeeseen voitaisiin liittää myös rock'n'roll-kommentit Corysta: "cory

rocks", "rawks hard", "screams: 'Yeah, rock'n'roll" ja "sex, drugs & rock'n'roll". Cory on erikoinen ja epätavallinen tyttöidoli (eccentric, quirky, interesting personality). Hänen tyyliään kuvataan monesti sanalla "effortless"; tyyliä pidetään siis vaivattomana. Lapsiin liittyvät nimitykset esiintyvät myös keskustelussa (child, little girl, young, a cute kid, acting like a child). Hänen nuoruutensa ja lapsenomaisuutensa pannaan siis merkille.

i think its because shes only a year younger then me.. and i can relate to going to parties etc. like she does .. appart from i get stressed about make up what to wear etc... were as she just doesnt and looks so effortlessly cool... also i like the way she doesnt conform

Kuten ylläolevassa kommentissa, muutamassa muussakin kirjoittajat samastuvat Coryyn. Eräs foorumilainen toteaa, että Coryn pukeutumistyyli muistuttaa hänen omaa pukeutumistaan kesäisin. Useat foorumilaiset myös kadehtivat hänen elämäntapaansa ja toivovat, että olisivat itse olleet yhtä "cool" 16-vuotiaana. Keskustelusta on huomattavissa, että vanhemmatkin tytöt kadehtivat Corya. Ihanteelliselta vaikuttava nuoruus vetoaa heihin ja monet toivovat että olisivat itse pystyneet samaan 16-vuotiaana. Eräs kadehtii sitä, että Cory on päässyt samoihin kuviin julkkisten kanssa tai tulee kuvatuksi minne tahansa meneekin.

she's a ridiculous human being, but i just love her. wish i was this cool when i was 16...

i wish i was cool and could be in pictures with paris and nicole, omg!!11

I'm 18... I like her her cause i look at her and smile.. her style is so quirky and so is she and its fun.I would definetly walk out like that, and i do becaus eits fun to dress up, but I still think about what everyone else is thinking.. like someone said.. i wish I was that cool when i was that young lol...Also I envy that she gets her everymove photograohed...

Coryn ulkonäköön liittyen puhutaan paljon hänen pitkistä takkuisen ja sotkuisen näköisistä hiuksistaan. Erityisesti hänen pitkiä sääriään kadehditaan, kuten näissä mielipiteissä: "She has great legs!!", "i love her legs, they're just amazing" ja "I wish i had her legs". Nuoren ihmisen pitkät ja hoikat sääret ovat ihailun kohde ja tuovat mieleen myös tyttökulttuurin idolit: huippumallit ja Barbie-nuket. Nuoren ulkonäkö on länsimaisissa yhteiskunnissamme kaikkein tavoitelluin. Coryn

hiuksia ja vartaloa ihailtaan ja kadelditaan myös:

I love her hair.

Ahe also has a cool body.⁵⁰

i cant believe how big her boobs are compared to her body

Viha-rakkaus -diskurssi

Hiukset ja "likainen" ulkonäkö saavat osakseen myös hyvin paljon kritiikkiä. Jotkut jopa epäilevät kuvien perusteella Coryn haisevan pahalle. Joidenkin mielestä Cory näyttää "sairaalloiselta".

However, I've finally put my finger on it - she looks diseased to me. Like, not only dirty, but downright ill - I'd be afraid of catching something horrible that was tangled in her rat's nest of hair or on her blemished, greasy skin or in her tattered, dingy clothes.

I know that's almost the POINT - like that's the style in and of itself - but I just don't care for it at all. In fact, it repulses me.

Eräät toivovat, että Cory harjaisi hiuksensa ja muuttaisi tyylinsä siistimmäksi; toisille kuitenkin sotkuinen tyyli on kiehtovaa. Myös hänen ihonsa terveyttä pohditaan. Likaisuus tuntuu jollain lailla häiritsevän osaa foorumilaisista. Perusteluna Coryn likaisuudelle käytetään myös sitä, että monissa kuvissa hänet nähdään istumassa likaisilla jalkakäytävillä ja lattioilla:

i looked at the past 20 or so pages and was wondering if anyone had ever asked themselves why she is always sitting on the filthiest sidewalks/floors that she could find? it's odd and disgusting.

Joitakin keskustelijoita selvästi häiritsee tytön liikkuminen skeittaripojille tarkoitettulla alueella, kaduilla ja jalkakäytävillä. Julkinen tila ei kenties kuulu nuorille tytöille, mikä tekee siitä häiritsevää, että tyttö esiintyy tällaisessa tilassa, poikamaisesti, jalat avoimina, kampaamatta hiuksiaan ja huolettoman oloisena:

⁵⁰ Kirjoitusvirhe on alkuperäisessä viestissä.

i don't get the hype. this girl isn't particularly pretty, she often sits with her legs wide open; she looks dirty and smelly, unwashed, unkempt, she can't keep her eyes open, she's got spots...she's skinny but so's a million others

Marjo Laukkanen kirjoittaa, että "kiltti tyttö" pysyttelee kotona, kun taas "pahat tytöt" ovat valloittaneet julkisen tilan, joka on kuulunut kulttuurissamme pitkään enemmän miehille kuin naisille. (Laukkanen 2007, 106.) Julkisessa tilassa rajoja rikkovasti esiintyvää Corya voidaan siis pitää myös "pahana tyttönä".

Kuten olen aikaisemminkin todennut, keskustelussa Corya sekä vihataan että rakastetaan. Caroline Ryderin haastattelussa Cory itse toteaa, että ehkä hän on saanut paljon huomiota ristiriitaisuutensa takia: ihmiset joko rakastavat tai todella vihaavat häntä. Kun Ryder kysyy Corylta miksi hän uskoo ihmisten vihaavan häntä, Cory vastaa:

Maybe it's 'cause most celebrities are, like, perfect," she ventures. "They have their hair brushed and their makeup done and no bruises on their legs . . . and I'm like BLEURRRRGH!

Hän tarjoaa vastaukseksi sitä, että useimmat julkkikset ovat täydellisiä, heillä on kammatut hiukset ja meikkiä, eikä mustelmia jaloissaan. Cory itse sen sijaan on epätäydellinen ja kuriton.

Eräs TFS:in keskustelijoista esittää kritiikkiä julkkisten käyttäytymisen arvostelua vastaan. Hän käyttää esimerkkinä ja vertailukohtana poptähti Britney Spearsiä. Viesti sijoittuu ajankohtaan, jolloin Britney Spears kärsi julkisesti mielenterveydellisistä ongelmista ja käyttäytyi epätavallisesti ja usein provosoivasti.

Corey is photographed dirty and "eating" junk food online and is worshipped

Britney is photographed doing the exact same thing but is called a loser for it.

Viestin kirjoittaja ihmettelee sitä, että Corya ihaillaan, kun hän on likainen ja syö roskaruokaa kuvissa, mutta jos Britney kuvataan tekemässä samaa, häntä kutsutaan luuseriksi. Miksi Britneyn ja

Coryn samantyyppistä käyttäytymistä tulkitaan eri tavoin? Mistä johtuu Britneyn transgression kautta saama vahva negatiivinen julkisuus, kun taas Cory voi samantapaisella käytöksellä saada positiivista julkisuutta? En osaa antaa kysymyksiin vastauksia, mutta on kiehtovaa, että muotiaiheinen keskustelu saa aikaan näin kiinnostavia kysymyksiä. Julkkisnaisten käyttäytymisen, olemuksen ja elämän ankara arvostelu voitaisiin ehkä nähdä Heinämaan ja Näreän esittelemän yllytetyn yhteiskunnallisen naisvihan ilmentymänä.

Keskustelussa syntyy jonkin verran kiistaa Coryn hauskan ja huolettoman asenteen ihailijoiden sekä hänestä huolissaan olevien välille. Eräs keskustelija toteaa: "of course i didnt mean its fun to watch someone "kill themselves" or whatever you were implying. maybe i didnt word it correctly but i meant her pictures are carefree and it's refreshing." Coryn ihailijat ja vihaajat eivät tunnu pääsevän yhteisymmärrykseen ja ihailijat esittävät monesti toiveen, etteivät Coryn vihaajat tulisi keskusteluun ollenkaan, jos heitä kerran häiritsevät tämän tyyli ja persoona niin kovasti. Jotkut eivät tahdo ottaa kantaa Coryn elämäntapaan, mutta ihailevat tämän kuvia, toiset taas eivät voi erottaa tyyliä, elämäntapaa ja persoonaa toisistaan. Eräs kirjoittaja myöntää, että jotkut Coryn kuvista ovat hänen mielestään ällöttäviä, mutta hän toteaa myös, ettei voi olla palaamatta yhä uudelleen ja uudelleen katsomaan niitä:

I have to agree that some of the pictures were disgusting. However I also have to admit that I keep coming back to this thread to see those disgusting pictures..lol

Coryn olemuksesta esitetyt negatiiviset ilmaisu- ja kommentit ovat lähes täysin vastakkaisia hänen persoonastaan ja olemuksestaan esitetyille positiivisille kommentteille. Coryn sanotaan olevan kodittoman (homeless, street kid), huumaantuneen (out of it, doped up, stoned, in a perpetual daze) ja juopon (wasted, boozey) näköinen. Häntä kuvaillaan myös surulliseksi ja kuluneeksi (worn out, used up). Likaisuutta ja sairaalloisuutta kuvaillaan myös monin sanoin (unkept, filthy, walking mess, gross, diseased, dirty, ill, sick, smelly, unwashed). Coryn persoonasta ja psyykestä esitetään jopa loukkaavia kannanottoja. Hänen oletettua ylpeyttään kritisoidaan sanomalla, että hän yrittää liikaa, on epämiellyttävä (unpleasant, obnoxious and drunk, snobby), persoonaton (lacking in personality) ja täynnä itseään (full of herself).

Nuori tyttö pitää Catherine Driscollin mukaan ihanteenaan vartalonkuvaa, jollaiseksi hänellä olisi mahdollista tulla: ihannetta siitä, miltä muiden tyttöjen ja hänen oma vartalonsa näyttävät (Driscoll 2002, 239). Marjo Laukkanen toteaa, että Demin ulkonäkökeskusteluissa omaa ruumista kuvataan

usein vertailun kautta ja suhteessa ihannevartaloon (Laukkanen 2007, 61). Katsotuksi tuleminen merkitsee sekä Sigmund Freudin, Michel Foucault'n että John Bergerin näkemyksissä sitä, että tarkkailee myös itse itseään, Catherine Driscoll toteaa. Narsismi määrittelee naisten elämää, mutta miehillä se on poikkeama. (Driscoll 2002, 239–240.) Naiset ovat usein katsomisen kohteina, mutta tarkkailevat ja katselevat jatkuvasti myös itseään. Kuten Naomi Wolf toteaa: tytöt oppivat poistumaan omasta kehostaan ja katsomaan sitä ulkopuolisen silmin" (Wolf 1991, 216).

TFS:lla itseä ei kuitenkaan useimmiten peilata Coryn kautta, vaan Corya peilataan itsen kautta. Ei ajatella, että tulisi olla kuten Cory, vaan hän on jonkinlainen haavekuva. Monet keskustelijoista ovat Corya vanhempia ja heille tämä edustaa ihanteellista nuoruutta, joka on heidän osaltaan jo mennyttä. He voivat vain todeta: "olisimpa ollut tuollainen 16-vuotiaana". Monet peilaavat Corya itsensä ja oman tyyliensä kautta: joko niin että näkevät Coryssa itseään tai sitten pitävät omaa tyyliään parempana kuin Coryn.

Marjo Laukkanen kirjoittaa tyttöjen verkkokeskustelua käsittelevässä väitöskirjassaan tyttöjen ulkonäköpaineista:

Liimakan (2004, 11–14) tutkimuksessa 17–18-vuotiaat nuoret naiset korostavat itsen hyväksymistä. Oma ruumis näyttäytyy heidän kirjoituksissaan lähinnä asenteen muokkauksen projektina, ja yhteiskunnalliset ristiriidat paikantuvat yksilön ongelmaksi, jonka vain hän itse voi ratkaista. Liimakan tutkimuksen perusteella tyttö odottaa toteuttavansa onnellista loppua eli kasvavansa epävarmasta nuoresta naisesta itsensä hyväksyväksi aikuiseksi. Myös Demissä ulkonäköön liittyvästä epävarmuudesta voidaan puhua nuoruuteen kuuluvana vaiheena. Epävarmuus määrittäyty tällöin normaaliksi, kunhan se on ohimenevää. Paineet ovat ristiriitaisia: tytön tulee kaunistautua ja näyttää viehättävältä, mutta samalla hyväksyä itsensä sellaisena kuin on. (Laukkanen 2007, 64.)

Yksi keskustelijoista toteaa naurahtaen Corysta, että "hänen käsivartensa on karvainen", mihin toinen foorumilainen vastaa, että "hyi, niin onkin". Eräs keskustelija kuitenkin alkaa puolustaa Corya kritiikkiä vastaan sanomalla kipakasti, että "pitäisikö hänen ajella käsivartensa vai? Mitä väliä, jos HÄNEN KÄSIVARRESSAAN ON KARVOJA?" Tämä osoittaa, miten tarkkaan Coryn kuvia ja ulkonäköä tutkitaan foorumilla; huomiota kiinnitetään jopa hänen ihokarvoihinsa. Jotkut

kuitenkin pitävät tällaista tarkastelua liiallisena ja jopa ilkeänä. Tyttöihin kohdistuvat paineet todellakin ovat ristiriitaisia: samanaikaisesti tulisi kaunistautua ja esiintyä edukseen, muttei saisi kuitenkaan olla liian tavanomainen ja tulisi hyväksyä itsensä "sellaisena kuin on".

Marjo Laukkanen kirjoittaa myös naisten ja tyttöjen karvaisuudesta ja karvattomuudesta puhumisesta *Demi*-lehden keskustelupalstalla, jossa yleinen mielipide on, että miehellä saa olla karvoja, mutta naisella ei. Naisen karvaisuutta tai karvojen poistosta kieltäytymistä pidetään siellä Laukkasen mukaan poliittisena kannanottona. Naisen karvaisuus liitetään kulttuurissamme likaisuuteen, joka sinänsä kuuluu naiseen, mutta joka naisen täytyy pyrkiä kätkemään ja peittämään. Naisen ruumis ei ole tarpeeksi naisellinen ilman parantelua, joten liiallista karvoitusta poistamalla nainen tekee eroa oman ja miehen ruumiin välille. (Laukkanen 2007, 73.) Ehkä Corynkaan likaisuus ei ole hyväksyttävää siksi, että se muistuttaa likaisuudesta, joka naisten tulisi pystyä peittämään? Karvoista huomauttavat mielipiteet ilmentävät sitä, miten Coryn tulisi "pysyä paikallaan", joka tässä tapauksessa olisi "kiltin" keskiluokkaisen valkoisen tytön eikä poikatyön tai ilkeän tytön paikka.

Seksuaalisuus ja skandaali

Seksuaalisuudella ja seksikkyydellä on yllättävän pieni rooli TFS:in Cory Kennedy -keskustelussa. Muutamit kommentit toteavat, että Cory on seksikäs (pretty sexy, hot). Enemmän huomiota kiinnitetään kuitenkin hänen seurustelusuhteeseensa viisi vuotta vanhempaan valokuvaaja Hunteriin. Marjo Laukkanen ottaa esiin Simone de Beauvoirin lausuman siitä, että nuoren tytön nuoruus kuuluu miehen odotuksessa. Laukkasen mukaan *Demi*-lehden keskustelupalstalla tytön elämää määrittää parisuhteen löytäminen. Hän kirjoittaa "seurusteluinstituutiosta", jolla tarkoitetaan varhaisnuorten seurustelua. Seurusteluinstituutio ilmentää aikuisuuden ja lapsuuden rajan häviämistä ja nuoruuden kukoistusta. Laukkasen mukaan myös *Demissä* parisuhde merkitsee onnistunutta ja onnellista nuoruutta. Se ei ole hänen mukaansa vain yksilöiden välinen asia vaan koskettaa koko yhteisöä. (Laukkanen 2007, 124.) Ehkä nuorten seurusteluinstituutio liittyy myös populaarikulttuurin välittämään kuvaan nuorista, kun nuorille suunnatuissa tv-sarjoissa ja elokuvissa ihmissuhteet ja seurustelu ovat usein keskeisessä osassa?

Cory Kennedyn ja Mark Hunterin seurustelusuhde ilmentää nuorten seurusteluinstituutiota. Joidenkin keskustelijoiden mielestä suhde on ikäeron vuoksi epäilyttävä ja skandaalimainen. Eräät kauhistelevat sitä, että Mark haluaa seurustella alaikäisen tytön kanssa. Toiset taas pitävät suhdetta

"söpönä" ja Corya ja Markia toisilleen sopivana pariskuntana. Heidän suhdettaan puolustellaan sekä Coryn oletetulla poikkeuksellisella kypsyydellä että sillä, että he olisivat olleet samaan aikaan lukiossa, jolloin ikäero ei ole niin suuri kuin monet kuvittelevat. Foorumilla ihmetellään myös sitä, miksi Cory liikkuu itseään vanhempien resuisen näköisten miesten seurassa (itse asiassa suuri osa kohusta voi johtua siitä, että parrakas ja omituisesti pukeutuva Mark Hunter näyttää paljon ikäistään vanhemmalta). Cory esiintyy läheisesti kuvissa myös erään itseään runsaasti vanhemman näyttelijän sekä erään suosituksen bändin miespuolisen jäsenen kanssa. Nämä kohtaamiset huomataan foorumilla ja varsinkin suhdetta vanhempaan näyttelijään pohditaan myös Corya käsittelevissä lehtiartikkeleissa. Coryn suhteista ei kuitenkaan synny sen suurempaa skandaalia, vaan hän sopeutuu "nuorten seurusteluinstituutioon". Hänen suhteensa Markiin saa eniten huomiota, ja keskustelijat pohtivat sitä milloin nämä ovat yhdessä ja milloin eivät. Miehen näkemys alaikäisestä Corysta esiintyy The Cold Inclusive -blogissa⁵¹, jonka kirjoittaja, Jason-niminen mies, on kuvaillut blogiinsa kuvitteellisen seksiaktin Cory Kennedyn kanssa. Kuvitteellisessa tarinassa mies kertoo olleensa juhlassa, joista hänen ystävänsä oli lähtenyt kotiin Cory Kennedyn kanssa. "Jason" soitti tarinan mukaan aamulla ystävälleen kysyäkö minkälainen yö Coryn kanssa oli ollut. Ystävä vastasi, että "se oli niin ihmeellistä, että olisi mahdotonta kertoa yksityiskohtia sinulle". "Jason" esittää erilaisia fantasianomaisia ylikuonnollisia kuvitelmia ystävälleen ja yrittää niiden kautta selvittää miten upeaa Coryn kanssa rakasteleminen oli. Tämä kuvitteellinen blogimerkintä on kaiketi ironiaa, mutta siitä huolimatta se kertoo jotain alaikäisten tunnettujen tyttöjen viehättyksestä länsimaisessa kulttuurissamme. Muotifoorumilaisten lisäksi tunnettu alaikäinen tyttö kiinnostaa myös aikuisia miehiä, muttei tyyli-ikonina vaan seksifantasian kohteena.

Kuten Susan Hopkins toteaa, julkkikset rakennetaan kuin kuvitelluiksi ystäviksi, joilla on todellista vetovoimaa. Julkkikset eivät ole vain etäisiä ja tyhjiä ihanteita. Hopkins sanoo, että tytöt haluavat nähdä tyttöänkareita ja henkilöityä naisenergiaa. Mallit, elokuvatähdet ja poptähdet hallitsevat läsnäolollaan monien tyttöjen jokapäiväisessä elämässä. Nämä julkkissankarit ovat naisia, joista tytöt etsivät naisen mallia. (Hopkins 2002, 4.) Cory voidaan näkökulmasta riippuen nähdä joko girl poweria edustavana rajoja rikkovana positiivisena roolimallina ja persoonallisena tyyli-ikonina tai Ofelia-diskurssin mukaisena kohti tuhoa menevänä suojelua ja pelastamista tarvitsevana nuorena tyttönä, joka on niin sanottu paha tyttö, luulee liioja itsestään ja käyttäytyy liian ylpeästi. Corya käsittelevä keskustelu kuvaa nykytyttöyden keskeisiä haasteita: paineita "tulla joksikin", itsenäistystä ja erottautua muista. Se osoittaa myös miten tyttöyteen liittyy sekä sankaruus että uhrius. Nuoruus on ihanteellista, mutta samalla siihen liitetään arvostelua ja odotuksia. Kuuluisuus puolestaan on jotakin, mikä voidaan saavuttaa tekemällä työtä sen eteen tai erottautumalla massasta.

⁵¹ Verkkoblogi "The Cold Inclusive", saatavissa verkossa: <http://inclusive.wordpress.com/2007/02/26/the-five-magical-sex-acts-of-cory-kennedy/>, luettu: 2.3. 2009.

Individualismi ja erityisyys ovat ihailtavia ominaisuuksia tytöissä, liikaan rajojen rikkomiseen tai poikkeukselliseen käyttäytymiseen suhtaudutaan kuitenkin arvostelevasti.

4.3.4 Makuuhuone tyttökulttuurin topoksena

Kirjallisuuden tutkija Susanna Suomela määrittelee topoksen käsitettä seuraavasti: "Topokset (engl. topos, mon. topoi) ovat eräänlaista kirjallista varastotavaraa; kokoelma vuosisatojen kuluessa osittain jo kliseiksi muuttuneita retorisia formuloita, kuvia, metaforia ja allegorisia sanontoja. [--] Topoksen käsitteelle on ominaista sen yhteys paitsi sisältöön myös muodon ja tyylin kysymyksiin. Antiikin retoriikassa tietyt topokset, retoriset formulat, liittyivät tiettyihin puheen tai runon osiin, ja kyseiset topokset periytyivät edelleen myös keskiajan ja uuden ajan kirjallisuuteen. [--] Kaikki topokset eivät kuitenkaan ole johdettavissa retoriikasta, vaan myös runous on tuottanut omia topoksiaan, kuten luonnon kauneuden, ihannemaiseman, paratiisin tai Elysiumin onnelan." (Suomela 2001, 145–146.) Vaikkei makuuhuone tyttöihin liittyvänä kuvana olekaan satoja vuosia vanha, voitaisiin sitä pitää eräänlaisena "tyttökulttuurin topoksena" länsimaisessa mediakulttuurissa.

Catherine Driscoll liittää "makuuhuonekulttuurin" (bedroom culture) kiinteästi tyttöyteen. Hän kirjoittaa, että tytöt kuuluvat yleensä yksityisen ja suljetun piiriin. Heidän aluettaan ovat oma makuuhuone, koti ja ostoskeskus, kun taas pojille kuuluu useammin avoin julkinen tila, kuten katu. (Driscoll 2002, 257–258). Kaduilla (poikien tapaan) oleskeleva tyttö sen sijaan rikkoo hänelle yleensä asetettua yksityisen piiriin kuuluvaa roolia. Internetissä kuvissa kaduilla oleva tyttö puolestaan rikkoo tätä normia kaksinkertaisesti. Lisäksi kaduilla oleskeleva tyttö yhdistyy helposti negatiiviseen stereotypiaan eräästä katujen kulkijasta eli prostituoidusta (Mt. 259). Voitaisiin ajatella, että yhteiskunnallisesti "kunnollinen" on se, joka osaa varjella yksityisyyttään. Makuuhuone on "kiltti" topos, mutta se uhkaa muuttua "tuhmaksi" topokseksi, kun se siirretään julkisen tilan piiriin.

Nuorten "makuuhuonekulttuuria" on tutkittu ja huonetta on pidetty paikkana, jossa teini-ikäiset voivat työstää omaa identiteettiään ja tutkia tulevaisuuden mahdollisuuksiaan median kautta. Monien nuorten omissa huoneissa on valtava määrä erilaisia mediaan liittyviä laitteita ja esineitä. Huoneissa olevat mediaesineet heijastivat nuorten yksilöllisiä makuja, asenteita, elämäntilanteita ja uskomuksia, mutta myös heijastivat sellaista käsitystä itsestään, jonka nuoret tahtoivat esittää muille. (Fisher Keller 2007, 229.) Makuuhuone tytölle kuuluvana paikkana tulee esiin jopa Shawn Hublerin Corya käsittelevässä artikkelissa:

We are in Cory Kennedy's bedroom. Present are Cory, Hunter, this reporter and Nate Van Dusen, a filmmaker who is featuring Cory in a new documentary. It's one of those media-age moments: a documentarian filming a photographer shooting a journalist interviewing a teenager. (Hubler 2007)

Hubler huomauttaa Coryn vaaleanpunaisista lakanoista, johon tämä vastaa, etteivät ne ole hänen valitsemansa: "They're not my preference," Cory replies, rolling her eyes. "I'd have all white. If I ever had a bed of my own." (Hubler 2007.) Makuuhuone on niin keskeinen osa teinitytön elämänpiiriä, että sitä jopa käsitellään teinitytöstä kertovassa lehtijutussa, vaikkei huone sinänsä mitenkään liity jutun aiheeseen. Samassa jutussa mainitaan myös, että Cory nukkuu viikolla koulussaan, joka on eräänlainen sisäoppilaitos. Huone yksinkertaisesti on hyvin tärkeä osa teinitytökuvastoa. Kuten muuallakin Corya käsittelevässä aineistossa, jutussa tulee esiin tytön pyrkimys pois kotoa vanhempien luota, aloittamaan oma itsenäinen elämänsä. TFS-keskusteluun on linkitetty kuvia nukkuvasta Corysta, joita eräs käyttäjä kommentoi foorumilla: "haha, awww. I guess people like to take pics of her even when she's sleeps". Kyseisessä kuvassa Cory nukkuu kuin kuka tahansa teinityttö vaaleanpunaisissa lakanoissa, ruusukuvioisten tyynyjen ympäröimänä, päällään kulunut David Copperfield -aiheinen t-paita.

Susannah R. Sternin ja Taylor J. Willisin mukaan 28 prosentilla amerikkalaisnuorista on makuuhuoneessaan tietokone ja internet-yhteys (Stern & Willis 2007, 212). JoEllen Fisherkeller taas kirjoittaa, että kun Intiassa pojat viettävät suurimman osan ajastaan koulun ulkopuolella julkisilla paikoilla, intialaistytöt ovat sen sijaan sidottuja yksityiseen kodin piiriin kulttuuristen sukupuolinormien takia. Käyttämällä tietokoneita ja menemällä internetiin koulussa tai kotona, teinitytöt voivat kokea osallistuvansa virtuaalisessa julkisessa tilassa. (Fisherkeller 2007, 232–233.) Esimerkiksi "cam-girls"-tytöt laittavat nettikameroita makuuhuoneeseensa, jolloin yksityisestä paikasta tuleekin julkinen. Intiimin makuuhuoneen ja julkisen tilan, eli internetin, yhteys on kiehtova. Se voi toimia tytölle väylänä toteuttaa itseään ja siirtyä suljetusta makuuhuoneestaan julkisen toiminnan piiriin. Toisaalta nuorten tyttöjen ollessa kyseessä tähän usein liitetään hyväksikäytön vaara. Seksi ja porno ovat alusta asti kuuluneet olennaisena osana internetiin ja ovat edelleen vapaasti kaikkien ulottuvilla. Nuorten tyttöjen yhteydessä kysymys toimijuudesta ja objektiudesta nousee keskeiseksi. "Cam-girl"-tytöt saavat usein lahjoja faneiltaan lahjalistansa kautta, mikä varsinkin teinityttöjen osalta voi herättää epäilyksiä siitä, mikä on sopivaa. Kuitenkin valtavirran julkisuuskoneiston ohittamalla internetissä omaa imagoaan rakentavilla tytöillä on

paljon enemmän omia toimintaoikeuksia kuin esimerkiksi rakennetuilla pop-tähdillä. Heillä on itsemääräämisoikeus, mutta on eri asia miten he sitä käyttävät. Tässä yhteydessä on siis vaikea määrittellä mikä on tervettä itsensä toteuttamista ja yritteliäisyyttä, mikä taas sopimatonta tai jopa hyväksikäyttöä. (Turner 2004, 65–66.)

Internetissä kuuluisa tyttö onkin samanaikaisesti sekä ihailun ja jopa kateuden kohde, mutta toisaalta myös suojelua tarvitseva ja haavoittuvainen pikkutyttö. Tämä ristiriita tuntuisi olevan keskeinen siinä, miksi nuoret tytöt kiinnostavat. Coryn kaltaisissa tyttöidoleissa yhdistyvät heikkous ja haavoittuvaisuus sekä toisaalta rohkeus ja girl power -asenne. Luentani perusteella TFS-foorumien käsitys internet-julkis Cory Kennedystä sopii varsin hyvin yhteen aikaisemman tyttötutkimuksen diskurssien kanssa. Keskustelussa kierrätetään jopa stereotyyppisiäkin käsityksiä tyttödestä, muun muassa siinä miltä tytön tulisi näyttää, miten tulisi pukeutua ja käyttäytyä. Nuoresta työstä ollaan myös huolissaan ja olisikin kiinnostavaa tietää, syntyisikö samanikäisen nuoren pojan elämäntavasta samankaltainen huoli-diskurssi vai puhuttaisiinko pojasta joillakin muilla tavoilla? Tyttöjen elämäntavan arviointiin tuntuu usein liittyvän paheksuntaa.

Toisaalta tyttöjulkikkeseen liittyy myös paljon potentiaalia ja positiivisia voimavaroja. Hänet voidaan nähdä girl power -hengen mukaisena positiivisena, aktiivisena ja rohkeana roolimallina muille tytöille. Keskustelu osoittaa myös, että tyttöjen ulkonäöstä puhuttaessa mukaan tulee myös monia muita seikkoja, kuten elämäntapa, persoona ja perhetausta. Tyyliä ja ulkonäköä ei voida erottaa näistä henkilökohtaisista asioista, joista foorumilla myös juoruillaan.

5 Kohti kriittistä medialukutaitoa?

Lapsuuden ja median suhteeseen on David Buckinghamin mukaan olemassa kaksi vastakkaista näkökulmaa. Ensinnäkin on näkemys, jonka mukaan lapsuus sellaisena kuin sen tunemme on kuolemassa ja syyllinen tähän on ennen kaikkea media, joka on hämärtänyt lapsuuden ja aikuisuuden rajoja. Toisaalta on olemassa myös näkemys, jonka mukaan median käytössä on nähtävissä kasvava sukupolvien kuilu ja nuorten mediakokemukset tekevät eron heidän ja heidän vanhempinsa sukupolven välille. (Buckingham 2000, 5.) "Lapsuus" on muuttuva suhteellinen käsite, joka ymmärretään ennen kaikkea suhteessa toiseen muuttuvaan käsitteeseen "aikuisuuteen" (Mt. 7). Eri aikakausina lapsuus on määritelty eri tavoin, mutta länsimaisten teollistuneiden yhteiskuntien lähihistoriassa lapsuus on määritelty poissulkemisen kautta: lapsi määrittyy sitä kautta mitä hän *ei ole*. Lapset *eivät ole* aikuisia ja heiltä puuttuu aikuisten ominaisuuksia, kuten hyvät tavat, järkevyys, moraali ja itsehillintä. (Mt. 13–14.) Lapsuus on sosiaalisesti rakentunut ilmiö. Sharon R. Mazzarella kirjoittaa lapsuuden käsitteen historiallisesta muutoksesta todeten, että vasta teollistumisen ja kaupungistumisen myötä perheiden rakenteet alkoivat muuttua ja ne eivät enää olleet omavaraisia. Samalla muuttui lasten rooli perheessä. Aikaisemmin lapsilla oli ollut keskeinen asema perheen elannon rakentumisessa, mutta modernisaation myötä lapsille jäi enemmän vapaa-aikaa ja enemmän mahdollisuuksia kuluttaa. (Mazzarella 2007, 46.)

Lapsuudesta vanhuuteen -kirjassa sosiologi Leena Alanen kirjoittaa, että lapsuutta ja nuoruutta koskeva julkinen keskustelu heijastelee meillä Suomessa sukupolvijärjestyksen muutosta, jossa lapsuuskäsitys ja sen määrittämät sukupolvisuhteiden mallit ovat epävakautuneet ja sukupolvisuhteiden keskeiset tuki-instituutiot, kuten perhe, koulu, vanhemmuus ja kasvatus ovat kriisiytyneet. (Alanen 2005, 164.) Ehkä lapsuuden ja nuoruuden, samoin kuin nuoruuden ja aikuisuudenkin rajat ovat muuttuneet epäselvemmiksi? Lapsuuden voidaan katsoa lyhentyneen. 1980-luvun nuorisoa on pidetty ensimmäisenä sukupolvena, joka on voinut alusta saakka muodostaa itse oman elämäntyylinsä. Sen sijaan, että nuorten maailman muotoilisivat perinne ja vanhemmat, sen tekevät joukkotiedotus, kulttuurituotanto ja nuorisokulttuurit. Kulutuskäyttäytymisestä tulee nuorille keskeinen erottautumisen ja itseilmaisun tapa. Itseä aletaan tulkita myös median kautta. Ensisijaiset kokemukset muuttuvat etukäteen tulkituiksi ja maailma muuttuu tutuksi jo ennen kuin sitä on itse koettu. Nuoret siis pääsevät mediavälitteisten kokemusten kautta aikuisten alueille. (Raitanen 2005, 190.)

5.1 Moraalipaniikki nuorten kurinpidon välineenä

Kun nuorten internetin keskustelupalstojen käyttö on yleistynyt ja arkipäiväistynyt, aikuiset ovat alkaneet huolestua internetin vaaroista nuorille (Laukkanen 2007, 11–12). Nuorten tyttöjen seksuaalisuuteen ja internet-näkyvyyteen liitetäänkin usein eräänlainen moraalipaniikki. Moraalipaniikki ilmenee, kun virallinen tai median reaktio poikkeavaan sosiaaliseen tai kulttuuriseen ilmiöön on täysin liiallinen todelliseen uhkaan nähden tai kun tila, tapahtuma, henkilö tai ryhmä henkilöitä määritellään uhaksi yhteiskunnan arvoille ja se esitetään karrikoituun tai stereotyyppiseen tapaan mediassa. Moraalipaniikkia määrittelevät Sharon R. Mazzarellan mukaan usein seuraavat piirteet: aikuisten pelko "haavoittuvaisten" nuorten puolesta, tarve löytää helppo ratkaisu monimutkaiseen ongelmaan, oletettu linkki populaarikulttuuriin, joka näkyy usein mediakulttuurin ilmeisessä sisällössä, vähän tai ei ollenkaan todisteita tämän linkin olemassaolosta populaarikulttuurin ja ongelman välillä, eliitin (lääkärit, poliitikot jne.) tekemät väitteet, paisuteltu julkisuus lehdistössä, hallituksen toimet ongelman tutkimiseksi sekä media-alan pelko hallituksen säätelystä vapaaehtoisen itsesäätelyn sijaan. (Mazzarella 2007, 48–49.) Mazzarella lainaa Angela McRobbien käsitystä moraalipaniikista, jonka tarkoituksena on McRobbien mukaan istuttaa ihmisiin pelko ja sitä kautta rohkaista heitä kääntymään pois päin jokapäiväisen elämän monimutkaisuudesta ja näkyvistä sosiaalisista ongelmista. Lasten ja nuorten kulttuurissa moraalipaniikit elävät Mazzarellan mukaan sukupolvirajojen mukana. Kuten McRobbie on todennut, nuorisokulttuuriin kohdistuva moraalipaniikki palvelee keinona kurittaa nuoria pelottelemalla heidän vanhempiaan. Tätä ilmiötä McRobbie pitää voimakkaana emotionaalisena strategiana. (McRobbie 1994, 199, sit. Mazzarella 2007, 48–49.) Mazzarella tarkastelee moraalipaniikkien historiallista jatkumoa ja yhteneväisyyksiä aina 1950-luvun sarjakuvien oletetuista haittavaikutuksista 1990-luvun rap-musiikkiin sekä kouluammuskelujen ja väkivaltaviihteen suhteeseen (mt. 49–58). Nuoriin ja moraalipaniikkeihin liittyykin hänen mukaansa keskeisesti nuorten taipumus omaksua varhain uudet viestintäteknologiat (mt. 47).

Mazzarella kirjoittaa, että viattomuuden myytti liitetään usein automaattisesti valkoisiin keskiluokkaisiin nuoriin, mutta väkivallan ja häiriökäyttäytymisen katsotaan liittyvän köyhien, muita rotuja edustavien kaupunkilaisnuorten elämään. Esimerkiksi "hyvien" keskiluokkaisten valkoisten nuorten tekemistä kouluammuskeluista kirjoitetuissa uutisissa on usein painotettu sitä miten tekijät "olivat kunnan nuoria keskiluokkaisista kodeista". (Mt. 54.) Sharon R. Mazzarella on erityisen huolissaan siitä, että moraalipaniikkien varjolla yritetään yksinkertaistaa monimutkaisia ongelmia ja jättää sivuun monia suurempia ongelmia (Mt. 56–57).

Tytöt voivat esiintyä, ja usein esiintyvätkin, internetissä katseen kohteina ja käyttävät ulkonäköään

hyväkseen saavuttaakseen näkyvyyttä. He ovat ymmärtäneet, että "viestit, joihin liittyy vahva visuaalisuus, huomataan paremmin", kuten Susan Hopkins on todennut (Hopkins 2002, 103). Eri sukupolvea edustaville vanhemmille internetin "galleriakuvat" aiheuttavat monesti huolta ja pelkoa, koska internet-näkyvyys voi tuoda tytöille mukanaan lieveilmiöitä, kuten ahdistelua ja häirintää. Moraalipaniikki liittyykin julkisen ja yksityisen rajan hämärtymiseen, kun internet on samanaikaisesti sekä intiimi että julkinen viestintäväline. Osaltaan moraalipaniikki liittyy varmasti myös siihen, että kuvagallerioissa esiintyy yhä nuorempia ja nuorempia tyttöjä. Maineeseen kasvattaminen ja verkostoituminen saattavat mennä liian pitkälle niin että yksityisyys vaarantuu.

Kysymys siitä, miten tällaiseen kuuluisuuden ja näkyvyyden saamiseen tulisi suhtautua on vaikea. Toisaalta huomio tuo tytöille vallan tunnetta ja tekee heidät näkyviksi toimijoiksi julkisessa tilassa, mutta toisaalta se myös tekee heidät hyvin paljaksi ja sitä haavoittuvaisemmiksi, mitä enemmän tietoa heistä on saatavissa verkossa. Nuorten tyttöjen näkyvyydellä ja kuuluisuudella on siis myös emansipatorinen puolensa. Toisaalta kuitenkin Marjo Laukkanen on todennut väitöskirjassaan, että gallerioita ulkopuolisina anonyymeinä katselevat voivat pysytellä kasvottomina ja arvostella kuvia, mikä tekee katsottavan haavoittuvaksi. Lisäksi kuvat voivat joutua väärin käsiin, koska mitään internetiin laitettua materiaalia on mahdotonta myöhemmin saada sieltä enää kokonaan pois. Kuvia voidaan kopioida ja levittää rajattomasti ja sitä kautta käyttää väärissä tarkoituksissa ilman kuvaajan tai kuvatun lupaa. (Laukkanen 2007, 232.)

Se, miten yksilö itseään internetissä esittelee, voi epähuomiossa olla hyvinkin paljastavaa. Kuvista ei katsota vain sitä mitä niissä on, vaan niiden taakse pyritään näkemään ja niitä katsotaan kertomuksina. (Laukkanen 2007, 236.) Myös TFS-foorumilla pyritään näkemään Cory Kennedyn kuvien taakse, niistä luetaan kertomuksia ja merkityksiä Coryn persoonasta, ihmissuhteista ja elämäntavasta. Laukkanen kirjoittaa, että hänen tutkimansa internetin kuvagalleriat toimivat eräänlaisina yhteisöalbumeina, joissa kuvat lähtevät kodin ja lähiympäristön piiristä ja niistä tulee julkisia (mt. 244).

David Buckinhamin esittää vastaukseksi kysymykseen lasten suojelemisesta, että yritys suojella lapsia pääsystä mediaan on tuomittu epäonnistumaan, mutta sen sijaan vanhempien ja kasvattajien tulisi kiinnittää entistä enemmän huomiota siihen, miten lapsia valmistetaan käsittelemään kokemuksiaan sähköisestä mediasta (Buckingham 2000, 16). Annikka Suoninen puolestaan kirjoittaa, että uudessa "refleksiivisessä modernissa" henkilön pitää kyetä reagoimaan ja mukautumaan alati muuttuviin tilanteisiin, joten lapsen tai nuoren ei ole enää toivottavaa sosiaalistua mihinkään *rooliin*, vaan *kykyyn* omaksua uusia rooleja ja mukautua yhteiskunnallisiin

muutoksiin. (Suoninen 2004, 13.) Käsitys refleksiivisestä modernista huokuu ajatusta itseään kehittävstä uusliberalistisesta subjektista, joka mukautuu vaivatta ympäristöönsä sen muutosten mukana.

Mediakielitaidon käsitteellä Annikka Suoninen tarkoittaa sitä erilaisten taitojen ja käytänteiden kokonaisuutta, joka ohjaa henkilön tapaa käyttää medioita ja tulkita mediasisältöjä omassa elämässään. Hän kutsuu mediakielitaidoksi kykyä käyttää medioita järkevästi omassa elämässä, ymmärtää medioiden kieltä ja tulkita mediasisältöjä kriittisesti. (Mt. 26.) Suonisen mukaan mediakielitaitoon liittyvät niin tekniset valmiudet käyttää medioita, kyky tulkita medioiden koodeja ja rakenteita kuin myös median tuotantorakenteiden tuntemus ja kriittinen suhtautuminen mediasisältöihin. (Mt. 31.)

Lapsipsykologi David Elkindin väitteen mukaan vanhemmat, koulut ja mediat "kiirehtivät lastensa lapsuuden läpi", David Buckingham kirjoittaa (Buckingham 2000, 21). Nuorista tytöistä tulee jo varhain muodin asiantuntijoita. Esimerkiksi Lookbook-sivustolla omia muotikuviaan ovat esitelleet 14-vuotiaat ja jopa 12-vuotiaat tytöt. Monilla tytöillä on myös omia muotiblogeja, jotka seurailevat lajityypiltään vanhempien naisten muotiblogeja. Tytöt vakavoituvat, aikuistuvat ja lopettavat leikkimisen yhä aikaisemmin ja tilalle tulee muita kiinnostuksenkohteita, heille tulee yhä aikaisemmin ajankohtaiseksi siirtyä "aikuisten asioihin", kuten muodin seuraamisen pariin. Atte Oksanen kirjoittaa Eriarvoinen lapsuus -tutkimuksen tulosten perusteella selvinneen, että suomalaiset lapset ilmoittavat lopettavansa leikkimisen noin 11 ikävuodesta alkaen. 13-vuotiaista suomalaisista tytöistä 63 prosenttia ja pojista 45 prosenttia on lopettanut leikkimisen kokonaan, samanikäisistä norjalaisista tytöistä leikkimisen on lopettanut vain 15 prosenttia ja pojista vain 9 prosenttia. Tyttöillä, jotka kertovat lopettaneensa leikkimisen, on Oksasen mukaan enemmän ulkonäkömurheita ja itsetuhoajatuksia, he kokevat, ettei heistä välitetä ja he kiusaavat muita. Myös heidän välinsä aikuisiin ovat etäisempiä. (Oksanen 2005.)

Tyttöjen paine tulla aikuiseksi jo varhain näkyy esimerkiksi Cory Kennedyn Nylon-lehden haastattelussa antamassa kommentissa, jossa hän toteaa, että ikätoverit eivät ymmärrä häntä ja että hän haluaisi jo päästä pois lukiosta, omaan aikuiseen elämäänsä. (Nylon, October 2007.) Kiirettä korostavassa ajassamme tavoite on aina jossain muualla kuin nykyhetkessä ja menestys tarkoittaa sitä, että on omaa viiteryhmäänsä edellä. Kuten eräs TFS-foorumilainen totesi: hän ei voi uskoa, että samanikäinen Cory on "jo universumin keskipiste New Yorkissa", kun hän itse vielä "pyörii San Franciscon skenessä".

Sosiologi Zygmunt Bauman kirjoittaa yksilöllisyydestä kirjassaan *Notkea moderni*. Hän toteaa, että "olla moderni tarkoittaa olla jatkuvasti itsensä edellä, jatkuvan transgression tilassa (Bauman 2002, 39). Baumanin mukaan nykyisessä modernissa yhteiskunnassa on alettu korostaa yksilön mahdollisuuksia, mikä on johtanut siihen, että myös vastuun taakka on siirtynyt yksilön itsensä kannettavaksi (mt. 40). Yksilöllistyminen koostuu Baumanin sanoin siitä, että identiteettiä ei enää mielletä annetuksi, vaan se nähdään tehtävänä, josta suoriutumisen vastuu on ihmisillä itsellään (mt. 42).

Uusliberalistisessa ajattelussa ihmisen nähdään luonnostaan asettuvan kilpailuasemaan toisiin yksilöihin nähden tai pyrkivän maksimoimaan toisista saamansa hyödyn, Liisa Steinby toteaa. Individualismi tarkoittaa tähän liittyen hänen mukaansa yksilökäsitystä, jossa ihminen nähdään toisiin ihmisiin nähden erillisenä, abstraktina yksikkönä, eikä yhteisön ja yhteiskunnan jäsenenä. Tämän yksilökäsityksen myötä kansalaisuus on rapautunut sisältäpäin, koska ihmiset eivät enää miellä yhteisöllisyyttä olemukseensa ja kansalaisena toimimista oikeudekseen ja velvollisuudekseen. (Steinby 2008, 44.) Sen sijaan että kansalaiset rakentaisivat yhdessä yhteiskuntaansa he kilpailevat toisiaan vastaan niukoista resursseista. Tätä kautta Hartleyn tee-se-itse -kansalaisuudenkin voidaan nähdä olevan uusliberalistisessa maailmassa vain näennäistä, koska perimmäisenä tavoitteena ihmisillä ei ole yhteisöllisen vaikuttavan kansalaisuuden vaan oman menestystarinansa luominen. Kansalaisuuden hajoamisen panee merkille myös Bauman (2002, 48).

Susannah R. Sternin ja Taylor J. Willisin mukaan nuorilla on internetissä enemmän mahdollisuuksia sanoa mitä haluavat tai mennä minne haluavat kuin koskaan aikaisemmin historiassa. Luonnollisestikin juuri tämä vapaus huolestuttaa monia aikuisia. Vaikka monet aikuiset myöntävät sen, miten tärkeä tekijä internet on nuorten elämässä, he myös pelkäävät sitä mitä internet tekee nuorille ja toisaalta myös sitä mitä nuoret tekevät internetin avulla. (Stern & Willis 2007, 217.) Aikuisia huolestuttavat nuorten internetin käytössä riippuvuuden mahdollisuus, sosiaalisten suhteiden menetys, sosiaalisten taitojen ja intimitetin väheneminen, väärän tiedon saaminen ja hyväksikäyttö. Internet-optimistit puolestaan uskovat, että sosiaaliset suhteet lisääntyvät verkon käytön myötä. (Mt. 217.) Lehdissä nostetaan usein esiin tapauksia tuntemattomista "internet-väijyjistä", mutta Sternin ja Willisin mukaan suurin osa nuorista ei kuitenkaan ole kiinnostuneita solmimaan suhteita tuntemattomien kanssa internetin kautta (mt. 219). Kuitenkin nuoret vaikuttavat olevan melko avoimia antaessaan itsestään tietoja chateissa, viestiohjelmissa, blogeissa, verkkosivuilla ja MySpacen kaltaisissa yhteisöpalveluissa. Neljä viidestä verkossa liikkuvien nuorten vanhemmista on sitä mieltä, että nuoret eivät ole tarpeeksi varovaisia antaessaan itsestään tietoja verkkoon. Yllättävää kyllä, myös neljä viidestä verkossa

liikkuvasta nuoresta on samaa mieltä. (Lenhart 2005, sit. Stern & Willis 2007, 219.) Internet-turvallisuuden opettaminen nuorisolle tuntuisi olevan vanhemmille ja opettajille viisain tapa toimia, kun he haluavat rohkaista nuoria liikkumaan viisaasti verkossa. (Mt. 219.)

Liian tiedon jakaminen ja turvallisuusnäkökohtien laiminlyönti eivät kuitenkaan ole ainoastaan nuorten ongelma: monet vanhemmat esimerkiksi laittavat lastensa kuvia verkkoon, Facebookiin tai kotisivuille, ajattelematta välttämättä sitä, mihin lasten kuvat saattavat joutua saati kysymättä lupaa kuvissa olevilta lapsilta. Miksi lapsilta odotetaan muuta, jos kaikki vanhemmatkaan eivät osaa verkon turvallisia pelisääntöjä? Kriittinen julkinen keskustelu niin mediassa, kouluissa kuin mediatutkimuksenkin piirissä voisi auttaa yleisen tietoisuuden lisääntymiseen siitä mitä internet ja netiketti⁵² ovat, tai lähinnä mitkä niiden yleiset toimintaperiaatteet ovat. Kriittistä medialukutaitoa tarvitaan niin vanhemmilta kuin lapsiltakin.

Internetin pelisäännöt tai netiketti on ehkä muuttunut sen myötä, kun yhä useammat aivan tavalliset ihmiset ovat teknologian edelläkävijöiden lisäksi alkaneet käyttää erilaisia verkkopalveluita: blogeja, foorumeita ja sosiaalista mediaa. Sosiaalisen median myötä monet ovat mahdollisesti ymmärtämättään tulleet levittäneeksi enemmän tietoa itsestään verkkoon kuin mitä alun perin olivat tarkoittaneet. Sen suosion kautta on kenties myös levinnyt ajatus siitä, että "kun kaikki on jo siellä, niin antaa mennä!" Liian tiedon jakamisen kynnyks on siis pienentynyt, kun "kaikki muutkin tekevät niin". Internet-tutkimuksen ongelmana on tähän mennessä ollut sen nopea vanheneminen. Jo kirjoittamisen aikana verkkotrendit vaihtelevat ja usein palveluiden elinkaari voi olla lyhyt. Sosiaalisen median sovelluksia syntyy säännöllisin väliajoin uusia ja vanhat menettävät käyttäjäkuntaansa ja kuolevat pois. Tämänkin perusteella on ymmärrettävää, miksi vanhempien on vaikea pysyä verkon trendeissä mukana ja ymmärtää niitä.

Joellen Fisherkeller toteaa, että kuten yleisötutkimukset ovat näyttäneet, media ei vaikuta sen suuremmin lapsiin kuin aikuisiinkaan. Lapset ovat sosiaalisia toimijoita, joiden ymmärrys mediasta syntyy sen perusteella minkälaisissa paikoissa ja tilanteissa he sijaitsevat. Myös lapset ovat ainutlaatuisia yksilöitä, jotka kuuluvat monenlaisiin historiallisiin ja maantieteellisiin konteksteihin ja heillä on voimakkaita ja merkityksellisiä suhteita monenlaisten todellisten ihmisten kanssa.

⁵² Barbara F. Sharfin mukaan netiketti (netiquette) on kokoelma sääntöjä, joka rohkaisee kohteliaisuuteen, sivistyneeseen käytökseen ja osallistujien yhteisymmärrykseen Internetissä (Sharf 1999, 245). Koska verkkoviestinnässä puuttuvat kasvokkaisen viestinnän pienet vihjeet, voi väärinymmärryksiä tapahtua usein. Itse näen netiketin kuitenkin myös mediakasvatuksellisenä käsitteenä: sääntöinä siitä, mikä on sopivaa. Mielestäni netikettiin kuuluu myös ymmärrys siitä, että henkilökohtaisia tietojaan: henkilöturvattunus, luottokortin numero, osoite jne. ei kannata jakaa verkossa. Sosiaalisen median yhteisöjen ja jatkuvan tiedon keruun ja jakamisen paineen kautta tätä vanhaa sääntöä kuitenkin koetellaan jatkuvasti, kun esimerkiksi Facebook rohkaisee antamaan itsestään yhä enemmän yhä yksityiskohtaisempia tietoja palveluun.

Kaikki nämä ihmissuhteet ja ympäristötekijät vaikuttavat siihen, miten lapset käyttävät, ymmärtävät ja tulkitsevat mediaa. (Buckingham 2000; Fisherkeller 2002; Steele & Brown 1995, sit. Fisherkeller 2007, 226.)

5.2 Panoptikonista synoptikoniin

Kuvien ja liikkuvan kuvan nousu ja ylivalta suhteessa tekstiin voi olla Clay Calvertin mukaan yksi tekijä mediavälitteisen tirkistelyn lisääntymisen taustalla. Elämme maailmassa, jossa postmodernien teoreetikkojen mukaan kuva on korvannut todellisuuden. (Calvert 2004, 73; Hopkins 2002, 5.) On usein sanottu, että esimoderneissa yhteiskunnissa kuvilla ei ollut yhtä suurta merkitystä kuin modernissa maailmassa, koska niitä oli niin vähän liikkeellä. Tämä kuitenkin muuttui modernisaation myötä. Moderni tapa ymmärtää maailmaa yhdistää usein näkemisen tietämiseen. Esimerkiksi Chris Jenks (1995) on todennut, että ”katsominen, näkeminen ja tietäminen ovat kietoutuneet yhteen niin että moderni maailma on hyvin vahvasti 'nähty' ilmiö”. (Jenks 1995, 1–2, sit. Rose 2007, 3.)

Janne Seppänen kirjoittaa *Katseen voima* -kirjassaan seuraavasti:

Katsottuna olemisen tunne ei siis edellytä ehdotonta varmuutta, että joku tietty fyysinen ihminen näkee minut. Silti minuun suuntautuu 'katse', jonka otan huomioon käyttäytymisessäni. Vaikka tällainen katse ei olisikaan kenenkään silmissä, sillä on silti haltija, jota Sartre kuvaa sanalla Toinen. Sartre luonnehtii Toista monin tavoin. Sille on ominaista välitön läsnäolo, se ei ole tästä maailmasta, ja Toinen on "ennen kaikkea olento, jota kohden en suuntaa huomiotani. Hän on se, joka katsoo minuun, mutta johon en katso senkään vertaa. Hän on se, joka antaa minulle itseni verhottuna – itseään paljastamatta. [--] Sartren mukaan yksi tietoisuutemme kuuluva piirre on oleminen-Toiselle. Toinen on välttämätön ehto sille, että voin ylipäänsä tulla tietoiseksi itsestäni. Ja yksi Toiselle-olemisen tapa on olla juuri Toisen katseen kohteena." (Seppänen 2001, 111.)

Seppänen kirjoittaa visuaalisista järjestyksistä, joilla hän tarkoittaa visuaalisen todellisuuden säännönmukaisuuksia ja niihin kytkeytyviä merkityksiä. Hän tarkoittaa visuaalisella lukutaidolla

sitä, että myös kuvia voidaan lukea kuten kirjoitusta. Visuaalisesta lukutaidosta voidaan puhua myös kuvien tulkintana. Se on visuaalisten järjestysten tajua ja perusteltujen tulkintojen tekemistä niistä. (Seppänen 2001, 14–16.) Toisen katseen kohteena oleminen saattaa herättää myös häpeän tunteita. Häpeän tunne syntyy sen tiedostamisesta, että on menettänyt osan omasta vapaudestaan tullessaan Toisen katseen kohteeksi. (Sartre 1992, 350/307, sit. Seppänen 2001, 112.)

Tirkistelyssä on luonnollisestikin kyse ennen kaikkea kuvista ja ehkä totuuden etsimisestä. Clay Calvert toteaa, että visuaalisen viihteen halumme ajaa meitä kuviin perustuvan mielihyvän juurille, tirkistelemään, mikä ei vaadi minkäänlaista vastavuoroista kommunikaatiota tai palautetta katsellulta henkilöltä. (Calvert 2004, 73.) Hän pohtii, että kenties tirkistelyä vauhdittaa se, että kulttuuri, jossa elämme, ja erityisesti pohjoisamerikkalainen kulttuuri, on entistä hedonistisempi ja itsekeskeisempi, niin että mielihyvää saadaan muita katselemalla, olematta missään tekemisissä heidän kanssaan fyysisessä todellisuudessa. Tirkistely on yksityistä toimintaa ja usein paha-aavistamattomien henkilöiden intiimejä kuvia leviää internetiin toisten katseltaviksi. (Mt. 74–75.)

TFS-foorumillakin katselu on usein yksityistä toimintaa. Kuvia selataan usein iltaisin kotona omalta tietokoneelta. Eräs keskustelijoista toteaa, viitaten thecobrasnake.comiin, josta hän hakee lisää kuvia Cory Kennedystä foorumilaisten katsottavaksi: "tämä sivusto on addiktoiva, varsinkin myöhään illalla, kun on tylsää". Kuitenkin yksityinen katsomiskokemus tuodaan keskusteluun yhdessä muiden kanssa "pureskeltavaksi". Oman makuuhuoneen ja tyttöjen makuuhuonekulttuurin piirissä tapahtuva katsominen leviää virtuaaliseen tilaan, Marjo Laukkasen sanoin "elämäntapayhteisön tilaan" (Laukkanen 2007, 47), jossa yksityistä katsomiskokemusta käsitellään kielen kautta, yhdessä muiden kanssa ja verrataan muiden kokemuksiin ja tulkintoihin. Yksityinen kokemus tuodaan osaksi foorumin yhteisöllistä toimintaa. TFS-foorumin yhteisöllisyys rakentuu sen kautta, että jäsenet näkevät samat kuvat ja katsovat samoja kuvia. Muodin visuaalisuus on foorumilaiset yhdistävä tekijä. Pelkästään tekstipohjaisena koko foorumi ei voisi edes toimia ja kuvien tärkeydestä kertovat myös niiden linkittämiseen ja alkuperäisen lähteen mainitsemiseen liittyvät tarkat säännöt. Joitakin keskustelijoita häiritsee kuvista syntyvä keskustelu, joka vie huomiota pois itse asiasta. Eräs foorumilainen kirjoittaa harmistuneena siitä, miten hän odottaa näkevänsä Coryn kuvia keskustelussa, mutta useimmiten keskustelussa onkin vain viestejä, joissa ihmiset kertovat siitä, miksi eivät pidä Corysta:

I swear, 90 % of the time when I open this thread hoping for pictures it's just people talking about why they dislike her. Like I said, it gets old.

Thomas Mathiesen on esittänyt, että Benthamin ja Foucault'n panoptikon-metafora ei enää kuvaa vallan toimintatapoja. Hänen mukaansa olemme siirtyneet *synoptikon*-yhteiskuntaan. Synoptikonin käsitteellä Mathiesen tarkoittaa sitä, että nykypäivän informaatioteknologioiden avulla on hyvinkin mahdollista se, että "monet katsovat hyvin harvoja". (Mathiesen 1997, 215–234, sit. Bauman 2002, 106.) Mathiesenin käsitykset synoptikonista soveltuvat myös tietokonevälitteiseen viestintään: sosiaaliseen mediaan kuuluu, että "kaikki katsovat kaikkia". Facebook-statuksia päivitetään ja toisten kuvia selataan verkosta, samalla kun omia kuvia jaetaan myös sinne katsottavaksi.

Calvertin mukaan muuttuva käsitys yksityisyydestä vaikuttaa tirkistelyyn, eli kun vähentyneet oletukset yksityisyydestä yhdistetään lisääntyvään haluun saada henkilökohtaista nautintoa, voi olla, että tirkistelytaipumukset saavat yhä enemmän sijaa massamedian sisällöissä (Calvert 2004, 76). Kun odotuksemme yksityisyydestä vähenevät (esimerkiksi sosiaalisen median sovellusten, kameroiden ja valvontakameroiden kautta), niin samalla odotuksemme saada yhä enemmän tietoa myös muista, kasvavat (Mt. 78), vaikkapa tosiv:n tai poliitikkojen yksityiselämän paljastusten kautta. Yksityisyys on sosiaalinen rakennelma, yhteiskunnan jäsenten luoma, ylläpitämä ja muuttama käsite. Oma näkemysemme siitä, minkä pitäisi olla julkista ja minkä yksityistä tietoa, voikin vaihdella. (Mt. 78–79.)

Ehkä Cory Kennedyn käsitys yksityisyydestä muuttui hieman, kun hän 18 vuotta täytettyään poisti ensimmäisen suosituksen internetistä? Hän korvasi tämän toisella, paremmin toimivalla blogilla, mutta kuitenkin aikaisemmat kirjoitukset poistuivat kaikkien nähtävistä ja hän saattoi aloittaa uuden blogin "puhtaalta pöydältä". Yksityisyys liittyykin henkilön itsensä mahdollisuuksiin hallita tietoa itsestään (Mt. 79). Calvert väittää, että valvontakameroiden, internetistä kerättyjen ostotottumuksen ja monen muun asian johdannaisena odotuksemme yksityisyydestä ovat vähentyneet ja samalla odotuksemme siitä, mitä tietoa pitäisi saada julkiseksi, ovat lisääntyneet. Tämä ruokkii tirkistelytaipumuksiamme. (Mt. 80.) Tästä ovat hyvänä esimerkkinä nuoret, koska he kasvavat muuttuneen yksityisyyskäsitteen parissa, koulussa, verkossa ja kaupungilla.

Clay Calvert toteaaakin, että samat nuoret, jotka katselevat tosiv-ohjelmia televisiosta, joutuvat kameroiden valvomiksi myös kouluissa (Mt. 95). Tämä koskee yhdysvaltalaisia kouluja, mutta myös Suomessa kuluneiden kahden vuoden aikana sattuneiden kouluammuskelutapausten jälkeen valvontakameroiden asentaminen on tullut yhä ajankohtaisemmaksi kouluissa. Lisäksi nuorten suosimia oleskelupaikkoja kuten ostoskeskuksia valvotaan jo kameroiden avulla. Nuoret siis kasvavat vähentyneen yksityisyydentunteen keskellä, mikä puolestaan vauhdittaa mediavälitteistä tirkistelyä. (Mt. 95.)

Tämä voisi selittää osaltaan myös nuorten avoimuutta internetin kuvagallerioita kohtaan ja avoimuutta niiden käytössä: jos yksityisyyskäsitelmä on alun perinkin väljä, niin kynnys itsensä jakamiseen internetin välityksellä ei ole niin korkea. Ehkä nykynuorten sukupolvi onkin kasvanut poseeraamaan ja tottunut siihen, että heitä on pienestä asti kuvattu digikameroilla ja videokameroilla? Vanhemmat laittavat pienten vauvojenkin kuvia internetiin, esimerkiksi Facebook-yhteisöön. Digikameroilla kuvaaminen on helppoa, halpaa ja nopeaa, kun kuvia ei enää tarvitse kehittää ja kuvan onnistuminen on heti nähtävissä kameran näytöltä. Omia kuvia ei tarvitse enää hävetä tai kainostella. Voidaankin kysyä tarvitseeko mitään hävetä enää, kun elämänsä banaaleimmatkin yksityiskohdat voi ilmoittaa kaikelle kansalle internetin kautta? Onko kaikki näkyvyys nykyisin positiivista näkyvyyttä?

Marjo Laukkanen kirjoittaa, että toisin kuin web-foorumeissa, joissa suurin osa keskustelijoista esiintyy visuaalisesti anonyymeinä, valokuvagallerioissa ruumis tuodaan päinvastaisesti toisten katsottavaksi ja arvioitavaksi. Tunnistettavissa henkilökuvissa esitetään, millainen minä olen, millainen haluaisin olla ja millaisena haluan muiden minut näkevän. Kuvien kommentoiminen on Laukkanen mukaan gallerioissa keskeistä, ja se korostaa identiteetin rakentumisen yhteisöllisyyttä. Monille tytöille kuvien julkaisu tarkoittaa tasapainoilua haluttavan, mutta silti riittävän säädyllisen ruumisesityksen välillä. Kuvien saama positiivinen ja ulkonäköä kehuva palaute merkitsee puolestaan sukupuoliesityksen onnistuneeksi. (Laukkanen 2007, 252.) Itsensä esittämiseen verkossa kuuluu myös negatiivisen palautteen ja jopa loukkausten vastaanottaminen. Mikäli tahtoo keskustella internetin julkisissa vuorovaikutustiloissa satuttamatta itseään, täytyy pystyä myös sietämään itseensä kohdistuvia loukkaavia kommentteja ja keskusteluihin osallistuminen edellyttää tarvittaessa itsensä etäännyttämistä ja kovettamista (ks. Oksanen & Näre 2006, 101 ja 117-119, sit. Laukkanen 2007, 254).

5.3 Uusliberalistisen puheen voittokulku

Susan Hopkins väittää, ettei voida enää sanoa että median representaatiot vähättelevät tyttöjen valtaa, vaan hänen mukaansa, mikäli postmodernissa kuviin liittyvässä pakkomielleessä on syntynyt valtaa, se voi hyvinkin olla kallistunut tyttöjen ja nuorten naisten hyväksi (Hopkins 2002, 215–216). Tyttökulttuurin tekstit opettavat tytöille, että kontrollissa oleminen ja vallan hallitseminen tarkoittavat sitä, että kykenee hallitsemaan omaa imagoaan ja imagot ovat Hopkinsin mukaan postmodernin ajan valuuttaa (engl. currency). (Mt. 190.) Tämä hallinta ei kuitenkaan ole mielestäni

vain vapauttavaa siinä mielessä, että kuten Naomi Wolfin käsittelemä naisten sisäinen seksuaalinen katsominen muiden katseen kautta, tämä "imagon kontrollointi" ulottuu myös tyttöjen ja vanhempien naisten sisäiseen elämään ja ajatuksiin. Hopkins käyttää tässä yhteydessä imagosta jälleen talouteen liittyvää metaforaa: imago on valuuttaa.

Uusliberalistisen ajattelun läpi maailma näyttäytyy voitontavoittelun kenttänä, jossa jokaisen velvollisuus on kerätä markkinoilla tarvittavaa pääomaa, Katariina Mäkinen kirjoittaa. Hän analysoi Sillä silmällä -tv-sarjaa, jossa hänen mukaansa pääoma on kykyä luoda oikeita mielikuvia eli brändätä minuutensa. "Minä-brändi" eli mielikuva, jota pyritään hallitsemaan, rakentuu Mäkisen mukaan ruumiin pintaan kuluttamalla tuotettujen mielikuvien varaan. Tätä kautta ulkoinen olemus määrittää koko ihmistä. (Mäkinen 2008, 215–126.) Kuten Zygmunt Bauman on todennut: "Emme shoppaile vain ruokaa, kenkiä, autoja tai huonekaluja. Myös innokas, loputon uusien ja entistä parempien elämänesimerkkien ja ohjeiden etsiminen on shoppailua, vieläpä tärkeintä shoppailua, jos on uskominen, että onnellisuutemme riippuu omasta kyvykkyydestämme" (Bauman 2002, 92).

Kuuluisuus on eksklusiivista, se sulkee osan ihmisistä ulkopuolelleen. Se perustuu taloustermeihin verrattavalle lainalaisuudelle resurssien niukkuudesta, jonka mukaan vain se mikä on harvinaista voi olla arvokasta. Kuuluisuuden arvo onkin siinä, etteivät kaikki voi olla kuuluisia. Jos kaikista tulisi kuuluisia, niin kuuluisuuden fantasia menettäisi arvonsa ja merkityksensä. Se pysyy *fantasiana* ja unelmana siksi, että se on mahdollista vain harvoille ja valituille tai ainakin vain hyvin lyhyeksi ajaksi. Samalla kun julkkisten määrä lisääntyy, myös kuuluisuuden elinkaari lyhenee; yhä useampi ihminen voi olla kuuluisa yhä lyhyemmän ajan. Kamerat ja jatkuva kuvaaminen taltioivat Cory Kennedyn olemassaolon ja todistavat siitä että hän "on joku". Verkkokeskustelu foorumilla ja muissa verkon vuorovaikutustiloissa puolestaan rakentaa hänelle seuraajien joukon.

Susan Hopkins sanoo pop-tähtien kuuluvan "imagoeliittiin", joka kukoistaa postmodernissa mediassa. Tämä uusi "hallitseva luokka" saa valtansa massamedian välitteisistä tyylitellyistä imago-identiteeteistä. (Hopkins 2002, 73.) Imagoeliittiin kuuluvilla on siis paras minäbrändi. Kirjassaan *The Culture of Narcissism* Christopher Lasch kirjoittaa siitä, miten kameran voidaan nähdä nykyisin olevan väline, jonka avulla voimme todistaa oman olemassaolomme. Valokuvien ja videokuvan avulla taltioimme omaa henkilöhistoriaamme. Todellisuus onkin yhä enemmän sitä, mitä kamerat meille näyttävät. Kamera myös vahvistaa meille havaintomme maailmasta. Sen avulla voimme harjoittaa monenlaisia narsistisia käyttötarkoituksia, joista tärkeimpiä on itsetarkkailu, joka taas tekee ihmisen jatkuvasti riippuvaiseksi omien kuviensa kuluttamisesta. (Lasch 1979, 48.) Samoin P. David Marshall kirjoittaa, että narsismi toteutuu uuden median kautta ja liittyy omasta itsestään

esitetyn mediaversion luomiseen. Julkkisrepresentaatioita voidaan käyttää nyt itsensä julkisen esittämisen pohjana (Marshall 2006, 640). Marko Raitanenkin huomauttaa, että kenties myös työmarkkinoiden rakenteellisella pakolla profiloida oma osaamisensa ja esiintyä päteväenä poikkeusyksilönä on suora yhteys itsekkyyden ja egoismin lisääntymiseen (Raitanen 2005, 200).

5.4 Päätelmiä purtavaksi

Susan Hopkinsinkin työstä voidaan huomata, miten aikaan rajoittuneita mediakulttuurin ilmiöt usein ovat. Hän kirjoittaa Spice girlsistä ja girl powerista, jotka eivät itse asiassa enää ole näkyvässä roolissa nuorten mediasisällöissä. Mediasisältöjen kiertokulku on nopeaa ja tuotteet vanhenevat nopeasti. Sitä kautta myös mediatutkimus on haasteellista. Se vanhenee siinä mielessä, että osa mediasisällöistä voi olla ohimeneviä trendejä. Joskus tyttöbändit ovat muodissa, joskus taas poikabändit. Hopkinsin tyttösankaritkin voivat olla vain hetkellinen ilmiö. Se ei kuitenkaan tarkoita, että mediakulttuurin tutkimus olisi auttamatta vanhentunutta ja käyttökelvotonta, kun sen käsittelemä aihe on poistunut julkisesta puheesta. Kuten Juha Suoranta, jota lainasin tutkielmani ensimmäisessä luvussa, totesi, mediatutkimus voi olla "ihmisten maailmasuhteen, digitaalisesti tallennetun nykyisyyden historian tutkimusta". Populaarikulttuuristen mediarepresentaatioiden tutkimisen ongelma on niiden "läpivirtauksellisuus", niiden keston lyhyys. Ne tulevat ja menevät nopeasti ja siirtyvät länsimaisen kulttuurin audiovisuaaliseen muistiin. (Suoranta 2001, 207.)

Olen jatkuvasti kirjoittanut tytöistä, mutta entä pojat ja heille avautuvat mahdollisuudet oman imagon hallinnassa, luomisessa ja kuuluisuuden saavuttamisessa? Jäävätkö nykypoijat jo tyttöidolien varjoon mediassa? Voidaan myös kysyä mitä paikkoja tyttöjen representaatioiden, tyttösankareiden ja naisjulkkisten kansoittamassa mediamaisemassa jää pojille ja käyttävätkö tytöt todella poikia paremmin hyväkseen sukupuolensa ja imagonsa välittämää symbolista valtaa? Vai näkyykö poikien käyttämä imagonhallinta jollain muulla tavalla kuin ulkonäköä painottaen? Nämä kysymykset ovat jo aihe omalle tutkimuksellen.

Sherrie A. Inness puolestaan huomauttaa, että tyttötutkimus painottuu vahvasti yhdysvaltalaisiin ja brittiläisiin valkoisiin keskiluokkaisiin tyttöihin (Inness 1998, 2). Tämä on voinut aiheuttaa sen, että tyttötutkimus on osaltaan ollut luomassa vääristymää, jossa "oikeanlainen" ja ihailtava tyttöys määritellään nimenomaan valkoiseksi keskiluokkaiseksi tyttöydeksi, samanlaiseksi jollaiseksi mediakin ihanteellisen tyttöyden määrittelee. Poikien yhteisöllisyydestä puhutaan homososiaalisuutena, mutta tyttöjen yhteisöllisyydelle ei ole omaa termiään. Mies on jo ensisijainen

sukupuoli yhteiskunnassamme, pönkittääkö homososiaalisuudesta puhuminen sitä edelleen? Tyttöjen elämässä varmasti on yhteisöllisyyttä, mutta toisaalta individualismin painotus on vahva. Tytöistä ja pojista puhuttaessa törmäämmekin helposti vastakkainasetteluihin. Poikien homososiaalisuus ja yhteisöllisyys ilmenevät usein joukkuelajien harrastuksena, tyttöjen yhteisöllisyys taas toteutuu yksityisyyden kautta, virtuaalisesti verkossa, oman huoneen suojissa. Myös tyttöihin liitettyyn muotiharrastukseen ja poikiin liitettyyn urheiluharrastukseen liittyy vastakkainasettelu siitä, että urheilu on tervehenkistä, hyvää, isänmaallista ja vakavaa, kun taas muoti on epäterveellistä (laihuuden vuoksi), pinnallista hömppää. Maskuliininen esiintyy julkisesti jalkapallojoukkueessa, mutta feminiininen yksityisesti omassa huoneessa, oman tietokoneen parissa. Poikia kasvatetaan ja koulitaan joukkueessa valmentajan ja joukkueovereiden avulla paremmiksi urheilijoiksi, sen sijaan tyttöjen muotifoorumilla tytöt kouluttavat itse itseään muodin asiantuntijoiksi ja oikeanlaisiksi naisiksi. Käsitys pojista homososiaalisina joukkueurheilun kautta yhteisöllisyyttään rakentavina voi olla myös muuttumassa, ehkä pojille ei ole enää keskeistä olla osa joukkuetta samalla tavalla kuin vaikka muutama vuosikymmen sitten?

Individualismin painotus koskee nykyisin niin tyttöjä kuin poikiakin. Tosin poikien yksinäisyyttä, yksilöllisyyttä ja irrallisuutta myös demonisoidaan. Suomessa puhutaan usein syrjäytymisestä, ja esimerkiksi kouluampujat ja muut väkivaltaisia tekoja tehneet nuoret miehet kuvataan usein joukosta erottuvina yksinäisinä ihmisinä, jotka eivät edusta perinteistä joukkueurheilua harrastavaa nuoren miehen mallia. Toisaalta nuoren tulisi siis olla erityisyyttään esimerkiksi tyylin kautta korostava yksilö, mutta toisaalta tämän olisi kuitenkin myös osallistuttava jollain tavoin yhteiskunnan kullekin sukupuolelle osoittamiin yhteisöllisyyden malleihin.

Susan Hopkins kirjoittaa, että tytöille tarkoitettujen lehtien julkkispalstojen juorut hämärtävät yksityisen ja julkisen rajaa ja saavat julkkiksen etäisen maailman tuntumaan myös läheiseltä ja intiimiltä (Hopkins 2002, 188). Nykytyttökulttuurissa romanttisen rakkauden jättää Susan Hopkinsin mukaan varjoonsa tunteellisen kiihkeä naistähtien ja heidän tyttöfaniensa välinen suhde. Eräänlainen homoeroottinen halu on Hopkinsin mukaan kiehtovampaa kuin heteroseksuaalinen naiseus. Maailmanlaajuiset multimediateknologiat sallivat ennennäkemättömän intiimiyden julkkisten ja kuluttajien välillä. Tyttösankari on viettelevä, koska se houkuttelee tyttöjä elämään täydemmin. Hänen vetoavat kuvansa inspiroivat ihailua ja matkimista.

Tyttösankarit tekevät Hopkinsin mukaan niitä asioita, joiden tekemisestä monet tytöt vain haaveilevat. Hän esittääkin ajatuksen, että ihailemalla julkkiksia fanit voivat rakentaa monien identiteettimahdollisuuksien fantasiaverkoston. Julkkiksia rakastetaan, koska ne kantavat lupautta

meidän omasta ideaali-minästämmme ja muistuttavat meitä siitä mitä me voisimme olla. Samalla julkkikset kuitenkin herättävät myös kateutta ja vastustusta muistuttamalla meitä siitä, mitä emme ole. Ihaillut ominaisuudet, joita faneilta puuttuvat voivat kääntyä myös vihaksi ja inhoksi fanien suunnalta. Hopkinsin mukaan fanin rakkauden taustalla piileskelee myös halu tuhota rakkauden kohde. Siksi tyttöjen- ja naistenlehdet leikittelevät Hopkinsin mukaan mahdollisuuksilla, että tähti tuhoaa itsensä esimerkiksi huumeilla tai liialla näkyvyydellä (Hopkins 2002, 195), jota Chris Rojek nimittäisi transgressioksi. Hopkins ei kuitenkaan ota huomioon yhteiskunnallista naisvihaa, joka voi osaltaan olla syynä siihen, että nuoria naistähtiä halutaan pudottaa jalustoiltaan tavallisten ihmisten tasolle skandaalien kautta.

Pahamaineinen kuuluisuus on Chris Rojekin mukaan sukua kuuluisuudelle, sekin toimii julkisen tietoisuuden kautta. Kuitenkin kuuluisuus yleensä toimii yleisesti hyväksytyyn moraalisen normiston rajoissa, mutta pahamaineinen kuuluisuus usein ilmentää moraalisten rajojen rikkomista, poikkeavaa kurittomuutta (deviance) ja moraalittomuutta. Rojek toteaa myös, että nykyisin moraalisten rajojen ylitys kuuluu usein myös normaaliin kuuluisuuteen, esimerkiksi ylenmääräisen kulutuksen tai päihteidenkäytön muodossa. Chris Rojek näkee kuuluisuuden jonkinlaisena ylimäärän ja ylettömyyden ilmentymänä ja henkilöitymänä, koska se heijastaa suurempaa materiaalista ja symbolista valtaa kuin ei-kuuluisuus. (Rojek 2001, 31.) Julkkikset voivat laskeutua "tavallisten ihmisten" tasolle rutiininomaisen käyttäytymisen kautta, joka keskittyy ruumiin nöyryyttämiseen (mortification). Tavallisten ihmisten tasolle julkkikset pääsevät Rojekin mukaan nöyryyttämällä tai häpäisemällä omaa kehoaan, esimerkiksi anoreksian, lihomisen, julkisen tilan pelkojen, humalaisuuden tai riippuvuuksien kautta. Nämä keinot tuovat julkkiksen "takaisin maan pinnalle". (Mt. 80.)

Rojek haluaa tutkia sitä, miten moraalinen rajanylitys ja kuuluisuuden himo ovat yhteydessä toisiinsa tavallisessa jokapäiväisessä kulttuurissa. (Mt. 148). Hänen mukaansa kuuluisuuden ja moraalisten rajojen ylityksen yhteenliittymälle on kolme syytä. Ensinnäkin kuuluisuus erottaa yksilön irti tavallisesta sosiaalisesta elämästä, se merkitsee erilaisuutta. Tällä on sekä positiivisia että negatiivisia seurauksia, toisaalta julkkiksilla on tavallisia ihmisiä enemmän vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia niin rahan ja omaisuuden kuin ihmissuhteidenkin kannalta, kuitenkin he usein myös valittavat siitä, että tuntevat olevansa "vankeina" saavutusharhasyndroomassaan. Toiseksi kuuluisuus perustuu julkisten kasvojen kokoamiselle, joka väistämättä vääristää todellista minää. Kolmanneksi kuuluisuuden saavuttamisen halu ja rajoitetut keinot päästä tavoitteisiinsa, luovat yksilöille taipumuksen turvautua kiellettyihin keinoihin saavuttaa tunnustusta. Rojekin mukaan demokraattinen kulttuuri on väistämättä saavutuksiin tähtäävä kulttuuri. (Mt. 177.) Hän kirjoittaa,

että omistamiseen perustuva yhteiskunta laittaa yksilöt kilpailemaan keskenään varallisuudesta ja statuksesta, koska nämä ovat sosiaalisessa järjestyksessä yleisiä korkean aseman merkkejä. (Mt. 150.) Hän käsittelee myös julkkisten merkitystä nuorille ja toteaa, että nuorisolle julkkiskulttuuri on erityisen tärkeää, koska nuoret etsivät jatkuvasti roolimalleja muualta kuin perheen piiristä. Yhteiskunnissa, joissa avioeroluvut ovat korkeita ja joissa ydinperheen tulevaisuus on epävarma, julkkikset ovat merkittäviä kumppaneita julkisessa tunteiden hallinnassa. Rojek väittää, että nuorten ollessa avioerojen ja parisuhdeongelmien välittömiä uhreja, julkkiskulttuuri on heille erityisen voimakas vaikuttaja. (Mt. 70.)

Individualismin avulla ihmisestä rakennetaan atomia, joka kamppailee hyödykkeistä ja mielihyväästä kaikkien muiden ihmisatomien kanssa. "Individualismi" tässä mielessä antaa jokaiselle luvan huolehtia vain itsestään ja kaapata itselleen mahdollisimman suuren osan saatavilla olevasta hyvästä, Liisa Steinby toteaa. Liberaali markkinatalous ja sen abstrakti yksilökäsitys vievät pohjan yhteisöllisyydeltä, kun ihmiset opetetaan näkemään toisensa kilpailijoina tai hyödynnettävinä. Sen sijaan että yksilö sitoutuisi yhteisön arvoihin ja olisi valmis tekemään työtä yhteisen asian eteen, jokainen yksilö kamppailee nyt omasta menestyksestään. "Sankari"-nimityksen uusi määrittely on Steinbyn mukaan paljastava: nyt ihmisiä kehoitetaan olemaan oman elämänsä "sankareita", kun "sankari" tietysti alun pitäen tarkoitti yhteisön kannalta merkittävien tekojen tekijää. Kaikista ei rajallisten mahdollisuuksien vuoksi voi kuitenkaan tulla sankareita, vaan oman elämän sankaruuskin saavutetaan kilpailussa muiden kanssa, jossa jotkut voittavat ja toiset häviävät. Menestyksen puute puolestaan aiheuttaa Steinbyn mukaan sen, että ihminen voi huonosti. (Steinby 2008, 48.)

Katariina Mäkinen kirjoittaa, että uusliberalistinen ajattelu korostaa yksilön vapautta ja vastuuta. Kunkin on hyödynnettävä hänelle tarjoutuvat mahdollisuudet ja kannettava vastuu omasta kohtalostaan. Hyvä ihminen pyrkiikin jatkuvasti kehittämään itseään ja saavuttamaan paremman elämän. (Mäkinen 2008, 196.) Tämä näkemys heijastuu myös TFS-keskustelijoiden puheessa foorumilla, siinä miten Cory Kennedyn tulevaisuuden varalle suunnitellaan hänelle aukeavia mahdollisuuksia. Individualisaation sosiaalinen nousu, uusliberalistisen puheen kasvu ja kuvallisuuden korostaminen ovatkin asioita, jotka tulevat jatkuvasti esiin tässä työssäni.

Girl power -diskurssista on tullut markkinoinnissa käytetty slogan, joka on valjastettu uusliberalistisen yksilöllisyyttä korostavan tyttöyden ajatuksen myymiseen. Vahva ja rohkea naiseus rakentuvat sen diskurssin mukaan individualismin ja kulutuksen kautta. Vastuu hyvinvoinnista on siirtynyt ennen kaikkea tytöille itselleen ja ajatus siitä, että samoin kuin

ulkonäkönsä myös imagonsa, tulevaisuutensa ja persoonallisuutensa esittämisen eteen on tehtävä työtä on levinnyt yleiseksi oletukseksi.

Cory Kennedy voidaan nähdä "tee-se-itse"-julkikkisena, joka on onnistunut toteuttamaan individualisaatioprosessin huippuunsa ja tekemään itsestään menestystarinan. Hänelle povataan suurta tulevaisuutta hänen nuorena internetissä saavuttamansa näkyvyyden perusteella.

Vanhempiensa ja kodin lisäksi Cory pyrkii erottautumaan ja irrottautumaan myös omasta viiteryhmästään eli muista nuorista. Häntä voidaankin pitää 2000-luvun tyttöidolina, joka toteuttaa omat unelmansa määrätietoisesti ja on aina askeleen edellä muita.

Siksi hän on erinomainen esimerkki uusliberalistisen diskurssin ihanneyksilöstä. Uusliberalismin yksilöllisyyden ihanteiden mukaisesti ihailtavaa ei ole massaan kuulumisen vaan yksilöllisyys ja itsenäisyys jo mahdollisimman nuorella iällä. Corya käsittelevässä keskustelussa häneen tunnutaan liittävän samanaikaisesti epätavallinen kypsyyks yhdistettynä epätavallisen suuriin odotuksiin, mikä ilmentää länsimaista ihanteellista nykytyttöyttä, tyttöidolia. Keskustelun kommentteista käyvät ilmi girl power -diskurssiinkin liittyvät paineet "tulla joksikin", joihin tytöt törmäävät yhä nuorempana (Hopkins 2002, 3).

Mallien ulkonäöstä ja kauneudesta voidaan puhua markkinoitavana tuotteena ja eräänlaisena valuuttana tai pääomana ja heidän työtään voidaan pitää "imagoyrittäjyytenä". Myös internetin kautta syntynyt mikrokuuluisuus on eräänlaista "imagoyrittäjyyttä", jonka tuote on oma itse tai oma minäbrändi. Mikrokuuluisuutta voidaan verrata sijoitukseen: verkoston tai kannattajakunnan jäsenet ovat meklareita, jotka pitävät huolta siitä, että sijoitukset on hajautettu eri tahoille. Susan Hopkinsin mukaan imagot puolestaan ovat postmodernin ajan valuuttaa (Hopkins 2002, 190). Zygmunt Bauman taas kirjoittaa, että nykyisin emme shoppaile vain tuotteita, vaan myös elämänesimerkkejä ja ohjeita (Bauman 2002, 92). Tyylin ja imagon rakentamista voitaisiin myös pitää eräänlaisena shoppailuna. Mikrokuuluisuus saavutetaan usein määrätietoisella työllä, uusliberalismin eetokseen nojaten.

Uusliberalistinen kaupallisten käsitteiden värittäjä puhe onkin levittäytynyt osaksi myös sitä, miten kuuluisuudesta ja imagosta puhutaan. Kuuluisuus perustuu lainalaisuudelle resurssien niukkuudesta, jonka mukaan vain se mikä on harvinaista voi olla arvokasta. Kuuluisuuden arvo on siinä, että kaikki eivät voi olla kuuluisia. Joshua Gamson kirjoittaa, että julkisuuden parissa työskentelevät henkilöt puhuvat kuuluisuudesta kaupallisessa kontekstissa, jossa se nähdään tuotantona ja samanlaisena myytävänä tuotteena kuin mikä tahansa muukin hyödyke. Kuuluisuudesta puhutaan markkinoinnin ja teollisuuden kielellä. (Gamson 1994, 58.) Sarah Thornton puolestaan erittelee

Bourdieuun pääoman tyyppejä (kulttuurinen pääoma, sosiaalinen pääoma) ja lanseeraa oman terminsä "alakulttuurinen pääoma" (subcultural capital). Itse tuotettu julkisuus, oman paikan ottaminen alakulttuurissa, verkostoiminen ja tyyli ovat nuorten tyttöjen saavutettua sosiaalista pääomaa, tai Sarah Thorntonin termiä käyttäen "alakulttuurista pääomaa" (Thornton 1995, 186).

Cory Kennedy sijaitsee näkyvyyden, kauneuden ja tyylin leikkauspisteessä. Tyttöidolina hän edustaa ristiriitaisesti sekä vihattavaa että rakastettavaa hahmoa. Häntä käsittelevästä verkkokeskustelusta käy ilmi myös tarve leimata tyttö joko hyväksi tai pahaksi tytöksi. Hänestä keskustelussa luotu kuva sopiikin hämmentävän hyvin yhteen Sinikka Aapolan, Marnina Gonickin ja Anita Harrisin esittelemien tyttödiskurssien (Ofelia ja girl power) kanssa.

Maineen ja tunnettuuden saavuttaminen tuo valtaa. Yksilön valta on myös eräs keskeisistä arvoista uusliberalistisessa ajattelussa. Jotkut haluavat tirkistellä muita verkossa, toiset taas olla katseiden kohteina. Käsitys refleksiivisestä modernistakin ilmentää ajatusta itseään kehittävästä uusliberalistisesta subjektista, joka mukautuu vaivatta ympäristöönsä sen muutosten mukana. Ihmisestä rakennetaan yksikköä, joka kamppailee rajallisista hyödykkeistä ja mielihyvystä kaikkien muiden ihmisten kanssa. (Steinby 2008, 48.) Kansalaisuus on tutkijoiden mukaan rapautunut uusliberalistisen ajatusmaailman myötä sisältäpäin. Kuten Zygmunt Bauman kirjoittaa: "Yksilöllistymiseen liittyvien paineiden alla yksilöt riisutaan hitaasti mutta varmasti kansalaisuuden suojaarniskasta ja heidän kansalaistaitonsa ja -etunsa pakkolunastetaan" (Bauman 2002, 53).

SÄHKÖISET LÄHTEET:

ALLISON, JULIA: Verkkosivu:

http://www.radaronline.com/features/2008/04/worst_people_on_the_internet_lori_drew_julia_allison_rachel_3.php, luettu: 6.1. 2009.

"AUDREY KITCHING": Verkkosivu. Saatavissa verkossa: <http://audrey.buzznet.com/user/>.

Luettu: 25.3. 2009.

DOHERTY, PETE: Wikipedia-artikkeli, Pete Doherty: http://en.wikipedia.org/wiki/Pete_Doherty, luettu: 26.2. 2009.

FELDMAN, JENNY 2007: Artikkel. *Double Exposure. Cory Kennedy and Taylor Warren have grabbed their 15 minutes with ease. Now what will they do next?* Nylon magazine. October. www.nylonmag.com.

"HANNA BETH": Verkkosivu. Saatavissa verkossa: <http://hannabeth.buzznet.com/user/>. Luettu: 25.3. 2009.

HEL-LOOKS: Verkkosivusto: www.hel-looks.com, luettu: 9.3. 2009.

HUBLER, SHAWN 2007: Artikkel. Saatavissa verkossa: *The secret life of Cory Kennedy. Los Angeles Times*. 25. helmikuuta 2007. Saatavissa verkossa:

<http://www.latimes.com/features/magazine/west/la-tm-corykennedy08feb25,0,591340.story> Luettu: 20.2.2008.

HUNTER, MARK: Wikipedia-artikkeli, Mark Hunter, saatavissa verkossa:

[http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_\(photographer\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Mark_Hunter_(photographer)), luettu: 3.2. 2009.

KENNEDY, CODY: Internet Movie Database, verkkosivu:

<http://www.imdb.com/name/nm2682397/>, luettu: 12.8. 2009.

KENNEDY, CORY: Wikipedia-artikkeli, Cory Kennedy:

http://en.wikipedia.org/wiki/Cory_Kennedy, luettu: 12.12. 2008.

"KIKI KANNIBAL": Verkkosivu. Saatavissa verkossa: <http://kikikannibal.buzznet.com/user/main/>,
luettu: 25.3. 2009.

"LOLSCENEQUEENS": Verkkosivu. Saatavissa verkossa:
<http://community.livejournal.com/lolscenequeens/>, luettu: 7.9. 2009.

LOOKBOOK: Verkkosivusto: Lookbook: <http://lookbook.nu/>, luettu: 23.3. 2009.
Verkkosivusto: Lookbook, help-osio: <http://lookbook.nu/help>, luettu: 9.4. 2009.

LURKER, Wikipedia-artikkeli, lurker: <http://en.wikipedia.org/wiki/Lurker>, luettu: 12.12. 2008.

OKSANEN, ATTE 2005: Masennusoireet ovat lisääntyneet lamavuosien ikäluokassa. Turun Sanomat, 10.4.2005, saatavissa verkossa:
[http://www.turunsanomat.fi/mielipiteet/?ts=1,3:1009:0:0,4:9:0:0:0;4:8:0:1:2005-04-10;4:139:0:0:0;4:140:0:0:0,104:8:294863,1:0:0:0:0:0](http://www.turunsanomat.fi/mielipiteet/?ts=1,3:1009:0:0,4:9:0:0:0;4:8:0:1:2005-04-10;4:139:0:0:0;4:140:0:0:0,104:8:294863,1:0:0:0:0:0;), luettu: 24.4. 2009.

ROSLYAKOVA, VLADA: Wikipedia-artikkeli, Vlada Roslyakova, saatavissa verkossa:
http://en.wikipedia.org/wiki/Vlada_Roslyakova, luettu: 22.1. 2009.

RYDER, CAROLINE 2006: Kolumni. *Cory's World. La Weekly*. 2. elokuuta 2006. Saatavissa verkossa: <http://www.laweekly.com/columns/a-considerable-town/corys-world/14136/> Luettu: 20.2.2008.

SORGATZ REX 2008: Artikkel. *The Microfame Game*. The New York Times. 17. kesäkuuta 2008. Saatavissa verkossa: <http://nymag.com/news/media/47958/>, luettu: 1.10. 2008.

STAM , JESSICA: Wikipedia-artikkeli, Jessica Stam, saatavissa verkossa:
http://fi.wikipedia.org/wiki/Jessica_Stam, luettu: 22.1. 2009.

SEDGWICK, EDIE: Wikipedia-artikkeli, Edie Sedgwick:
http://fi.wikipedia.org/wiki/Edie_Sedgwick, luettu: 17.2. 2009.

TANZ, JASON 2008: Artikkel. *Julia Allison and the Secrets of Self-Promotion*. Wired. 15. heinäkuuta 2008. Saatavissa verkossa: http://www.wired.com/culture/lifestyle/magazine/16-08/howto_allison Wired, luettu: 23.10. 2008.

THECOBRASNAKE: <http://www.thecobrasnake.com/> Mark Hunterin valokuvasivusto. Luettu: 21.2. 2008.

THE COLD INCLUSIVE: Verkkoblogi "The Cold Inclusive", saatavissa verkossa: <http://inclusive.wordpress.com/2007/02/26/the-five-magical-sex-acts-of-cory-kennedy/>, luettu: 2.3. 2009.

THE FASHION SPOT: Keskustelufoorumi: <http://www.thefashionspot.com/>, luettu: 10.12. 2008.

[TFS]: BIRTH OF THE FASHION SPOT, Verkkokeskustelu: Birth of Tfs: <http://www.thefashionspot.com/forums/f55/birth-tfs-4569.html>, luettu: 18.3. 2009.

[TFS]: COMMUNITY, Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/community>, luettu: 18.11. 2008.

[TFS]: CORY KENNEDY, Verkkosivu: <http://www.thefashionspot.com/forums/f50/cory-kennedy-50457.html>, luettu: 29.5. 2008.

[TFS]: Verkkosivu: How to Join The Fashion Spot: <http://www.thefashionspot.com/join.php>, luettu: 12.12. 2008.

[TFS]: MODEL'S STREET STYLE: Verkkokeskustelu, The Fashion Spot, Model's Street Style: <http://www.thefashionspot.com/forums/f89/model-s-street-style-9077.html>, luettu: 6.4. 2009.

[TFS]: SCENE STREET STYLE: Verkkosivu, The Fashion Spot, Scene Street Style: <http://www.thefashionspot.com/forums/f89/scene-street-style-19113.html>, luettu: 29.5. 2008.

THE MISSHAPES: Wikipedia-artikkeli, The Misshapes: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Misshapes, luettu: 23.3. 2009.

WERBOWY, DARIA : Wikipedia-artikkeli, Daria Werbowy, saatavissa verkossa: http://en.wikipedia.org/wiki/Daria_Werbowy, luettu: 22.1. 2009.

ZOE, RACHEL: Wikipedia-artikkeli: Rachel Zoe, saatavissa verkossa:

http://en.wikipedia.org/wiki/Rachel_Zoe, luettu: 6.2. 2009.

MUUT LÄHTEET:

AAPOLA, SINIKKA, GONICK, MARNINA, HARRIS, ANITA 2005: *Young femininity: Girlhood, power, and social change*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

ALANEN, LEENA 2005: Lapsuus yhteiskunnallisena ilmiönä. Teoksessa: SANKARI, ANNE, JYRKÄMÄ, JYRKI 2005 (toim.): *Lapsuudesta vanhuuteen. Iän sosiologiaa*. Tampere: Vastapaino.

BARTHES, ROLAND 1972: *Mythologies*. Englanniksi kääntänyt Annette Lavers. New York: The Noonday Press.

BAUMAN, ZYGMUNT 2002: *Notkea moderni*. Suom. Jyrki Vainonen. Tampere: Vastapaino.

BECK, ULRICH 1992: *Risk Society. Towards a New Modernity*. Englanniksi kääntänyt: Mark Ritter. London: Sage.

BOURDIEU, PIERRE 1984: *Distinction – A Social Critique of the Judgement of Taste*. London and New York: Routledge & Kegan Paul.

BRAUDY, LEO 1986: *The Frenzy of Renown*. New York, Oxford: Oxford University Press.

BUCKINGHAM, DAVID 2000: *After the Death of Childhood. Growing Up in the Age of Electronic Media*. Cambridge: Polity Press.

BUDGEON, SHELLEY 1998: "I'll Tell You What I Really, Really Want": Girl Power And Self-Identity in Britain. Teoksessa: INNESS, SHERRIE A. 1998: *Millennium Girls*. Lanham: Rowman & Littlefield Publishers.

CALVERT, CLAY 2004: *Voyeur Nation. Media, Privacy, and Peering in Modern Culture*. Boulder, Colorado & Oxford: Westview Press.

(COHEN, ALBERT, K. 1955/2005: A General Theory of Subcultures. Teoksessa: Gelder, Ken

(ed.) 2005: *The Subcultures Reader*. London and New York: Routledge.)

DE LAURETIS, TERESA 2004: *Itsepäinen vietti. Kirjoituksia sukupuolesta, elokuvasta ja seksuaalisuudesta*. Toim. Anu Koivunen. Suom. Tutta Palin & Kaisa Sivenius. Tampere: Vastapaino.

DRISCOLL, CATHERINE 2002: *Girls. Feminine Adolescence in Popular Culture and Cultural Theory*. New York: Columbia University Press.

FISHERKELLER, JOELLEN 2007: How Do Kids' Self-Identities Relate to Media Experiences in Everyday Life? Teoksessa: MAZZARELLA, SHARON R. 2007 (toim.): *20 Questions about Youth & the Media*. New York: Peter Lang.

FOUCAULT, MICHEL 1977: *Discipline and Punish. The Birth of the Prison*. Ranskasta englanniksi käänttänyt Alan Sheridan. New York: Pantheon Books.

GAMSON, JOSHUA 1994: *Claims to Fame. Celebrity in Contemporary America*. Berkeley & Los Angeles, California: University of California Press.

HALL, STUART 1999: *Identiteetti*. (Suom. ja toim. Mikko Lehtonen ja Juha Herkman). Tampere: Vastapaino.

HARTLEY, JOHN 1996: *Popular Reality: Journalism, Modernity, Popular Culture*. London: Arnold.

HEBDIGE, DICK 1979/2005: Subculture – The Meaning of Style. Teoksessa: Gelder, Ken (ed.) 2005: *The Subcultures Reader*. London and New York: Routledge.

HEBDIGE, DICK 1979: *Subculture: Meaning of Style*. London and New York: Routledge.

HERKMAN, JUHA 2007: *Kriittinen mediakasvatus*. Tampere: Vastapaino.

HOPKINS, SUSAN 2002: *Girl Heroes. The New Force in Popular Culture*. Christchurch, New Zealand: Hazard Press Limited.

- INNESS, SHERRIE A. 1998: *Millennium Girls*. Lanham: Rowman & Littlefield Publishers.
- JALLINOJA, RIITTA 2000: Ylilatautunut yksityiselämä. Teoksessa: Hoikkala, Tommi; Roos, J.P.: *2000-luvun elämä. Sosiologisia teorioita vuosituhatosen vaihteesta*. Helsinki: Gaudeamus.
- JONES, STEVE (toim.) 1999: *Doing Internet Research. Critical Issues and Methods for Examining the Net*. Thousand Oaks, London, New Delhi: Sage Publications.
- KARVONEN, ERKKI 1999: *Elämää mielikuvayhteiskunnassa. Imago ja maine menestystekijöinä myöhäismodernissa maailmassa*. Helsinki: Gaudeamus.
- KOLEHMAINEN, MARJO, MÄKINEN, KATARIINA (tulossa): *Subjects of change: Neoliberal subjectivity and bodily management in gay reality television*. Julkaisematon artikkelikäsikirjoitus, viitattu kirjoittajien luvalla.
- KUNDANIS, ROSE M. 2003: *Children, Teens, Families, and Mass Media. The Millennial Generation*. Mahwah, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- LASCH, CHRISTOPHER 1979: *The Culture of Narcissism*. New York: W. W. Norton & Company.
- LAUKKANEN MARJO 2007: *Sähköinen seksuaalisuus. Tutkimus tyttöydestä nettikeskusteluissa*. Rovaniemi: Lapland University Press, Lapin yliopistokustannus.
- LYON, DAVID : 9/11, Synoptic on, and Scopophilia: Watching and Being Watched. 35–53. Teoksessa: Ericson, Richard V., Haggerty, Kevin D. 2006: *The new politics of surveillance and visibility*. Toronto: University of Toronto Press.
- MARSHALL, P. DAVID 2006: *New Media, New Self. The Changing Power of Celebrity*. Teoksessa: MARSHALL, P. DAVID (toim.) 2006: *The Celebrity Culture Reader*. New York & London: Routledge.
- MAZZARELLA, SHARON R. 2007 (toim.): *20 Questions about Youth & the Media*. New York: Peter Lang.

MAZZARELLA, SHARON R. 2007: Why Is Everybody Always Pickin' on Youth? Moral Panics about Youth, Media, and Culture. Teoksessa: MAZZARELLA, SHARON R. 2007 (toim.): *20 Questions about Youth & the Media*. New York: Peter Lang.

MCROBBIE, ANGELA 1991: *Feminism and Youth Culture*. London: McMillan.

MCQUAIL, DENIS 2005: *McQuail's Mass Communication Theory*. London: Sage.

MOILANEN, PENTTI, RÄIHÄ, PEKKA 2001: Merkitysrakenteiden tulkinta. Teoksessa: AALTOLA, JUHANI & VALLI, RAINE (toim.) 2001: *Ikkunoita tutkimusmetodeihin II. Näkökulmia aloittelevalle tutkijalle tutkimuksen teoreettisiin lähtökohtiin ja analyysimenetelmiin*. Jyväskylä: PS-kustannus.

MÄKELÄ, ANNA, PUUSTINEN, LIINA, RUOHO, IIRIS 2006: *Sukupuolishow. Johdatus feministiseen mediatutkimukseen*. Helsinki: Gaudeamus.

MÄKINEN, KATARIINA 2008: Äijää esiin. Sukupuoli ja minuuden tuotteistuminen tv-sarjassa *Sillä Silmällä*. Teoksessa: OJAJÄRVI, JUSSI, STENBY, LIISA 2008 (toim.): *Minä ja markkin*

NIKUNEN, KAARINA, PAASONEN, SUSANNA, SAARENMAA, LAURA 2005: *Jokapäiväinen pornomme. Media, seksuaalisuus ja populaarikulttuuri*. Tampere: Vastapaino.

NIKUNEN KAARINA 2005: *Faniuden aika: kolme tapausta televisio-ohjelmien faniudesta vuosituhanen taitteen Suomessa*. Väitöskirja. Elektroninen aineisto. Tampere: Tampereen yliopisto.

NÄRE, SARI 1994: Pornografiakeskustelusta bordellikeskusteluun. Kaupallinen seksi vietti- ja rakkauseetoksen taistelukenttänä. Teoksessa: Näre, Sari, Heinämaa, Sara (toim.): *Pahan tyttäret. Sukupuolitettu pelko, viha ja valta*. Helsinki: Gaudeamus.

NÄRE, SARI 2005: *Julkisuudesta ja intimitteetistä*. Helsinki: Kirjapaja.

OJAJÄRVI, JUSSI, STENBY, LIISA 2008 (toim.): *Minä ja markkinavoimat. Yksilö, kulttuuri ja yhteiskunta uusliberalismin valtakaudella*. Helsinki: Avain.

RAITANEN, MARKO 2005: Aikuistuminen. Uusi vaihe elämässä vai uusi elämä vaiheessa. Teoksessa: SANKARI, ANNE, JYRKÄMÄ, JYRKI 2005 (toim.): *Lapsuudesta vanhuuteen. Iän sosiologiaa*. Tampere: Vastapaino.

ROJEK, CHRIS 2001: *Celebrity*. London: Reaktion Books.

ROSE GILLIAN 2007: *Visual Methodologies. An Introduction to the Interpretation of Visual Materials*. London: Sage Publications. Second Ed.

RUOHONEN, SINIKKA 2001: *Nuorten pukeutuminen. Erottautumista, elämyksiä, harkintaa*. Joensuu: Joensuu University Press.

SANKARI, ANNE, JYRKÄMÄ, JYRKI 2005 (toim.): *Lapsuudesta vanhuuteen. Iän sosiologiaa*. Tampere: Vastapaino.

SHARF, BARBARA F. 1999: Beyond Netiquette, The Ethics of Doing Naturalistic Discourse Research on the Internet. Teoksessa: JONES, STEVE (toim.) 1999: *Doing Internet Research. Critical Issues and Methods for Examining the Net*. Thousand Oaks, London, New Delhi: Sage Publications.

SIGNORIELLI, NANCY 2007: How Are Children and Adolescents Portrayed on Prime-Time Television? Teoksessa: MAZZARELLA, SHARON R. 2007 (toim.): *20 Questions about Youth & the Media*. New York: Peter Lang.

SMITH, GENE 1995: Artikkel. *The It girl*. *American Heritage*, Jul/Aug, Vol. 46, Issue 4.

STACEY, JACKIE 1994: *Star Gazing*. Hollywood cinema and female spectatorship. London & New York: Routledge.

STEINBY, LIISA 2008: Ryöstelijät ammutaan: Moderni minä ja mitä sille sitten tapahtui. Teoksessa: OJAJÄRVI, JUSSI, STEINBY, LIISA (toim.) 2008: *Minä ja markkinavoimat. Yksilö, kulttuuri ja yhteiskunta uusliberalismin valtakaudella*. Helsinki: Avain.

STERN, SUSANNAH R., WILLIS, TAYLOR J. 2007: What Are Teenagers up to Online? Teoksessa: MAZZARELLA, SHARON R. 2007 (toim.): *20 Questions about Youth & the Media*.

New York: Peter Lang.

STERNBERG, ERNEST 2006: Phantasmagoric Labor. The new economics of self-presentation. Teoksessa: *Celebrity Culture Reader*. Toim. Marshall, P. David. New York & London: Routledge.

SUOMELA, SUSANNA 2001: *Kirjallisuudentutkimuksen peruskäsitteitä*. Helsinki: SKS.

SUONINEN, ANNIKA 2004: *Mediakielitaidon jäljillä. Lapset ja nuoret valikoivina mediankäyttäjinä*. Jyväskylän yliopisto: Nykykulttuurin tutkimuskeskuksen julkaisuja 81.

SUORANTA, JUHA 2001: Populaarikulttuurin tuotteiden analyysi: Kohti kriittistä elokuvaalähtöistä aikalaisanalyysia. Teoksessa: Aaltola, Juhani, Valli, Raine (toim.): *Ikkunoita tutkimusmetodeihin II – Näkökulmia aloittelevalle tutkijalle tutkimuksen teoreettisiin lähtökohtiin ja analyysimenetelmiin*. Jyväskylä: PS-kustannus.

THORNTON, SARAH 1995: The Social Logic of Subcultural Capital. Teoksessa: Gelder, Ken (ed.) 2005: *The Subcultures Reader*. London and New York: Routledge.

TURNER, GRAEME 2004: *Understanding Celebrity*. London: Sage.

TURNER, GRAEME 2006: Celebrity, the Tabloid and the Democratic Public Sphere. Teoksessa: MARSHALL, P. DAVID (toim.) 2006: *The Celebrity Culture Reader*. New York & London: Routledge.

UTRIAINEN, TERHI 1994: Kohdun hauta. Naisen ja kuoleman jatkumosta. Teoksessa: Heinämaa, Sara, Näre, Sari (toim.): *Pahan tyttäret. Sukupuolitettu pelko, viha ja valta*. Gaudeamus.

(WALKERDINE, VALERIE, LUCEY, HELEN, MELODY, JUNE 2001: *Growing Up Girl*. London: Palgrave.)

VEIJOLA, SOILE, JOKINEN, EEVA 2001: *Voiko naista rakastaa? Avion ja eron karuselli*. Helsinki: WSOY.

VIROLAINEN, MERJA 1994: Pahan kukkia. Modernin miesrunouden naiskuva. Teoksessa: Heinämaa, Sara, Näre, Sari (toim.): *Pahan tyttäret. Sukupuolitettu pelko, viha ja valta*. Gaudeamus.

WOLF, NAOMI 1991: *Kauneuden myytti. Kuinka mielikuvien avulla hallitaan naisia*. Helsinki: Kirjayhtymä.

LIITE 1: AINEISTO

Talousmetaforat, uusliberalismi

She has something about her from her intriguing looks to her unique style...She has plenty of time to do something remarkable in her future (which I believe she probably will) but for now, she should just continue what she is doing which seems to be going to school and having a budding career on the side.

I'm not sure exactly how old he is, but surely alot older than her. She seems more mature for her age though, I couldn't imagine her dating any regular 15 or 16 year old & having much in common with them.

I haven't been following this thread, does she have a job now?
How come she has her own thread?

Huoli-diskurssi, riskielämäntapa

i'm wondering what this girl has done....
especially to fill a book...??

where are her parents when she's lying around in all these photos smoking and looking completely out of it...??

this kid needs parents who actually pay ATTENTION...
its sad...

I bet she's gonna be our female Pete doherty or soemthing lol..hopefully not as hardcore

Ah she's okay.. not very pretty and looks too doped up all the time. Whatevs

I couldnt believe she was 16 either... you would think the parties she goes to they wouldn't let her drink/smoke considering she's in the public eye

I'd be inclined to like her more if she didn't look completely wasted in nearly every picture. It's disturbing to see a young teen looking worn out and used up.

Huhh.. this girl is so beautiful and all pictures of her are very good, but in most of the pictures she seems to be drunk She`s only 16 right? Gosh.. I`m shure there would be much better pictures of her not being drunk. Maybe that`s her way of living. Parties are great but not a life.

still.. I love this girl. lovely brown eyes

i don't like the last pictures.. she looks so wasted.. and the thing in her hair looks ridiculous!

OMG,she looks so beautiful when she's not at parties looking completly stoned

The only thing I see wrong with all of this is that fact she is only 16! I for one have a younger 16 year old sister and I would not stand for her to go out partying all the time, let alone drinking excessively.

Call me old fashioned....

Lol this kid makes me laugh, she is 16 and in every pic i have seen so far she ALWAYS looks like she is on crack.

Man I hope she's taking care of herself.. With all that partying and smoking and drinking, and she's only 16!

her poor skin—camels,voddy,fast food and dancin till 5 am do not promte a healthy glow exactly
vitamins darlin

Does this kid go to school?

Apparently she never learned anything from it...don't they teach Americans not to drink or smoke underage?

Someone send this child to rehab immediately.

Fun to watch???

She is killing herself with all that dope she smokes for crying out loud! And she is fun to watch???

how has she not been in trouble for all her underage drinking/smoking? do people just let her get away with it bc she has connections?

I have been a fan but in some of these pics she just looks like a little girl playing dress up (and not necessarily in a good way). Suddenly she looks startling young to me... A culture that takes the idolisation of youth to these kinds of extremes is a bit disconcerting.

She'll be dead by 20.

I have to wonder if she'll remember these good times she's having later in life. She seems to be in a perpetual daze. The unkempt look of people with substance issues is often mistaken for "style."

is she still with that cobrasnake guy? I cannot believe social services hasn't been round to her house, clearly her parents are not doing their job.

thats true, but then again if they went to corys they would also have to make stops at lindsay lohans house along with a countless amount of teenage celebrities.

I do like her clothing... for the most part. Just think it's a bad road she's on.

So basically her parents had her locked up in a looney-bin...awful...

poor cory.loonie bin....she's goin the way of edie

It's not a loonie bin!
It's purely a boarding school, really.

That's why she's gone!
I miss her pictures.

I think her parents did the right thing sending her to that school. Except for approving of a relationship where there was a 5 year difference, especially for someone so young.

i think it's good for her. i miss her pictures too but the most important thing now is her education.
oh god i sound like my mother

I hope she's gonna get healthy when she's away ..Try not to look so wasted you know?

Kudos to her parents....that girl was a train wreck in the making. Liked her style tho...

She needs rehab not loony bin!

she gets to go out on weekends, but i believe she's still in school.

Where are her parents? Nice parenting evident on these pictures.

Where are her parents? She looks like she's got a bad case of 'daddy didn't love me'

cory's so cute, and her outfits are the best. why do people say 'her parents don't love her enough?', haha that's just funny, because she goes out and smokes and drinks? her hair is bea-uti-fullll! like lou doillons.

from what i've just seen of cory, she appears to be on the fast track to rehab!! but I do like her style..

I can't believe that there are 53 pages and over 1,000 posts about this girl... its just sad..she looks like every other strung out/ street kid in NY or LA

if I saw her on the street I'd swear she was homeless.

I always wonder how she can enter all these clubs.How old is she?16 or 17?
I don't criticize,I just wonder....I mean America is very strict.You aren't allowed to drink alcohol or stay in clubs so long as long as you are not 21 years old.

ya..we talk about that..she has connections lol

so i hate the outfit at the show..way to frumpy..i like layers but..c'mon thats a bit much!!

Yes,there are many underage people who have connections and come into clubs,but it's still forbidden and they're often caught by the police.I don't want to criticize anything about her,I just wonder why anything like that isn't happened until now.I mean she's popular in America,many adults know her too.Tons of pics of an underage girl who is drinking and partying and noone tries to stop her?How I said,I don't criticize anything about Cory,I just really,really wonder...

I still love seeing pics of her when she's drunk (new ones on thecobrasnake). Make me feel not so guilty being wasted.

Sorry,but that comment makes me sad.She's pretty,but she's still an underage teenage girl

You're right. I might think different about it because here in Germany you are allowed to drink when you're 16 and well, young kids have fun plus they drink...Not the greatest thing but normal.

Looks like she has this blue plastic bracelet which you get in a bar if youre over 21. And she isnt.. plus she has a beer in her hand. Lol

So is she permanently wasted or what?

I find her interesting and fun sometimes.. not a fan of the hipster scene too much though.

^ you know, i doubt she actually DOES get wasted, to the point of being comatosed, she just emulates that in her pics. and why oh why does everyone constantly think she stinks? she dresses hobo, i'm sure a moderately smart and modern girl like herself would smell as fresh as a daisy (and i'm sure she gets free perfume all the time). she's very pretty, i like her style and i don't think it's a matter of waiting for her 15 minutes to be over now; she's too much apart of celeb society now that she's fully blended in and will always remain, though it may quieten but she'll always pop up.

Ummm have you seen the size of her pupils sometimes? They tell the truth.

isnt corey like 16 years old? and yet she is still walking around with a bottle of grey goose

lhailu (tyyli, itsevarmuus, aitous)

i think that cory rocks!!!

I am so happy her thread is back! she deserves a thread on the fashion spot because of her actual sense of fashion and style-- without the help of a stylist unlike some other celebs i really hope cory haters dont waste their time posting on this thread

ahh yes, cory kennedy. i've seen her several times and at first i really thought she was like attempting like the whole mary kate hobo 2nd day look or whatever to be "cool" but she's really herself. I've never talked to her or anything but she seems like a nice girl, with a free spirited attitude (and she's not as wild as people make her to be).

she is a scene queen and shes unique for being so young. her style is interesting and so are photos of her.

As for Cory's style- I am strangely attracted to her look. There is something different about it, even though the Olsens have been dressing like this for years.

now i think the olsens are copying cory.... because cory always dressed darker and grungier than them.... like wearing plaid and black and white and lots of stripes..... and now mk is totally on her style, i think.....

i think cory is adorable. We should all be so confident when we have bruised legs or a big zit on our chin! She looks cute no matter what - and has a seemingly great attitude about taking this stuff as it comes.

I think she's cool.

I don't really get the whol 'scene' thing. To me everyone is of equal value regardless of their style, musical taste, friends, etc...

But any girl who can get her picture taken looking zoned out at the end of a night or with a huge spot on her chin, and still retain a smile, gets my vote. This girl is raw

This thread is awesome! I'm not really concerned about her parents, drinking etc.(considering i'm 16 myself and there's nothing out of the ordinary about it to me) but I just LOVE to see what she wears!

I've spoken to her through myspace - she really does seem lovely person. Hmm..and I find her fascinating. Have nothing against her at all really..not that I like her style, particularly, I'd never wear half the things she wears, but still.

I've always liked her and I'm not ashamed to say it.

^^ me too .. i think its because shes only a year younger then me.. and i can relate to going to parties etc. like she does .. appart from i get stressed about make up what to wear etc... were as she just doesnt and looks so effortlessly cool...

Wow i just looked over the thread. I have to say Corey has a really interesting style. Whilst i probably wouldn't wear everything she wears she is pretty inspiring in how she wears her clothes

She interesting... intriguing. I am not for or against her, but she seems to be happy and enjoying life, so kudos to her.

She is addictive. I must say that people must just be jealous of her mad style- cause she is effortlessly stylish and fine. I love her poses- she reminds me of the girls in that awesome movie TIMES Square...

i think cory is very cute. very addictive! her pictures and lifestyle are so captivating

this girl is awesome. i can't believe i am just now discovering her

can you imagine all the fun she is having?" i really like her style! it looks so effortless!

I don't really know why I like her, but she's so alive!!!!!! I like that a lot!

Anyways I love her geek glasses up there! she's so care free..well seems like that, and thats inspiring she's got her own thing going and i totally admire that!

I her (and her clothes) She remindes me so much of myself summertimes

i too return to this thread b/c i think she's entertaining

she dresses similarly to lots of girls but to those not in LA, it is different to them and she must have some sort of consistent appeal b/c this thread is barely a month old and has over 18,000 views.

ive been to many parties when cory was there. she is sixteen, and shes pretty boozey all the time. i wouldnt say she is "snobby", she just knows who she is. anyways, mark is only 19... so its not like he likes really young girls, he is young himself! but regardless, her style is similar to MANY girls in not just LA but everywhere. the thing is, cory never claims she is ORIGINAL, she just claims she loves fashion. i respect that

I like her, it's refreshing to see someone obviously having a good time while being dressed in an interesting way...

i like her personality and how easy going and wasted and fun she is,shes fascinating to watch. but i dont think her style is very unique,she seems to borrow a little from lou,kate moss,chloe sevigny and ther girls and then pile on many accesories that dont go with it,and it just looks like an overload everytime.what makes a style ico is simplicity sometimes.

the girl definately knows how to work it.

I was just reading her blog; she's not smart, talented, or beautiful. But she is... interesting. And addictive. Something about her makes me want to stop and watch what she's doing.

as for 'why Cory?' i believe her charm is in that she couldnt care less its so refreshing to see a careless girl who's just having fun and who's ready to pull a joke on herself.. this is so rare in today's youth culture where everyone looks older than their actual age, 'comme il faut' and uptight

sorry, but can you please tell me who is that girl, how old is she and why she is so well-known?! i really loove her! she is amazing that's why i wanna to know more about Cory!!!

I think she has good style for a sixteen yr old. She has great energy and a certain something that intrigues people.

she's a fabulous girl...I just love her style..she has so much energy and that makes her so special!

shes young and hot ;D

i have never really been a fan of cory, but she intrigues me, her style is so messy, but it still works for her.

i think maybe she meant her pictures are fun?? because they are

thanks carme for understanding. of course i didnt mean its fun to watch someone "kill themselves" or whatever you were implying. maybe i didnt word it correctly but i meant her pictures are carefree and it's refreshing.

and think she's fun.. ok obviously she might (!) not be the most intellectual girl around but who cares.. i like her because of her clothes..and that's it.. i don't want her to win a nobel prize or

something else.

and even though she may not be the best writer, it's just for nylon magazin, not the ny times!

Shes The Most Adorable Thing Ever. The Video Is So Amazing!

This chick is wack.

I like that she's fun and fearless. Whatever anyone may think of her, she beats the average teenager decked out in Abercrombie and Juicy Couture.

I don't know why this girl is famous, and I don't really respect what she is doing. But without a doubt she is extremely pretty and has a cute style.

I cannot believe I just discovered this girl today. She has AMAZING style for someone her age. I do think however, that the only reason she manages to pull off some of her crazier looks is her body shape. She has great legs!!

I'm eager to see how her style develops as she gets older. I'd love to see her more refined. Less dirty looking. In some of the pictures she looks as if she's not bathed in days. And I def. agree that she looks like Lou Dillon.

I'm hooked.

i was laughing at gw bush reference,not cory.i think cory is a very well-dressed interesting individual.i dont know her so i cant judge her intellect level.i dont hate her at all,i think she's fun and exciting and inspirational style wise

Wow, she has had quite a life. I don't have any particular feelings for her, but I do like her apparently effortless look. She's already pretty, but I think she'll be beautiful when she's older. And she seems to have a kind of magnetic personality, which is the only thing I connect with the Edie Sedgwick reference.

yeah you're so right! i automatically go through the pics searching for Cory and not looking at the others at all!

She's so quirky and adorable. I hope she hasn't let fame go to her head; from what I've heard she's very down to earth.

she looks like she's always having great time

I liked her in the beginning, then I got a -feeling for the whole scene-thing, and it felt kind of stupid to like a her, haha. But as many others here, I just can't avoid digging her, she's so refreshing, cute, seems so fun and: actually, I think she's pretty. Trash-pretty. And I like that. Her style is grrreat!

i love how she's not the prettiest of girls but she's still so uniquely beautiful!
very quirky and original

Now, I don't "like" her, I just enjoy looking at her photos and seeing what she's wearing, but...

Everyone says how she's nothing special, how there's a thousand other kids who dress like her in LA and they don't understand why SHE'S the one who gets the publicity.

Well, did anyone ever think that maybe she represents them? Every kid who looks like her won't be labeled an Internet-It-Kid, and nobody getting the hype would be ignoring the Cory-like scene kids altogether (which I'm sure many people would not mind), but they do exist and there are people who like them...

so perhaps Cory is the "fortunate" one who was unconsciously selected to represent them? There is so many of them, but she was the random one who got the hype going and she stands for what

the rest of them are, so to speak.

i mean its a good idea... but i really dont think its just fallen upon her... there were many other people just as photographed as she, before she was.

theres something special about her that makes you want to know about her/look at her..... analyze her, etc, whatever it may be. and also you have to think about how much shes been photographed for magazines, and interviewed, documented, all that jazz- AND to have such older friends like she does, if she isnt highly intelligent.... which an eccentric and amazing personality, which we kind of feel through her photos.

i would agree, if she was the first and only one, but shes definitely not.... therefore... this kid has got something.

i actually think she's a cute kid. A little bit on the derelict site, sometimes, but still. How old is Cory anyway, 16? That's the right time to fool around with weird looks between beautiful and, well, moronic. My little sister is the same age and her clothes bore me to death. I wish she looked a tiny bit original. Cory does.

She is kind of cute and eyecatching, but I really don't want to know what she will look like in, say, 20 yrs considering her lifestyle.
I don't like her style but her pictures make me want to party

i really dont think shes changed, i can tell by how she writes in her blog, and the nylon tv segments she still seems super corky and cute

she is kind of addicting though.. just like searching for vintage things on ebay, i look for (thrift store-ish) cory kennedy outfits.

I love how it always looks like she's having the best time of her life...she's always so full of live and smily and happy.
Thanks so much for posting

Well, I would be happy too If I traveled to New York and Paris all the time and had a bunch of money.

I love how it always looks like she's having the best time of her life...she's always so full of live and smily and happy.

Thanks so much for posting
part of the reason i love lookin at pics of her

Kadehtiminen (elämäntapa, olemus)

I wish I was that cool when I was 16...She should write a book on all the places and things she's seen and done..

Personally, what I don't like is if you aren't a fan of of her or think she's undeserving of celebrity you are instantly labelled as 'jealous'. Why? Because she parties a lot when she's 16? And because she calls Steve Aoki an 'adopted older brother'? I hardly think these are things worthy of being jealous of. Some people are jealous of her, sure, but it doesn't mean everyone who doesn't like her or finds her uninteresting is jealous.

i wish i was cool and could be in pictures with paris and nicole, omg!!11

she's a ridiculous human being, but i just love her.
wish i was this cool when i was 16...

I'm 18... I like her her cause i look at her and smile.. her style is so quirky and so is she and its fun.I would definetly walk out like that, and i do becaus eits fun to dress up, but I still think about what everyone else is thinking.. like someone said.. i wish I was that cool when i was that young lol...Also I envy that she gets her everymove photograohed...there are soo many moments in my day that I say "man i wish i had a picture of this.." so I think she's lucky to have had tha oppurtunity to look back on when she's older...she may not like all the pics though lol

oh man, i cant help but just envy her and love her.

I went through the thread today because I've seen pictures here and there blablabla. I personally felt the same way some of you do..like what the hell? Why is she even popular.?

But as I saw more and more pictures I realised that yes she is an uber hipster just like a LOT of other 16 year olds on LA, but she's always having her picture taken by others.

It's like people have this intrigue and follow her and take her picture, it doesn't really seem like she is Begging for the attention, more like she just gets it.

I'm still jealous though

I love the shoeees! Thanks for the pics they're lovely. I wish I could be so cool.

I can't believe she's MY age. Jesus. I mean, I'm still messing around with the San Francisco scene, I've only been photographed at two or three events, and Cory's the center of the universe in NYC and she's only a few months older than I am? I need to date a party photographer!

she's my age too! and i also cant believe that shes already done these things like smoke party clubbing so often

I'd like to know how Cory can eat all of that crappy food and still be tiny!
I'm jealous.

I was like her with food when i was her age. you can't stay small forever

i ffin love america. a nobody becoming a somebody because she parties and dresses up.

shiit

oh yeah, before you say it, "IM SOO JELAOUS!!" :P

Kapinallisuus, mukautumattomuus

also i like the way she doesnt conform

I just love her!

She gives a **** to other people's opinion and she's so incredible confident!

At first I thought she was the daughter of a famous musician. Lol.

I love her style. It just screams: 'Yeah, Rock 'n' Rooooo!!!'.

But there is one thing which confuses me: How did she get entrance to the scene? Did she know somebody from there? Are her parents involved?

^ She does look great in that photo. I just like the fact that she doesn't look like she's trying to follow a trend or pull off something that isn't her. She seems to go by relaxed and not trying hard.

She rawks, hard.

i'm much older than most of you here and i still 'understand' why she's a streetstyle queen >> she doesnt take herself seriously

really love her shes so refreshing so sex drug & rock'n'roll i luv it

um is she supposed to shave her arms or something? wtf who cares if there is HAIR ON HER ARM. WOW. i love the thing in her hair. and her whole outfit. Amazing.

I love her pics with famous people. They all look ready and posed- and she looks like shes almost trying to be the anti-beautiful. I love it.

yeah and i find her style quite inspirational. it's refreshing to see a girl my age being carefree about what she wears (not saying she doesn't care) rather than not wanting to stand out and follow trends

i hope her time off does some good for her

there are certain items that i would love to wear.... but i care to much what ppl think.. cori inspires me to not give a shi*t

she sometimes looks so beautiful and sometimes looks like a moron

yeah, concerts tend to be a whole different story.

for me, i basically wear whatever i don't want to be trashed by the end of the night.

cory kennedy tho, i kinda dig that she wears whatever. i think it's all part of her appeal. we all (for the most part) wish we could have the guts to wear it too.

I've never heard of Cory before but from what I just read, I guess it's pretty refreshing to see someone breaking the stereotypical IT-girl mold. I don't know about her style though... it's not my cup of tea. I read the Nylon interview in her blog and she comes across as a little lacking in personality... She's certainly pretty though.

Love love the shorts she wore in #1424, she has the attitude to wear them.
Do you know why she's moved from blogspot to uber?

lol funny how that works out right

my love for cory kennedy is increasingly exponentially lately, though
i used to hate even the sight of her but now not so much
she seems fun and just ~whatever~
i like that

looks like shes having fun!

looks like me on a night out haha

she always looks like she she's having a blast,wasted or acting like a child

quite a lot of photoshopping on the nylon pics....

yeah she doesnt even look like herself

Yes, these Nylon pics are way too photoshopped. I don't like them like that.

i ddont like the photoshopping either, but its not like it was her choice :/

Tulevaisuuden mahdollisuudet

She's really cute. That D&G pic is fantastic, but I wasn't aware she's going pro already(?!

i think I read in some article that when she is done with high school she is going into fashion.

unless she does something really remarkable (eg starts fashion design, becomes pro model etc.) then she'll stay but if not... no one is gonna remember her in few years. thats the way things go in l.a.

yes her pictures are fun!!^ . I believe she was allowed a spot in tfs because she was beginning to do some modeling...

CORY ON ELLE!

I cant believe she's getting so well known

I couldn't have said it better myself... if not the Edie, maybe even the Warhol! I could totally see her starting some entourage full of artsy, crazy people... heck, I would join in if I lived in Los Angeles!

she could get a movie role(cuz she already did get a good charlotte video part)or he could start directing/singing/djing/....who knows what really.but she's hanging around some biz ppl,so she might get a break into movies or other field pretty soon

i use to "like" her. she was crazy, from an (my french) european point of view her style was fresh etc. but here it is, it's official i'm bored of herrr. (i don't mean i hate her. i don't know her. so don't go mad!) but the 15min. of Fame is over, imo.
the girl needs ...to hide for a moment. too much of her. i'm OD-ed

now she doesnt look as messy as b4... i like her more now than b4... i think she is taking care of her aspect because now she is more than a internet it-girl... she is becoming a celeb by herself going out to real world (i mean, newspapers and mags; more ppl know her)

i think that she totally looks like a model in these pics even though lots of people wont agree...

i think she has got a future through her fame, even if it is modelling!!

what do you guys think cory will be up to 3 years from now?

I think she'll either be in rehab, or, have some sort of job as a stylist or at a magazine. I think that if she uses it well the fame she has now can open alot of doors for her with out having to put must effort in. Look at Paris and Nicole.

i think shell end up being in an indie film soon.

^^ i dont im just guessing... its something i think that will very well may happen

... or get a huge campaign for like marc jacobs or something

^she's cute, I wonder if she will be in a movie soon????!!!

Seksuaalisuus, skandaali

so whats this whole vicent gallo "daddy" business? are they dating or just friends?? if they are together. Gross.

I'd love to know, but it seems one of those ambiguous scene jokes I want to think i'm pretty open-minded, but I can't help finding the whole thing slightly...creepy

thanks vosj! i never saw the top picture of cory and mark..its so cute! i used to think their relationship was creepy but i am now a supporter because the month or two with her absence on the website was just too much. her pictures on the cobra snake beat every other website

i really like, i think she's pretty sexy ^^

thanks... ok so i dont get it... is this dude just some peadophile? wasnt she 15 when this all started and they

started dating? how old is he?

actually her bf is only 21 haha. i thought he was like 40 but nope. so thats not really that big of an age difference

It creeps me out that Mark guy likes to hang out and date underage girls. Doesn't he have anything better to do with his time?

Aw, go easy on Mark. He's like 4 years older than she is! They would have been in high school at the same time if Cory was a freshman when Mark was a senior.

are her and mark dating again? or no? i can never tell.

Last Nylon issue said no.. I think they are on-off every second day. Lol

but back to cory, she looks really cute here.

but what's with the hanging out with older, kind of haggard guys thing?
i don't get it.

lol^

so i guess shes dating wade from the virgins it looks like....

take a look, first page Is that she kissing with Oliver Zahm?
<http://www.thefashionspot.com/forums...ostcount=25142>

Today Cory Turned 18!!!!!!!!!!!!!!
Happy Bday!

Luokka, nimi, varallisuus

Who is she and what does she do? what is the source of her wealth? she has very cute style and I (surprising!) love her hair.

I wonder where Cory gets the money to buy designer clothes. "My parents are good to me," she says, adding, "But I'm good to them."

are cory's parents celebs or something?

Is she a 'real' Kennedy? From the Jackie O bunch?

i think she really does think what to wear each day, very carefully, because she knows that she will be photographed all the time. imagine how many clothes you have to have just so that you dont wear the same outfit twice. uh.. she must be loaded.

Does anyone know what her parents do? Is she one of the celeb/celebutant/ celeb offspring crew? I ask because I think it's interesting that she's always mixing high-end designer pieces with American Apparel-type items.

So are her parents even very wealthy or does she just spend money on nothing else BUT clothes?

If her parents aren't wealthy, how come she's always seen in designer stuff? I mean, even if she spends all her money on fashion, the income of a middle-class family would never be enough for that.

She must have at least ten high end designer bags...

i also wonder how she was able to afford those Chanel items. her parents must be raking in a lot of money from that highschool program thingy.

im pretty sure shes a trust-fund baby

I'm pretty sure her parents run some kind of school. I know I read it in this thread when it was first opened. I think she comes from a pretty normal family and she isn't a trust fund baby.

I think, what I meant was, is she part of "The Kennedy" clan? Related to J.F.K? Or just some random rich girl with the same surname, who isn't a professional model either?

She's not a JFK kennedy (her last name is like levine or something like that) and I don't think shes rich, more middle class.

Viha-rakkaus, epäröinti

Love her or hate her, there's just something about her!

"I think that's why I've gotten so much attention, because I'm so controversial," she explains. "People either love me, or they hate me, hate me, hate me." – CK itse Caroline Ryderin haastattelussa

Why does she think people hate her?

"Maybe it's 'cause most celebrities are, like, perfect," she ventures. "They have their hair brushed and their makeup done and no bruises on their legs . . . and I'm like BLEURRRRGH!" – CK itse Caroline Ryderin haastattelussa

Then there are those who hate on her for being, as Gawker.com put it, "a malnourished teenager who dresses like she raided her retarded grandma's basement and does nothing with her wasted life but pose for pictures on a Web site and hang out and live off her parents while waiting to get famous for some as-yet-unrevealed talent." Ouch. – Ryder, C.

I really, really hate this girl. What's so special about her anyway? To me smoking, drinking and partying underage is not anything to brag about. She seems so full of herself in interviews as well. She isn't anyone special.

Who the hell is this kid? She's "famous" for dating someone who's actually famous? All she is, is a scene queen. Her outfits are terrible.

me no like

She's fing 16??
She looks ... 25!

I don't appreciate her style.. looks a bit tryhard. And she does look like a junkie. Although some of her outfits I don't really mind.

how old are you people who get obsessed over her? i mean, if i was 15 i might think shes pretty cool and daring, but now that im 24, well, im not really impressed with her. maybe its cause ive got taste of the life/parties/celebs in l.a. and believe me, its nothing really sucking up to..and i know my personal style and i like it.

I'm not quite sure what to make of her ... on one hand she looks like a druggie that got dressed in the dark from clothes she nicked from the homeless charity bin. Sorry, her style is really not for me ... But on the other hand she seems to have a really interesting personality and she's brave for wearing what she does. I'd rather see someone like Cory Kennedy than another Rachel Zoe clone

okay, i'm starting to change my opinion about her now ... she seems to have a really cool personality, really interesting

as for cory, she's like everyone else
sometimes i like her style, sometimes i dont.. as with the bee blouse above

my advice to cory-lovers and cory-haters
nobody's all good or all bad all the time
so keep your cool, improve your respect levels and enjoy the thread

i see nothin in her...Misshaped chick is much cuter than her..if i hadda pick one of the hipsters. plus im like 6-7 years older than she is. shes a kid ...trying way too hard.

Yes but there are hundreds of other girls with money and looks. Why she is 'famous' can't really be answered both Cory and Paris. People just find Cory interesting, let's stop justifying why. It's tiring.

I'm not bashing her; I said before she piqued my interest for some odd reason that I can appreciate – she must be captivating if I find myself returning to this thread.

However, I've finally put my finger on it – she looks diseased to me. Like, not only dirty, but downright ill – I'd be afraid of catching something horrible that was tangled in her rat's nest of hair or on her blemished, greasy skin or in her tattered, dingy clothes.

I know that's almost the POINT – like that's the style in and of itself – but I just don't care for it at all. In fact, it repulses me.

Nevertheless I think her whimsical attitude is fun. Just don't like her so-called style.

i agree something is making me interested in how she dresses but at the same time it does look quite sick.

i don't like the above picture though that doesn't look interesting just ugly.

i'm sorry but i just don't get it

i've met her before at a party and she wasn't anything special, in fact quite unpleasant. i guess you can cough up the fact that she is fifteen or sixteen (whatever) but i dont see the charm. i love the fact that she isn't like the cliché rich santa monica kids her age and wears whatever she pleases. to me she was snobby and i'm sure she will grow out of that once she is older and no one cares who she is. i've notice a trend with mark hunter of cobrasnake though and that's the fact that he takes a liking to younger rich girls. or atleast girls whose parents have decent money. i only say what i know. .

Uhm, maybe people in the TFS star style forum can name her, but I doubt anyone else on the planet can. She doesn't get any real press, except on sites like cobrasnake and the like that only people who know her already looust a drunken mess like all of the scenesters. Don't kid yourself that anyone can tell her apart walking down the street, she dresses and acts like they all do: obnoxious and drunk. Her only distinguishing feature is her last name.

^ But you can't discredit the fact that she DOES have a following, whether it's just on the Internet or what and that among the scenesters, she does stand out more than most. Actually, around the world, there are people that are aware what CS is and who Cory Kennedy is. If I'm not mistaken, the "Cory craze" even began in Europe (Holland?) before it really hit in America, ironically. Now a lot of people over there as well as around the world (for one, I'm from Manila and I'm very much aware who she is) -- in Barcelona/Spain alone, there's been this "craze" about her among a lot of the teens there.

She may not be the biggest superstar to emerge or whatever but you just can't discredit the fact that she has gotten some sort of "fame" from all of this. Besides, how long has she been doing this? Almost a couple of years, at the most? For all you know if she keeps this up, all the "superstar" stuff will actually start happening for her in the next few years. No one knows.

(Nimimerkki poistettu), that comment was a little off. People on the fashion spot may have sparked some of her followings, but she is definitely not only known here. She has been in paper magazine, nylon magazine many times, some LA newspapers, the Sunday styles section of The New York Times which is pretty big, not to mention the many blogs and fan pages she inhabits. Perezhilton.com, the cobrasnake, gawker, the skullset and misshapes all talk about her and showcase her pictures, and in just about every forum/blog people showcase their opinion about her. She is either obsessed over or loathed, so to each their own opinion, but Cory is definitely all over the place at the moment..i dont think you can state how she acts unless you have been around her/know her, so you cant really tell if she is obnoxious or not

please don't let this girl get famous
stop posting after my post
PLEASE

I'm suprised at how many people are intrigued by her, though i've probably already said it. I'm really on and off about her, once minute i'm thinking maybe she's just 'like that' and she's just doing her own thing but now i'm starting to think it's all an act, that disgruntled high look, I don't know. I'm probably just getting tired of the young Los Angeles scene kids.

it's so obvious anyone who says anything about her not being famous for anything is jealous. you wish you were famous for your clothes alone! stop acting like you care whether or not she washes her hair. she doesn't care what you think, you are just plain jealous! sorry- but it's true. anyway- does anyone know where those holey brown boots came from? i am dying to know.

She's so fascinating. I tried to hate her but I can't do it, haha.

interesting article but, barf. "She loves to mix vintage with designer"... who doesn't nowadays?? cory certainly has that certain something... but as far as her looks go (clothing & physical features) i don't get it. like a trainwreck, you can't help but stare.

Vertailu Kate Mossiin, muut julkikset

Just thought about the same thing. Yes, she wore the same thing. She looks pretty, but in a dirty (filthy. not like that dirty, but literally dirty) way. A little like Kate Moss. But then again, Kate Moss is way prettier and more polished.

paris and nicole in the background!

She is(or was?) dating the guy that does cobrasnake, so she is always in the pictures. She goes to all the 'cool' parties and meets celebs.

A latter-day Bianca Jagger in ballet flats, she's the one with the messy long brown hair, the crooked smile and the glass of white wine perpetually in hand. Now she gets MySpace messages from admirers all over the world, and fashion bloggers in Europe, Australia and South America have been asking "Who is Cory Kennedy?" - Ryder C.

that's ashley olsen in the two last pictures, right ?

Andy Warhol would have loved her. I'm sorry he's not around to see this.

I heard she was "adopted" by Vincent Gallo...
anyone know if it's true?

You're right tangerine Andy Warhol would have liked her but he would have liked Paris Hilton as well so that ain't saying much.

She looks so wasted in the pic with dj AM :P

Hahahah Joanie from ANTM.

& what's better than meeting Paris Hilton...meeting Charro!! so much better.

It's a dress from Yoox that Jeremy Scott designed, who she is apparently good friends with.

hha omg jeffree star.. the scenester or all the scenesters! he is also one of those worthless l.a. "celebs"...he has the worst style on the planet!

haha love how her thread is in the front page with lindsays and nicoles etc.

she's turning out to be the edie of our generation

^ To some extent, I agree. Cory stands out from everyone else and is the one getting all the opportunities like shoots for Nylon and Jeremy Scott (if I'm not mistaken?) plus all the attention, media/press features, etc.

The other Cobra kids don't get half of that. I'm not saying she is THE New Edie but she is something of a "star" now (loosely speaking). Hell, she has her own Celebrity thread here in TFS! :P

It's so funny to see how different they pose- Lindsay and Cory!!

she's really getting her start in a similar way as Paris Hilton- by partying

I really hate those overalls...and the fact that she's hanging out with Lindsay

I love her pics with famous people. They all look ready and posed- and she looks like she's almost trying to be the anti-beautiful. I love it.

I know her style has toned down a lot since the beginning of her Cobra Snake days last year with her sweatbands and such. The last two pictures are from Teen Vogue's Young Hollywood party, but I'm not really a fan of any of those outfits. I like her expressions though and the contrast between her and other well-known people

There are a bunch of these useless "stars" in L.A. I was thinking back how I used to go to Club Moscow and see Jeffree Star and Tila Tequila there. Now that I think about it they are just like Cory.. where Cobra Snake made Cory popular, Myspace did it to Jeffree Star and Tila Tequila. Now Jeffree is doing music and attends TV shows or whatever. And does makeup for bands....and Tila is was hosting Fuse's TV show recently.. they all fall into this useless celebrity category.. and the internet has made them "stars"...don't know if they are anything really big anywhere else though.. anyway here are two "useless celebs" in one pic Jeffree Star and Cory:

I was just at Lax the night club and saw Cory and Lindsay hanging out. They were with Samantha Ronson too.

So weird how these internet made celebs are on magazines now. Like today, to my surprise stupid Tila Tequila was on the cover of one free paper here in Finland..

She's way more attractive than Paris! The contrast is highly visible. Her style is a bit weird imo, but she has a bit Snezana-eyes, hasn't she?

If that's Mary Kate, get away from Cory! You are much too stylish for the likes of her.

Cory can make the creepiest faces when she takes pictures with other people. Her picture with Chris Crocker is spooky haha. She looks like she's going to eat him any second. =/
She seems a bit insecure in pics with other people (especially 'celebrities') maybe that causes the weird posing/expressions?

Could be...indeed. But I actually love those silly expressions especially when she stands next to

celebs like Paris who look like they want to have sex with you any minute and think of themselves like the hottest bitches in the world.
So I think it's more refreshing.

Corey is photographed dirty and "eating" junk food online and is worshipped
Britney is photographed doing the exact same thing but is called a loser for it

Vanhemmat, tietämättömyys, mediakasvatus

She agrees, and plans on getting her high school diploma before pursuing her career, probably in fashion. Her parents are vaguely aware that she has a following, but "they don't really understand. It's kind of weird because I say, 'Yeah, I kinda have some fan sites and stuff,' and they're like, 'That's cool.'" – Ryder C.

I like how her parents don't even know about the hype around her, it's funny. But as most hypes... it's exaggerated, nothing spectacular about her or her style. Los Angeles is the place though, it's all I'm gonna say.

(Nimimerkki poistettu), i agree 100%. according to jinx, her mom(sorry i couldnt resist referring to her on a first name basis), cory gets drug tested every week. regardless of whether its true or not, yea, they may not be the best parents, but thats not a reason to dislike her. she cant control who her parents are. and i really dont understand how drinking and partying for a teenager is such a shock for everyone, its not really out of the ordinary. and i hate it when people bash her outfits..if your style is so much better, than why dont you have a thread? just my opinion.

She's interesting..I'm guessing her parents are wealthy...and I do believe she still dates that Mark guy, she was his "intern"...lol....what a life...

what becomes to her partying.. well she seems to be doing it a lot. when i was her age, i did drink with my friends but if my pics would have been on the net my mom would have killed me! maybe her parents dont know..

probably not...maybe a few times.. but when you're walking in with Lindsey lohan (underage too btw geeez) or the Cobrasnake, or DJ am... no one is gonna give you ****.

but really...you'd think that the cops would bust the club or something. If my mom saw me posing like some of these Cory pics she would make them punish me lol!

Likaisuus, ulkonäkö

She intrigues me, I won't deny that, but to me she just looks dirty stylistically - like she hasn't showered in five days and doesn't mind rolling around in dumpsters or walking barefoot into gas station restrooms. Yuck.

Jesus why can't she pick up a brush? She wouldn't look half bad if she brushed her damn hair.

i don't get the hype. this girl isn't particularly pretty, she often sits with her legs wide open; she looks dirty and smelly, unwashed, unkempt, she can't keep her eyes open, she's got spots...she's skinny but so's a million others

Apparently, that is her appeal... anti-glamor.

i think you said it well-people respond to and her cobrasnake pics, the very dirtyness/mess/sewer rat thing that she has is what interests people. but when she moves beyond that and pretends to be so into social issues etc it appears extremely "put on".

She looks/is wasted on most of these pics, and her skin shows it big time.
None the less, the pics are fun...

I couldn't have said it any better myself. I can't stand namedroppers and that's basically her M.O. I've seen her out and about in LA and she was a freakin' walking mess. It's sad really and her style is by no mean original. All the Eastside/Silverlake/Echo Park kids dress just like her and they probably did so years before she did.

oh i was wondering who this girl was. was vaguely interested for 2 seconds until i found out she's not connected to JFK, not even distant grand niece twice removed and just some dirty looking smelly (ciggies!) raggamuffin

^ i actually think her skins pretty clear for her lifestyle.
except for the broken capillary thing underneath her eye.

I've noticed, especially in the first set posted on this page, her skin is looking much better and healthier.

Kid needs to wash and brush her hair.

Thanks so much for all the pics, i love her legs, they're just amazing

Why oh why is she a fashionicon? she looks like a f*cking mess. and those sandals are beyond hidious.

I completley agree...i sometimes feel like her unbrushed hair and unclean clothes got her to the top by a complete accident!

Oh and just walk the steets of New York, there are thousands of girls with a nicer standout style just taking out the trash every day!

She looks healthier in her bod now I think, from 16-17. I bet I'm not allowed to say that but I mean it in the nicest way.

Xx

ok,i'm officially tired of her greasy ways

Everytime I see photographs of this girl she looks so dirty, gross, and smelly. (And not in a good way!)

Every time I see this girl im thinking she just needs a good bath.....she always look extremely filthy.... shes interesting but just dirty looking..

Her style is just awful now it used to be "cute" and "different". And those last two outfits just make her look much bigger than she is.

She actually looks less 'rough' more classy and grown-up (more 'composed' too) on them.

but i love the "roughness"!!!!!!

Kind of takes the whole point of Cory Kennedy away..

I agree with you. I found it funny the way she dressed. It was messy, yes, but it was, well, interesting. It was her thing to look like that she wasn't famous for anything else than this. Now she's lost that IMO.

i looked at the past 20 or so pages and was wondering if anyone had ever asked themselves why she is always sitting on the filthiest sidewalks/floors that she could find? it's odd and disgusting.

well thats called reckless partying...

i suppose so. i know one thing. i wouldn't want to touch or smell that girl. with all the amazing pieces of clothing she owns she's just messing them up by sitting on filthy floors.

people think she stinks? ahh, on what basis? I can attest that I've stood behind her in line before for over 5 minutes and didn't smell a thing.

i believe it's on the basis that there are tons of photographs of her sitting on some filthy cement sidewalk or dingy looking carpet.

i cant believe how big her boobs are compared to her body

I love her hair.

Ahe also has a cool body

Does anybody know how tall she is?

wow..cory looks busted in all of these..she has no style anymore...her outfit was horrible..shes becoming so boring.

She's so predictable and boring these days

I agree with you. Her outfits used to be a surprise.

Blech I am not a fan of Cory. Everytime I've met her she's drunk and I don't even think she's 18 yet. When she's done up and styled by someone else she's good but other than that her style is old news. You can look like that too if you don't shower and shop at Urban Outfitters.

when I first saw her I thought she was really something special, but her style really hasn't evolved at all and has gotten stale...everyones rockin this look nowadays

the party scene has made her quite sloppy too, I remember her being more "put together" I guess.

i spoke to cory once at a music video shoot, she was alright asking me about my home country and saying my accent was cute.. but it might have been the fact that there wasnt too many of her friends with her and that we were the only ones wearing high wasted skinny jeans lol. j/k. she was kind of ditchy though...

anyway, then later i saw her few times at cinespace and she was totally bitchy and cold..holding her nose high. she was with her friends and kelly o. though. so that might be it.

the time i met her she was really a nobody, so the fame must have gotten in her head big time.

anyway, ive met cory several times and everytime she was super sweet and funny and very outgoing... someone that you want to hang out with i felt like... she even told me to go to this house party after

i'm sure like everyone else in the world she has her up-and-downs. my cousin who lives in Manila went to that DJ thing Steve Aoki had with her and he said she was alright and pretty fun. but that she "looked like she just rolled out of bed after not having showered for nine months" hahaha i don't know i've had mixed reviews about her personality/attitude

but back to her style. i think she looked much better and unique before she blew up into the internet star that she is now. now i feel like she just tries too hard and TRIES to impress people...i dont know she just doesn't have the flow she used to have.

i think part of it is that so many people have copied her style, she dosnt stick out as much because everyone is trying to look like her... therefore its harder for her to look like herself i guess.

I wish i had her legs^^

The Fashion Spot

we arent all a bunch of twelve year olds worshipping cory.

i'm the same age as her..i have to say i love her style

With the Olsens, and with Corey too, I think they all just love clothes and dressing up, trying different ensembles, just like all of us on this forum (Or we wouldn't be on a fashion forum aha.)

I'm not really worked up about it, well who knows, its irritating. I checked her blog once and it was just all name drop, name drop, boring, boring...and then I started to hear all of this stuff.

Maybe its because I'm also experimental with fashion in the same type of crowd as Ms. Kennedy yet beating myself up at UToronto with a Peace and Conflict degree....geeh I wish I could just affect youth culture the way that Corey Kennedy goes about it, but personally, I don't find it very credible and respectable.

Her style interests me, even she does, but as the other person who commented, her as this youth mantra...does not, and will not, if she goes about it in this manner.

i've read very mean thing, here. you can't say "she's dead at 20" this hurts!
and the message before mine.... i really doubt you can say that here (d**gs) ... even if it might be true...

It just gets old reading the same posts over and over from people who are like "who is she" "is she famous for nothing" "she looks like crap" blahblahblah. I swear, 90% of the time when I open this thread hoping for pictures it's just people talking about why they dislike her. Like I said, it gets old.

I used to think people's negative posts in here were annoying but now it's just plain pathetic and sad to the point where they make me giggle. Not the one-off opinions, but the people who "dont like her" but can't stop looking in here everyday.

Not everyone thinks she is innovative or unique, some people just like to look at her pics and clothing, even if she didn't "invent" the look. By the looks of things, I doubt she takes herself a sliver as seriously as some of her haters do.

cory is great. hung out with her on wed. she's a lot of fun

i wonder if cory reads her fashionspot thread.. i'd love to hear what people were saying about me if i was a semicelebrity

i saw her in beverly hills today.. she was in the car with someone that i don't know. Lol.

It seems like many of you have met her.. could you elaborate a little? It's kinda interesting, even if you don't like Cory all that much.

^eh..well the one time i met her at cinespace she was a bit...i dont know cold?
i went to say hello and tell her that i liked her necklaces,etc. etc. and she just kind of said "yea thanks" and when my friend tried to initiate more conversation she would just look off and say yea. yea. yea. she seems more fun when shes drunk.

mark however, is so funny and sweet.

She's extremely beautiful when she's dressed up and she has a lot of charisma although I'm not so a big fan of her personality. I wonder if she's always that rude like you told, (nimimerkki poistettu), or if she just had a bad day...

it could be that. because when you see pictures of her shes very energetic and stuff and i thought she would be the same way but she wasn't like an extreme b*tch or anything she just didnt socialize very much with other people. she just spoke to the girl she was with. maybe she's just a grumpy drunk or she lets loose when there are cameras

i have heard that she always is with the people she knows.
and not wanna socialize with the others.
but mark seem so sweet and funny!!!

I have friends who live in LA who've met her and aren't as impressed with her as she is. Apparently she's a ridiculous name dropper, but in the sense that she puts all of those people down, yet letting people know she is somebody. Who knows? Some of her entourage is OK, and some of them are nice, yet most of them just waste time by sitting around and thinking they are so avante garde and out there without realizing people have been doing the same thing for a long time. But, who knows?

I was thinking about how difficult would it be to be pictured by Mark? I mean, I'm going to LA for a month and I don't know, does Mark take pics of normal people or you've to be in the 'VIP' group (Cory, Steve and so on)? I'm asking cause Mark took a pic of a girl I know but I don't know where she had to go to be pictured.
Hope it makes any sense.

But does he only take pictures by night? Cause I'm not 21 YO and I guess that's the legal age to go into nightclubs in the USA, so...

it just depends what clubs you go to and what day. sometimes he's at Area, sometimes at Cinespace...usually Cinespace. and yes you do have to be 21 but if you can manage a fake id or something its pretty easy.

try Cinespace on Tuesday's and give the bouncer 20 dollars, it worked for my underaged friend. Although he was at the time almost 20. Mark is usually there and he just takes pics of random people, its not so hard to get yourself pictured (I was just on the dance floor when the flash hit me lol)...I guess it does help if your outfit is cool...

Kuulusuus

I find that in those video interviews of her, she hasn't really got anything influential or intellectual to say. This would be expected by how she seemingly bragged in whatever magazine article I read that she was being in a doc as a person that influences youth culture through ambition?? I don't know, interesting looks, but hey, how many interesting looks are there out there? What I realize from living in a large city now is that every girl wants her picture taken or to involved with something happening, and push thereselves out there for those purposes. It doesn't happen otherwise. Cory worked for it. In my personal opinion, its much cooler to no push yourself onto the public for those reasons, and be comfortable, just, I don't know, doing your thing minus needing the coverage.

this famous for being famous thing has gotten very old
it's time for times to change

There are always people who get famous for nothing BUT only for a certain period of time. Her hype was interesting for every curious person but now that there is nothing interesting about her coming out, she gets boring. It's normal.

Oh my God. There is a thread on tFS about cory ? Well, I didn't realize that she's a FAMOUS person. I actually don't know why a person like her could be famous. That's one of the weirdest things ever

I used to enjoy Cory Kennedy but I think she's getting old and tired. Yes, she has a pretty face but she seems like one of those ego filled internet celebrities.

i used to adore cory but her newly found ego just turns me off. besides, her fifteen minutes are about up.

How the hell did she get an invitation for the Dior show??!!

So is she that important now?
Wow.

oh i sincerely hope she's not that important now...i thought her fifteen minutes were up already, jeeze.

her time will be over very shortly, she dresses nicely but shes nothing special anymore

She's in the front row at fashionshows and already has designer and celebrity contacts.
In my opinion it's only a question of time until she gets her first campaign.

Her 15 minutes has passed. Her photos don't seem to "move" me anymore.

love her make up, but actually i can't find anything interesting about her. she's young, partying all the time...what type of celebrity is she?

^so amazing!!! That people already know her in Germany!!!

^

She's already popular here since last year

I think it's amazing how quickly people became obsessed with Cory, I wonder how she feels about it all. I like her leather jackets

People became un-obsessed with her rather quickly, too. She's like the epitome of 15 minutes of fame.

well theres always the next girl

from that article you an read that she really wants to be in the scene and to be famous, and that she is an attention seeker for sure...makes her sound really childish too..i thought she didn't really care for the fame..but i guess its the opposite. oh well.

She bores me now...

^same here...she is so blah nowadays! who is the next it girl?

The formula for success in A-MERICA (Cory's recipe)

- A list underground hipsters contacts
- Barely legal
- Alcohol and booze
- Party as muchos as you can
- Date some hipster snapshot-whore king
- Lots of trendy clothes
- A nice face
- \$\$\$\$\$\$

^ hahah yeah so true. maybe also - write a blog with lots of namedropping and drunken pics.

TRUTH. Though she does dress pretty well at times, there are tons of other hipster girls who dress way better and don't need the desperate attention. Cory just happens to be representing all of them in a way. And she's from LA so, how hip can she be...

is she wearing a shirt with her pic on it?
Sure looks like it.

You can do it on your own. You might not have the copyrights but as long as nobody cares...
What does 1990 mean? Her year of birth?

That's lame, wearing a t-shirt with yourself on..

cory bores me to death today! she's fading out.

by the way, someone here who's met cory kennedy? how's her personality in your opinion? i've heard from a friend (who met mark hunter) that she's shy and weird, boring blablabla. and that fame kinda made her fake. and since mark's shy too, they dated or something!

Miss the old Cory Kennedy! She's just fading out now..

Vaatimukset

Come on !!!!!!!

Since when do we need to be graduated from Yell to be a trendsetter or a fashion icon ????

Does Kate Moss, Sienna, Ashley or Mary Kate are intellectuals ????

I don't think so

So please.....she's a young girl, don't ask her to have amazing and intelligent thing to say. She just enjoying her life.

(Nimimerkki poistettu) and others don't you think you're getting a little worked up here about her intellectualism, etc? Isn't this thread about her style. Also, about her "working hard" to get to where she is.. seriously it's just partying at clubs and a few interviews here and there not exactly manual labor and hitting the books at the lib all hours of the night. Lighten up peeps Cheers !

haha i normally love cory, but i get exactly what you are saying. its really true. her personal style is great esp for a 16 year old, but now shes trying to pull it off like shes such an intellect, and her blog is a great example of this. She name drops and has extreme ADD, and then one day after having a conversation with Sean Lennon about different philosophies and politics she talked about how much she hated people who went clubbing just to get their picture taken. Not to mention the fact that she said her ambition is molding youth culture. i love cory's pictures and style, but she needs to stop talking like a scholar- in -the -making haha.

yeah but sometimes its a bit childish

Well, she's only 17, isn't she? Girls in this age are allowed to be a bit goofy. I am not a fan of cobra snake and she's basically popular for doing nothing. Although I think she's pretty

yeah but sometimes its a bit childish

She's 17. I think she can do that. I'm only 18 and I'm almost the same.

but back to cory, she looks really cute here.

but what's with the hanging out with older, kind of haggard guys thing?

i don't get it.

maybe because she's so "mature" and cannot go together with people in her age. i dunno...